

Yêu Em Cuồng Si

Contents

Yêu Em Cuồng Si	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	24
6. Chương 6	29
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40

Yêu Em Cuồng Si

Giới thiệu

Cô từng bị gọi là đồ hâm và, đúng thế thật, việc cô lái xe đâm sầm vào phòng khách nhà chồng cũ ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-cuong-si>

1. Chương 1

Tily Darlington ghét bị nói là hâm. Thà người ta bảo cô là một ả khốn còn hơn - kể cả là một ả khốn ngu ngốc cũng được - vì cô biết mình không khốn nạn, chẳng ngu ngốc và cũng sẽ không bao giờ như thế. Dẫu sao cũng không phải do cố tình. Nhưng chỉ cần đặt từ hâm sau chữ ả khốn thôi là Lily sẽ biến thành một ả khốn bị hâm ngay cho người đó xem.

Ít nhất thì cô cũng đã từng như vậy trong quá khứ, khi cô còn bốc đồng, để mọi cảm xúc và tình cảm chi phối mình. Khi cô chuyển từ bình thường sang điên loạn trong chưa đầy năm giây. Khi cô đổ sữa lên đầu Jimmy Joe Jenkin năm lớp ba và xì lớp xe đạp của Sarah năm lớp sáu. Khi mà cô còn nghĩ là mọi hành

động đều phải có phản ứng đáp trả. Khi cô còn liêu lĩnh và tỉnh thoảng lại phản ứng quá khích - như khi cô đâm chiếc Ford Taurus vào phòng khách của gã chồng cũ.

Nhưng gần đây cô không còn làm gì quá khích nữa. Đạo này cô có khả năng kiểm soát cảm xúc và tình cảm của mình. Đạo này cô là một bà chủ đứng đắn và là mẹ của một cậu bé mười tuổi. Cô ba mươi tám tuổi, và cô cố gắng hết sức để gạt chữ hâm ra khỏi cuộc sống cũng như khỏi tên mình.

Lily cầm lấy túi xách và vội vã ra khỏi cửa sau của cửa tiệm Lily Belle's Salon Day Spa. Cuộc hẹn cắt và nhuộm cuối cùng trong ngày của cô đã kéo dài hơn dự kiến, và bây giờ đã bảy giờ hơn. Cô phải lái xe sáu mươi dặm, nấu cơm tối cho con trai, giúp cậu làm bài tập về nhà và ép cậu đi tắm. Khi cậu đã đi ngủ, cô phải xếp đủ tất cả các túi quà cho sự kiện chăm sóc sắc đẹp vào tối thứ Bảy tới.

Một ngọn đèn đơn độc chiếu sáng trên đầu cô khi cô khóa cửa. Không khí đêm lạnh giá phả vào hai má và một cơn gió nhẹ thổi qua đuôi áo len Lily. Bây giờ ở vùng cán xoong Texas đang là cuối tháng Ba và buổi tối vẫn lạnh đến mức hơi thở của cô bay lơ lửng trước mặt.

Theo cô nhớ thì từ lâu lắm rồi, người ta đã bảo là cô hâm. Lily Brooks hâm. Rồi cô cưới gã khốn nạn Ronny Darlington và họ gọi cô là Lily Darlington hâm.

Khi đi về phía chiếc Jeep Cherokee, tiếng gót đôi boot của Lily vang vọng vào thùng rác Dumpster. Ấn tay vào bộ điều khiển, cô mở cửa và cửa sau xe bật lên. Cô đặt chiếc túi nặng trĩu của mình vào cạnh các hộp đựng đầy sản phẩm chăm sóc da và tóc, rồi với tay lên trên và sập cửa lại.

Được rồi, có thể là trong thời kỳ hôn nhân Lily có hơi hâm chút xíu, nhưng chính gã chồng cũ đã khiến cô như thế. Hắn đã lảng nhãng với nửa số phụ nữ của Lovett, Texas. Hắn đã nói dối và bảo là cô chỉ tưởng tượng ra mọi chuyện. Hắn giở lén lút chui lủi đến mức cô suýt nữa đã tin rằng đúng là mình chỉ tưởng tượng thật. Rồi hắn bỏ cô vì Kelly Kinh Tởm. Cô thậm chí còn chẳng nhớ họ cô ả Kelly đó là gì, nhưng hắn đã chuyển ra ngoài và bỏ lại Lily mà chẳng thèm liếc mắt lấy một cái. Hắn cũng bỏ lại cô với một đồng hóa đơn, cái tủ lạnh rỗng không và một cậu bé hai tuổi.

Hắn đã nghĩ mình có thể thoải mái sống tiếp. Hắn nghĩ hắn có thể bỏ đi và biến cô thành ả ngọc. Hắn nghĩ cô sẽ cam chịu, và điều đó, hơn tất cả mọi thứ, đã khiến cô đâm xe vào phòng khách nhà hắn. Cô không hề có ý định giết hắn hay ai khác. Lúc ấy hắn thậm chí còn không có nhà. Cô chỉ muốn cho hắn biết rằng mình không phải đồ vứt đi. Rằng hắn không thể cứ thế bỏ đi mà không phải nhận lấy đau như cô đang phải chịu đựng. Nhưng rồi hắn vẫn chẳng hề hấn gì hết. Kết cục Lily phải vào viện với chấn động não và một cái chân gãy, và hắn cóc thèm quan tâm đến bất kỳ thứ gì ngoài cái ti-vi đã tan tành.

Cô vào chiếc SUV của mình và khởi động xe. Chiếc Cherokee màu đỏ này là cỗ xe mới đầu tiên mà cô từng mua. Cho tới một năm trước, cô chỉ mua xe đã qua sử dụng. Nhưng với việc salon làm đẹp làm ăn phát đạt, Lily có thể phung phí tiền để mua một thứ mà lúc trước vẫn luôn chỉ là một giấc mơ - một giấc mơ mà cô chưa từng nghĩ là sẽ thành sự thật. Đèn pha ô-tô rọi lên tường cửa tiệm khi cô lái xe rời khỏi bãi đỗ hướng về nhà - về ngôi nhà ba phòng ngủ nho nhỏ ngay cạnh nhà mẹ cô ở Lovett, trong thị trấn nhỏ phía bắc Amarillo nơi cô sinh ra và lớn lên.

Sống cạnh mẹ cô vừa đáng ghét vừa dễ chịu. Đáng ghét vì bà Louella Brooks đã nghỉ hưu và chẳng có gì để làm trừ tọc mạch chuyện của người khác, dễ chịu vì bà Louella đã nghỉ hưu và có thể trông Pippen khi cậu nghỉ học. Và mặc dù khiến cô phát rồ lên được với bộ môn nghệ thuật “sân vườn” và những câu chuyện liên tu bất tận, bà vẫn là một người bà tuyệt vời và cũng thật tuyệt khi không phải lo lắng cho con trai.

Lily quành vào đường cao tốc đi về hướng Lovett và chuyển radio sang một đài phát nhạc đồng quê. Cô chưa bao giờ muốn đơn thân nuôi con trai, cô cũng được một bà mẹ đơn thân nuôi lớn. Bà Louella làm việc vất vả để nuôi dạy Lily và chị gái cô, Daisy, rót cà phê và phục vụ món thịt gà nướng nhiều giờ liên tục ở quán ăn Wild Coyote. Cô muốn con mình - Phillip Ronald Darlington, hay như mọi người vẫn gọi, Pippen - có được nhiều điều tốt đẹp hơn. Khi ấy cô cũng biết cuộc hôn nhân kéo dài ba năm của mình đang có vấn đề nhưng vẫn níu kéo một cách tuyệt vọng, cố gắng hết sức hàn gắn gia đình để trao cho con trai một thứ mà cô chưa từng có - một người bố và một bà mẹ nội trợ. Cô đã cho qua nhiều chuyện để gia đình ấy tồn tại, để rồi kết cục vẫn phải nhìn Ronnie bỏ mặc cô và Pip.

Vào lúc bảy giờ tối, con đường dẫn tới Lovett thưa thớt xe cộ tới mức gần như vắng hoe. Đèn pha xe Lily

rơi lên nhựa đường và các bụi ngải đắng. Cô tắt radio, chọn bài trong iPod và hát vang cùng Rascal Flatts. Tốc độ giới hạn trên biển báo là bảy mươi dặm một giờ, có nghĩa thật sự là bảy lăm. Tất cả mọi người đều biết điều đó, và cô giảm tốc độ xuống con số hợp lý là bảy mươi sáu.

Trong một năm sau khi ly dị, có thể cô đã hơi... phóng túng. Có thể cô đã bốc đồng và thất thường. Có thể đã lạc lối; có thể đã bị mất kha khá công việc; nốc kha khá cốc tequila và ngủ với kha khá đàn ông. Có thể đã đưa ra vài quyết định hấp tấp - giống như hình xăm hoa lily cạnh xương chậu và phẫu thuật độn ngực. Nhưng cô cũng không nâng đến mức khủng như mấy cô vũ nữ thoát y. Cô chỉ nâng từ cúp B sau khi sinh con trai sang cúp C đầy đặn giống cô hồi trước. Giờ đây cô ghét khoản tiền mình đã tiêu để xăm hình, và nửa yêu nửa ghét khoản tiền tiêu vào việc nâng ngực. Nếu lúc ấy Lily có cuộc sống tốt đẹp hơn, có thể cô đã không làm việc đó. Nếu có được sự tự tin như bây giờ, có thể cô đã tiêu tiền vào một thứ gì đó thiết thực hơn. Nhưng mà rồi, Lily thích vẻ ngoài của mình và cũng không thật sự hối hận mấy. Vào lúc ấy, bộ ngực mới của Lily Darlington hâm là chủ đề bàn tán của cả thị trấn nhỏ. Hay, ít nhất, của cả quán bar Road Kill, nơi cô dành quá nhiều thời gian để tìm kiếm anh chàng phù hợp với mình, nhưng rốt cục chỉ toàn gặp phải những gã dở hơi.

Lily không muốn nhìn lại năm đó trong đời mình lắm. Cô không phải là một bà mẹ tuyệt vời, nhưng cô cho rằng đó là những gì mình phải đương đầu để được như ngày hôm nay. Một thứ mà phải trải qua rồi cô mới thanh tỉnh đầu óc và có thể nghĩ đến tương lai của mình và Pip. Một thứ phải rũ bỏ khỏi cơ thể cô trước khi cô vào trường dạy làm đẹp, lấy bằng hành nghề và gây dựng một nhóm khách quen.

Giờ đây, bảy năm sau khi cô uốn lọn tóc đầu tiên và cắt mái tóc đầu tiên, cô là chủ một tiệm làm đẹp - Lily Belle's, nơi mà các stylist, chuyên gia massage, thợ làm móng và chuyên viên chăm sóc sắc đẹp khác thuê chỗ hành nghề. Cuối cùng thì cô cũng phát đạt. Phát đạt đến mức cô không còn dùng mấy hiển thị danh tính người gọi để hiện tên những người thu cước nữa.

Cô nghĩ đến tất cả những việc mà cô chưa làm vào buổi tối và hy vọng giờ mẹ mình đã cho Pippen ăn rồi. Cậu cao lớn hơn hầu hết các cậu bé cùng tuổi. Cậu rồi sẽ to con như cha cậu, cái gã khốn nạn kia. Mặc dù dạo gần đây, Ronnie ngày càng chú ý đến con trai nhiều hơn. Cuối tuần sau hẳn sẽ trông cậu bé, thật đáng mừng vì bà Louella sẽ đi chơi bingo còn Lily phải đến sự kiện spa của mình.

Di động trong túi và hệ thống UConnect ở xe kêu lên. Lily liếc nhìn vô-lăng. Chiếc Jeep này vẫn còn mới lạ với cô đến mức cô thường xuyên ấn nhầm nút và từ chối cuộc gọi thay vì trả lời. Đặc biệt là vào buổi tối. Cô ấn vào nút mà cô hy vọng là đúng. “Xin chào?”

“Khi nào thì mẹ về đến nhà?” con trai cô hỏi.

“Mẹ đang trên đường về đây.”

“Bữa tối ăn gì ạ?”

Cô mỉm cười và thò tay vào cái túi bên cạnh mình trên ghế. “Bà chưa cho con ăn à?”

Pippen thở dài. “Bà làm spaghetti.”

“Ôi trời.” Bà Louella làm món Ý dở khét tiếng. Cả Tex-Mex[1] nữa. Thực tế thì, đối với một người phụ nữ đã phục vụ ở quán ăn cả đời, bà đúng là một đầu bếp dở.

[1] Những món ăn kết hợp giữa ẩm thực Texas và Mexico.

“Con đang trốn trong phòng tắm.”

Lily bật cười và rút một chai nước ra. “Mẹ sẽ làm phô mai nướng với xúp cho con,” cô nói và mở nắp. Họng cô ngứa ran và cô tự hỏi có phải mình đang mắc phải một căn bệnh nào đó không. Chỉ là một trong vô vàn hiểm nguy khi làm việc cạnh quá nhiều người.

“Lại thế ạ?”

Giờ đến lượt Lily thở dài. “Con muốn gì?” Cô ngó qua miệng chai khi hớp một ngụm lớn. Cô không có thời gian để ốm.

“Pizza.”

Cô mỉm cười hạ chai xuống. “Lại thế à?”

Một ánh đèn lóe lên ở gương chiếu hậu thu hút sự chú ý của cô. Một chiếc xe cảnh sát theo sát phía sau Lily, và cô lái chậm lại chờ anh ta vượt qua. Khi không thấy anh ta làm thế, Lily kinh hoàng nhận ra rằng anh ta đang đi theo mình. “Phải gió thật,” cô lầm bầm. “Anh ta không nghiêm túc đấy chứ?”

“Gi ả?”

“Không có gì. Mẹ phải dập máy đây, Pippy.” Giảm tốc lại, trong lòng cô không muốn làm con trai mình lo sợ. “Mẹ sẽ về nhà sớm thôi,” cô ngắt điện thoại. Cô tấp vào lề đường, và đèn pha cùng đèn lóa đỏ - xanh dương rọi khắp chiếc Jeep khi xe cảnh sát dừng đằng sau cô.

Từng có khoảng thời gian trong đời mà cô hẳn sẽ sợ chết khiếp. Nhịp tim cô hẳn sẽ tăng tốc, mạch máu cô sẽ đập dồn dập, tâm trí cô sẽ quay cuồng, điên cuồng tự hỏi cô làm gì mà lại bị bắt hay có thứ gì cô phải giấu vào ngăn để găng tay, bằng điều khiển hay cốp xe bây giờ. Những ngày đó đã qua rồi, và tối nay tất cả những gì cô cảm thấy là bực mình.

Cô cho rằng điều đó có nghĩa cô là một công dân không tuân thủ luật pháp. Một đứa nhóc to xác ở tuổi ba tám. Kể cả vậy, cô vẫn bực mình.

Cô đỗ xe lại và ấn nút mở cửa sổ ở chỗ để tay. Cửa trượt xuống và cô nhìn vào gương bên ngoài khi cửa xe cảnh sát mở ra. Cô biết phần lớn các sĩ quan cảnh sát của hạt Potter, đã đi học cùng phân nửa số bạn họ hoặc họ hàng của họ. Nếu là Neal Flegel hoặc Marty Dingus, cô sẽ hết sức bực mình. Neal là một người không mấy khi nghĩ ngợi khi bắt cô đỗ lại chỉ để tán chuyện vớ vẩn, và Marty mới ly dị gần đây. Tuần trước cô đã cắt tóc cho anh ta và Marty đã thật sự rên thành tiếng khi cô đưa anh ta vào bồn gội đầu. Cô không có thời gian bị bắt dừng lại vì phạm luật giao thông để rồi Marty có thể mời cô đi chơi lần nữa.

Cô nhíu mày nhìn viên sĩ quan được đèn rọi sáng sau lưng đang đi về phía mình. Anh ta thấp hơn Marty, gầy hơn Neal, mặc áo khoác nylon màu nâu và đính ngôi sao trên ngực. Vài món đồ điện tử nào đó móc vào nơi cổ áo và dây thắt lưng dường như trĩu xuống với các đồ nghề cảnh sát khác nhau. Khi anh ta lại gần, hơi thở của anh ta bay lơ lửng trong ánh đèn rọi từ phía sau, tiếng thịch thịch thịch đều đặn từ đôi bốt cảnh sát thu hẹp khoảng cách.

“Tôi không tin là mình vượt quá tốc độ,” cô nói khi anh ta dừng lại cạnh cửa xe cô.

“Thật ra là có đấy.” Ánh đèn màu đỏ và xanh dương chiếu lấp lờ trên mặt anh ta. Cô không thể nhìn rõ đường nét trên mặt anh chàng, nhưng biết là anh ta còn trẻ. “Cô có vũ khí trong xe không, cô Darlington?”

À. Anh ta đã tra xong biển số xe và biết cô có giấy phép mang vũ khí giấu kín^[2] “Dưới ghế của tôi.”

^[2] Giấy phép mang vũ khí nhưng vũ khí này phải được giấu kín khi ở chỗ công cộng.

Anh rút chiếc đèn pin Maglite ra, chiếu vào lòng rồi giữa hai chân cô.

“Anh sẽ không nhìn thấy gì đâu.”

“Vẫn phải bảo đảm chắc chắn là tôi không thấy đi.” Anh quay ngọn đèn lên vai cô. “Tôi cần xem bằng lái, giấy phép đăng ký xe và bảo hiểm của cô.”

Cô túm túi xách lục lấy ví. “Anh nói quá nhanh, nhất định không thể là người ở đây.” Cô rút bằng lái và thẻ bảo hiểm ra. “Anh hẳn là mới đến thị trấn.”

“Tôi mới đến hạt Potter này vài tuần.”

“Bản sao.” Cô với tay lấy giấy phép đăng ký xe trong ngăn đựng găng tay, rồi đưa tất cả ra. “Không có ai bị bắt dừng lại vì đi quá tốc độ năm dặm hết.”

“Đó không phải là lý do tôi bắt cô dừng lại.” Anh chiếu đèn lên các giấy tờ của cô. “Cô đã vượt qua vạch phân cách.”

Thật sao? Vậy ra cô không phải là một tay lái xe cừ khôi khi cố gắng làm hai việc cùng một lúc. Đó là lý do cô lắp hệ thống UConnect cho rảnh tay. “Không còn ai khác trên đường trong mười dặm quanh đây,” cô chỉ ra. “Không có khả năng bị đâm xe đâu.”

“Điều đó không có nghĩa là cô được phép lẩn đường.”

Cô ngược nhìn vào khoảng tối trên mặt anh - và di mắt tới nơi ánh sáng chiếu vào cái cằm cạo râu sạch sẽ, quai hàm vuông vức và khuôn miệng ẩn tượng nhờ khoảng tối trên cánh cung ở môi trên. Cả người anh bị bóng tối mật mùng che khuất, nhưng cô có ấn tượng chắc chắn là anh không chỉ trẻ, mà còn rất nóng bỏng. Loại nóng bỏng mà vào thời Lily còn trẻ có thể sẽ khiến cô hất tóc. Đạo này cô không còn cảm thấy gì ngoài ước muốn được về nhà với bộ đồ ngủ bằng vải tannel cũ mềm. Có lẽ cô nên thấy buồn vì điều đó nhưng chẳng hề cảm thấy vậy.

“Tối nay cô có uống gì không?”

Cô mỉm cười. “Chỉ uống nước thôi.” Cô nhớ lại lần cuối Neal đưa cô về nhà từ quán bar Road Kill.

“Có gì vui à?”

Và vô số lần cô chạy về nhà từ các bữa tiệc, lao bổ vào giường khi mẹ cô dậy làm việc mỗi sáng, “ừ,” cô nói và bắt đầu khe khẽ cười.

Chỉ có điều anh không cười. “Tôi sẽ quay lại ngay,” anh nói và đi về xe mình cùng đồng giấy tờ.

Cô tựa đầu ra sau và để cửa sổ trượt lên. Viên sĩ quan này đang lãng phí thời gian của cô, và cô nghĩ đến con trai cùng bữa tối. Đạo này dường như cậu chỉ muốn ăn pizza, nhưng thế mới là Pip. Cậu đã có gì trong đầu là rất khó để loại bỏ ý nghĩ đó.

Cho đến giờ Pippen vẫn là một đứa bé ngoan. Đúng vậy, cậu mới mười tuổi, nhưng vì có cha mẹ là cô và Ronnie Darlington, việc gây ra những trò quậy phá nhất định đã nằm sẵn trong DNA của cậu. Thời điểm duy nhất cô thấy chút gì đó hiếu chiến ở Pip là khi cậu chơi thể thao. Cậu yêu thể thao, tất cả mọi loại hình - kể cả bowling. Và cậu rất ganh đua, thường thì như thế không phải là xấu, nhưng Pip ganh đua một cách thái quá. Cậu nghĩ nếu mình cực kỳ giỏi thể thao, cha sẽ đến xem các trận đấu của cậu. Kế hoạch này có hai vấn đề. Pip vẫn chưa làm chủ được cơ thể mình, hầu như không đi nổi một bước mà không bị vấp. Cậu rất vụng về và, cho đến giờ, luôn mãi dững ở băng ghế dự bị. Nhưng kể cả cậu có là cầu thủ giỏi nhất ở bất kỳ môn gì đi nữa, thì Ronny cũng quá ích kỷ để nghĩ đến những trận bóng đá hay bóng rổ của con trai hần.

Một tiếng gõ trên cửa sổ lôi kéo sự chú ý của Lily sang trái và cô ấn nút mở cửa. “Có tìm thấy án phạt nào chưa chấp hành không?” cô hỏi, đã biết câu trả lời.

“Không phải hôm nay.” Anh đưa lại giấy tờ cho cô qua cửa sổ. “Tôi bắt cô dừng lại vì lỗi lái xe không tập trung, nhưng tôi sẽ không phạt cô.”

Cô đoán là mình nên nói gì đó. “Cảm ơn” - cô đoán - “Sĩ quan...?”

“Matthews. Hãy đi đúng phần đường của mình, Lily. Cô sẽ muốn sống lâu để nuôi dạy con trai chứ.” Anh ta quay gót đi về xe mình, sỏi đá lạo xạo dưới chân anh.

Anh ta biết cô có con trai sao? Cô lái chiếc Jeep về lại đường cao tốc. Bằng cách nào nhỉ? Thông tin đó có hiện ra khi anh ta tra bằng lái của cô à? Anh ta đã kiểm tra cân nặng của cô sao? Cô liếc nhìn vào gương chiếu hậu. Anh ta vẫn đỗ xe bên lề đường nhưng đã tắt đèn cảnh sát đi. Giống như đa số phụ nữ, khi ghi vào giấy tờ cô giảm cân nặng của mình xuống hai cân. Thật ra cô không nặng năm mươi sáu cân, nhưng muốn thế. Dường như khi đến tuổi ba lăm, cô tăng thêm hai cân thừa thãi mà cô không thể giảm được. Tất nhiên, có một cậu con trai mười tuổi luôn cần trữ snack trong nhà cũng thêm hại.

Trong vài giây Lily quên sạch về sĩ quan Matthews. Cô còn nhiều chuyện khác phải lo lắng. Mười phút sau, cô ấn vào nút mở gara gắn ở tấm che nắng, lái xe qua cây cột bóng rổ nằm cạnh lối vào nhà và tiếp tục đi vào gara. Cô chắc chắn Pippen ở nhà bên cạnh đang ngó qua cửa sổ, sau đó sẽ về nhà trước khi cô bỏ ví và túi xuống.

Như dự đoán - “Mẹ,” cậu gọi khi xồng xộc lao qua cửa sau. “Bà nói bà sẽ ghé qua mang thêm spaghetti.” Cậu ném ba-lô của mình lên bàn bếp.

“Trốn đi.”

Khỉ thật. Cô thò tay vào ví rút di động ra. “Chào mẹ,” cô nói ngay khi mẹ cô nhấc máy. “Pippen nói mẹ định mang spaghetti sang. Con ước gì mình biết trước bởi vì con đã mua đồ ăn ở quán Chicken Lickin rồi.”

“Ôi, chán thật. Mẹ biết con thích món spaghetti của mẹ đến thế nào mà.” Lily không biết bà lấy đâu cái ý nghĩ đấy nữa. “Mẹ đã kể cho con về hàng xóm mới của con chưa?”

Lily trợn mắt và cởi áo khoác. Ngôi nhà bên tay trái nhà cô được rao bán đã hơn một năm. Có người đã mua nó cách đây vài tuần, và cô tự hỏi điều gì đã làm bà Louella chờ lâu đến thế mới tự giới thiệu bản thân và tìm kiếm thông tin.

“Đó là một chàng trai độc thân có một con mèo tên là Pinky.”

Một anh chàng nuôi mèo sao? Tên là Pinky? “Anh ta là gay à.”

“Không có vẻ thế, nhưng con nhớ Milton Farley đấy.”

“Không.” Cô cũng không quan tâm, nhưng không thể nào cản bà Louella lại một khi bà có chuyện để kể.

“Cậu ta từng sống ở Ponderosa và cưới Brenda Jean. Họ có vài đứa nhóc gầy nhẳng luôn thò lò mũi xanh. Vài...”

Lily đặt tay lên ống nói điện thoại và thì thầm với con trai, người vừa vòng tay ôm quanh eo cô, “Mẹ sắp bước vào địa ngục vì nói dối bà ngoại hộ con đấy.”

Pippen ngẩng mặt khỏi ngực áo cô. Cậu cười toe toét và khoe ra cả một hàm đầy niềng răng màu xanh dương. Thỉnh thoảng trông cậu giống cha mình đến mức làm tim cô tan nát. Tóc vàng, mắt nâu và hàng mi dài rợp mắt. “Con yêu mẹ,” cậu nói, sưởi ấm trái tim cô. Cô sẽ vui mừng bước vào địa ngục vì Pip. Bước qua lò lửa, giết người, trộm cắp và nói dối mẹ mình vì con trai cô. Cậu sẽ lớn lên một cách mạnh mẽ, khỏe khoắn và đi học ở đại học Texas A&M.

Phillip “Pippen” Darlington sẽ trở thành một con người thành công. Một người tốt hơn hẳn cha mẹ cậu.

Trong khi mẹ cô tán chuyện về Milton Farrley và người bạn trai bí mật của anh ta ở Odessa, Lily cúi người xuống hôn lên đầu con trai. Cô gãi lưng cậu qua chiếc áo nỉ in chữ Texas A&M và cảm thấy cậu rung mình. Ronnie Darlington rõ là một gã khốn nạn, nhưng hẳn đã trao tặng cô một cậu bé tuyệt vời. Lily không hẳn là một bà mẹ hoàn hảo, nhưng cô tạ ơn Chúa vì mình chưa bao giờ cư xử tệ đến mức phá hỏng đời con trai mình.

“... và con phải biết cậu ta đã lừa tất cả mọi người với...”

Lily nhắm mắt lại, hít vào mùi hương trên tóc Pippen. Cô bảo đảm rằng con trai mình sẽ không tới trường mà phải nghe chuyện về bà mẹ quái đản của cậu. Cô biết thế là thế nào. Và cô đã hết sức cố gắng để bảo đảm mình sẽ không bao giờ làm cậu xấu hổ, và cậu sẽ không bao giờ phải nghe lũ trẻ gọi mẹ cậu là Lily Darlington hâm.

2. Chương 2

Những tia sáng mờ mờ lan dần khắp Lovett, Texas, khi sĩ quan Tucker Matthews đỗ chiếc Toyota Tundra của mình vào gara và tắt động cơ. Bình minh còn cách chân trời đằng đông nửa tiếng nữa và nhiệt độ chỉ mấp mé độ đóng băng.

Anh cầm lấy chiếc túi thể thao nhỏ và khẩu Glock được phát đặt trên ghế ngồi bên cạnh. Anh mới chỉ bắt đầu tuần làm việc thứ ba với văn phòng cảnh sát hạt Potter và vừa trực ca đêm mười hai tiếng thứ hai. Anh đi vào bếp rồi đặt túi và súng lên kệ bếp. Từ căn nhà dành cho mèo gần kề phòng khách, Pinky kêu meo meo rồi chạy vào bếp đón anh.

“Chờ đã Pinkster,” anh cởi chiếc áo khoác màu nâu của mình ra treo lên cái móc cạnh cửa sau, rồi đi tới chỗ tủ lạnh. Bác sĩ thú y bảo anh sữa không tốt cho Pinky, nhưng nó yêu sữa. Anh rót ít sữa hai phần trăm

chất béo[3] vào một chiếc đĩa nhỏ trên sàn và con mèo mun có chiếc mũi hồng cọ vào chân anh. Nó rên gừ gừ và anh gãi đầu nó. Hơn một năm trước, anh thậm chí còn không thích mèo. Khi ấy Tucker sống trong căn cứ quân sự tại Fort Bliss, sẵn sàng rời quân ngũ sau mười năm phục vụ và chuẩn bị chuyển vào ở chung với Tiffany, bạn gái anh, cùng con mèo Pinky của cô ta. Hai tuần sau khi anh chuyển vào, cô ta chuyển ra - mang theo cây đàn guitar Les Paul dòng Gibson của anh và bỏ lại con mèo.

[3] Các loại sữa đóng hộp thông thường thường có chứa khoảng 3-4% chất béo.

Tucker nhồm dậy và quay vào bếp. Khi ấy, anh có hai lựa chọn: tái nhập ngũ hoặc làm gì khác với cuộc sống của mình. Anh yêu quân ngũ. Các binh lính là anh em của anh. Các sĩ quan chỉ huy, hình mẫu người cha duy nhất mà anh từng biết đến. Anh nhập ngũ vào năm mười tám tuổi, và quân đội là gia đình duy nhất của anh. Nhưng đã đến lúc phải rời đi. Làm gì đó ngoài việc cho nổ tung mọi thứ và hứng đạn. Một người đàn ông chỉ cần một viên đạn vào đầu là nhận ra rằng mình có quan tâm đến sống chết của bản thân hay không. Trước khi cảm thấy máu chảy trên mặt mình, anh vẫn không nghĩ đến điều đó. Dầu sao cũng chẳng có ai ngoài những đồng đội của anh để ý.

Rồi anh gặp Tiffany và nghĩ cô ta có để tâm. Vài người đã cảnh báo anh rằng cô ta chỉ là một trong số những cô nàng thích ngủ với lính, nhưng anh không thèm nghe. Anh đã gặp những cô ả như thế, bơi vài lần trong bể bơi của họ, nhưng với Tiffany anh đã bị lừa tin rằng cô ta quan tâm đến anh, rằng cô ta không chỉ muốn một anh lính đi đánh trận nhiều tháng liên tục. Có lẽ anh muốn bị lừa. Cuối cùng, anh đoán là cô ta còn quan tâm đến cây guitar của anh nhiều hơn. Ban đầu, anh tức giận. Loại người nào lại bỏ rơi một con mèo bé bỏng cơ chứ? Bỏ nó lại với anh sao? Một anh chàng chưa từng nuôi một con vật nào và không mấy may biết phải làm gì với một con thú cưng sao? Giờ đây, anh thấy là, Tiffany đã ban ơn cho anh.

Vậy thì một cựu quân nhân làm gì khi anh ta rời ngũ? Tất nhiên là gia nhập học viện cảnh sát El Paso. Chương trình huấn luyện sáu tháng đúng là dễ như ăn bánh với Tucker, và anh đã tốt nghiệp đầu lớp. Khi thời gian thử thách kết thúc, anh nộp đơn xin làm ở hạt Potter, và, vài tháng trước, chuyển tới Lovett.

Ánh nắng trải rộng khắp sân sau nhà anh và cả sân nhà hàng xóm. Anh đã mua ngôi nhà đầu tiên cho riêng mình vài tuần trước. Nhà của anh. Anh ba mươi tuổi, và ngoại trừ năm năm đầu tiên trong đời sống với bà ngoại, đây là mái nhà đầu tiên mà anh thật sự thuộc về. Anh không phải người ngoài. Một người xâm nhập trái phép. Đây không phải chốn nương thân tạm thời cho tới khi anh bị đuổi sang một nhà nhận nuôi khác.

Anh đang ở nhà. Tucker cảm nhận được điều đó từ tận trong xương mình và không biết phải lý giải thế nào. Anh đã sống ở nhiều khu vực khác nhau trên đất nước này - trên thế giới này - nhưng Lovett, Texas, đã mang lại cảm giác thỏa nguyện ngay khi anh đặt chân đến. Anh đã nhận ra chiếc Jeep đồ của Lily Darlington trước cả khi kiểm tra biển số xe của cô. Tuần vừa qua, kể từ khi chuyển vào, lúc nào anh chuẩn bị lên giường thì cô cũng lùi xe ra khỏi lối vào nhà với con cô trên xe.

Trước khi chiếu đèn vào trong xe cô, ấn tượng của anh về hàng xóm chỉ là... một bà mẹ đơn thân có những lọn tóc xoăn vàng óng ả và một thân hình cao ráo, mảnh mai. Sau khi bắt cô dừng lại, anh biết cô ba mươi tám tuổi, lớn tuổi hơn so với vẻ ngoài và xinh xắn hơn những gì anh đã hình dung khi thoáng nhìn. Và rõ ràng là cô bực mình vì anh dám cả gan bắt cô dừng xe lại. Dù vậy anh đã quen với điều đó. Thường thì người ta không vui khi trông thấy đèn cảnh sát trong gương chiếu hậu.

Khoảng sân giữa hai nhà được ngăn cách bởi một hàng rào trắng thấp lè tè, cửa sổ bếp nhà anh đối diện cửa sổ bếp nhà Lily. Hôm nay là thứ Bảy. Chưa có ngọn đèn nào bật lên, nhưng anh biết là đến mười giờ con trai cô sẽ ra trước ngõ chơi bóng rổ và khiến anh thức chong chong.

Anh đã rời ngũ hai năm nhưng vẫn rất thính ngủ. Chỉ một tiếng động nhỏ thôi là anh sẽ tỉnh như sáo, xác định vị trí, nguồn gốc và bản chất chính xác của âm thanh đó.

Anh thay sữa cho Pinky, con mèo theo anh ra khỏi bếp và vào phòng khách. Điều khiển ti-vi nằm trên chiếc bàn cà phê mà anh làm từ cánh cửa cũ. Anh đã mài nhẵn và đánh bóng cho tới khi nó trơn mịn như sa-tanh.

Tucker thích tự tay chế tạo đồ vật. Anh thích lấy một súc gỗ và biến nó thành một thứ gì đó xinh xắn. Anh với tay lấy điều khiển và chọn lấy một kênh tin tức địa phương trên chiếc ti-vi màn hình lớn. Pinky

nhảy lên ngồi cạnh anh trên tràng kỷ khi anh cúi người xuống cởi dây boots. Một tiếng gừ gừ làm rung rung lồng ngực nó khi nó rúc cơ thể đen tuyền bé nhỏ vào giữa cánh tay và ngực anh. Với sự chú ý để cả vào màn hình ti-vi bên kia phòng và tin tức mới nhất về Afghanistan, anh cởi xong một bên boots và bắt đầu chuyển sang bên kia. Hình ảnh xe tăng và binh lính nguy trang làm anh nhớ đến những khoảnh khắc thao thức, ác liệt và buồn chán, về cảnh đá sập cửa, bắn vào tất cả những gì chuyển động và nhìn bạn mình thiệt mạng. Adrenaline, nỗi sợ hãi làm hòng anh thít chặt, và máu.

Pinky huých đầu vào cằm anh và anh quay đầu sang hai bên tránh nó. Những gì anh từng thấy và từng làm trong quân ngũ chắc chắn đã có tác động tới anh. Đã thay đổi anh, nhưng không đến mức như vài người lính mà anh biết. Có lẽ là vì anh đã chịu đủ cú sốc tâm lý và căng thẳng thần kinh trước khi nhập ngũ. Ở tuổi mười tám, anh là chuyên gia giải quyết bất kỳ vấn đề gì mà cuộc đời quăng vào mặt mình. Anh biết cách chấm dứt và cho nó biến ngay lập tức.

Anh không hề rời ngũ với chứng PTSD[4] như một số người khác. À, chắc chắn là anh cũng có lúc hoảng hốt và luôn cảnh giác, nhưng sau vài tháng, anh đã thích ứng với cuộc sống đời thường. Có lẽ là vì cả cuộc đời anh là những chuỗi ngày thích ứng liên tục.

[4] Post-Traumatic Stress Disorder: chứng rối loạn tâm lý sau sang chấn.

Dẫu vậy, bây giờ không còn thế nữa. “Chúa ơi, Pink.” Tiếng rên gừ gừ và hành động dụi mình của con mèo trở nên phiền nhiễu đến mức anh bế nó lên và đặt nó ngồi xuống bên cạnh mình trên tràng kỷ. Tất nhiên là nó không chịu ở lại đó và bỏ ngay về lòng anh. Anh thở dài, đành gãi lưng cho nó. Không hiểu sao anh đã để một con mèo nặng ba cân rưỡi với cái mũi hồng hoàn toàn điều khiển cuộc đời mình. Anh không biết bằng cách nào mà điều đó xảy ra được nữa. Anh vốn nghĩ rằng mèo chỉ dành cho các bà già, những cô nàng xấu xí hay mấy gã gay. Việc đang sở hữu một căn hộ tự đóng rộng nửa mét vuông và một ngăn tủ chất đầy đồ ăn cho mèo gần như đã đập tan định kiến cổ hủ của Tucker. Anh không phải bà già, không xấu xí, cũng không gay. Dù vậy, anh không cho phép mình sa đà luôn vào việc mặc đồ cho mèo.

Anh cởi đồ ra, chỉ còn mặc độc quần đi làm và đồ lót chống lạnh bên dưới cảnh phục. Anh sửa soạn cho mình một bữa sáng đầy ụ với trứng, thịt hun khói và nước hoa quả. Lúc rửa đĩa, anh nghe thấy tiếng đập bóng đầu tiên ở nhà bên cạnh. Bây giờ là tám rưỡi. Cậu nhóc tập bóng sớm hơn thường lệ. Tucker liếc nhìn qua ô cửa sổ hướng ra ngõ nhà hàng xóm. Mái tóc vàng của cậu nhóc dựng ngược lên sau gáy. Cậu mặc một chiếc áo khoác Dallas Cowboys dài tới gối màu bạc và quần nỉ màu đỏ.

Khi Tucker làm ca tối, anh thích vào giường trước mười giờ và dậy lúc bốn giờ. Anh có thể đeo tai nghe, nhưng không đeo thì anh thấy dễ chịu hơn. Anh không thích ý nghĩ một trong các giác quan của mình bị chặn lại khi ngủ. Anh đi giày chạy bộ và mặc cái áo nỉ có mũ màu xám vào. Nếu anh nói chuyện với cậu nhóc, có lẽ họ có thể đưa ra một giải pháp nào đó.

Trên đường đi, anh ấn nút mở cửa gara và bước ra ngõ. Buổi sáng giá lạnh làm tay anh đông cứng và hơi thở của anh bay là là trước mặt. Anh băng qua một vạt cỏ lạnh cứng đi về phía cậu nhóc. Tiếng bóng nện bịch-bịch-bịch đều đặn xuống nền rồi đập vào bảng rổ vang lên bên tai anh.

“Này nhóc,” dừng lại trên đường lái xe vào nhà hàng xóm, anh nói. “Chơi sớm thế này khá là lạnh đấy nhì.”

“Cháu phải giỏi nhất,” cậu nhóc nói, hơi thở phả ra hồng hồng thành một luồng hơi sau lưng cậu khi cậu cổ lên rồ và trượt. Quả bóng đập vào vành rổ và cậu nhóc bắt lấy nó trước khi nó đập xuống đất. “Cháu sẽ thành cầu thủ giỏi nhất ở trường.”

Tucker dút tay vào túi áo. “Cháu sẽ tự làm đông cứng bị mình đấy nhóc.”

Cậu nhóc dừng lại và ngược lên nhìn anh. Đôi mắt nâu trong vắt của cậu mở to khi cậu kẹp bóng dưới một cánh tay áo lông búng. “Thật à?”

Không. Không hẳn thế. Tucker nhún vai. “Chú thì sẽ không mạo hiểm đâu. Chú sẽ đợi tới tầm ba bốn giờ khi trời ấm lên.”

Cậu nhóc cổ nhảy ném bóng nhưng bóng lăn quanh vành rổ. “Không được. Hôm nay là cuối tuần. Cháu phải tập luyện nhiều hết mức có thể.”

Khi gió. Tucker cúi xuống và cầm lấy bóng khi nó lăn đến chân anh. Anh cho là mình có thể dọa kiện cậu nhóc hay làm cậu sợ bằng cách đe dọa bỏ tù cậu. Nhưng Tucker không thích đe dọa suông hay dùng quyền lực chèn ép những người yếu đuối. Anh biết cảm giác đó là thế nào. Và bảo cậu nhóc là bị nó sẽ đông cứng thì không tính nhé. Điều đó có thể thực sự xảy ra ở vùng cán xoong Texas này. Đặc biệt là khi gió bắt đầu thổi. “Tên cháu là gì?”

“Phillip Darlington, nhưng mọi người đều gọi cháu là Pippen.”

Tucker thò bàn tay trống ra. “Tucker Matthews. Cháu bao nhiêu tuổi hả Pippen?”

“Mười ạ.”

Tucker cũng không rõ lắm, nhưng có vẻ như cậu nhóc khá cao so với tuổi.

“Bà cháu bảo chú đặt tên con mèo của chú là Pinky. Một cái tên thật kỳ cục.”

Nhận xét đó là của một cậu nhóc tên Pippen sao? Tucker đập bóng vài lần. “Bà cháu là ai?”

“Bà Louella Brooks. Bà sống cạnh nhà hai mẹ con cháu.” Cậu dùng ngón tay cái chỉ ra sau lưng.

À. Quý bà lớn tuổi nói luôn mồm và đã cho anh một cái bánh hấp. “Chúng ta có rắc rối đây.”

“Chúng ta sao?” Cậu khịt mũi và quệt mu bàn tay trên cái mũi đỏ ửng.

“Ừ. Chú phải ngủ và cháu đập quả bóng này làm chú không ngủ được.”

“Đặt một cái gối lên đầu chú ấy.” Cậu nghiêng cầm sang một bên. “Hoặc chú có thể bật ti-vi lên. Thỉnh thoảng mẹ cháu phải để ti-vi bật mới ngủ được đấy.”

Cả hai đều không được. “Chú có một ý hay hơn đây này. Chúng ta chơi một ván H-O-R-S-E[5] nhé. Nếu chú thắng, cháu sẽ đợi tới ba giờ mới chơi. Nếu cháu thắng, chú sẽ đặt gối lên đầu.”

[5] Một hình thức thi đấu trong môn bóng rổ: cầu thủ đầu tiên có bóng sẽ cố gắng đưa bóng vào rổ. Các cầu thủ chơi tiếp sau phải dùng đúng tư thế, kỹ thuật như cầu thủ thứ nhất để đưa bóng vào rổ.

Phillip lắc đầu. “Chú là người lớn. Thế là không công bằng.”

Chết tiệt. “Chú sẽ cho cháu ba chữ cái đầu tiên.”

Cậu nhóc nhìn ngón tay anh và đếm. “Cháu chỉ phải ghi hai điểm thôi à?”

“Ừ.” Tucker không hề lo lắng. Mấy ngày nay anh đã quan sát cậu nhóc và cậu chơi dở tệ. Anh ném bóng cho cậu. “Chú còn để cháu tấn công trước nữa.”

“Được ạ.” Pippen bắt bóng và di chuyển tới vạch ném tự do vô hình. Hơi thở bay lơ lửng trước mặt Pippen. Cậu nheo mắt lại và đập bóng, sau đó vào một tư thế ném kỳ cục để ném bóng và trượt rổ. Quả bóng không đập vào bảng và Tucker cố gắng không cười khi anh chạy vào ngõ nhà mình để lấy lại bóng. Anh rê bóng quay lại và lên rổ trái tay. “H nhé,” nói xong anh ném bóng cho Pippen. Cậu nhóc thử vận may với một cú lên rổ và trượt.

Tucker nhảy lên ném bóng từ khu vực giữa sân. “O.”

“Úi chà.” Pippen lắc đầu. “Chú giỏi thật.”

Lúc còn trong quân ngũ, anh thường chơi bóng rổ vào những giờ nghỉ. Việc cậu nhóc hạ rổ xuống chỉ tầm hai mét rưỡi và không có hậu vệ cũng thêm lợi.

Cậu nhóc di chuyển tới vị trí mà Tucker đã đứng. Một lần nữa cậu lại nheo mắt và rê bóng trước mặt anh. Cậu nhắm bóng và Tucker thở dài.

“Hãy hướng thẳng khuỷu tay của cháu về trước,” anh nghe thấy mình hướng dẫn. Chúa ơi, anh không thể tin là mình đang truyền bí quyết cho cậu nhóc. Anh thậm chí còn không chắc là mình thích trẻ con. Kể từ lúc còn bé, anh chưa bao giờ thật sự ở gần đứa trẻ nào và đa số những đứa trẻ khác đều giống anh. Trẻ bị bỏ rơi.

Pippen giữ quả bóng thẳng trước mặt và chìa khuỷu tay về phía rổ.

“Không.” Tucker di chuyển ra sau lưng cậu nhóc, hạ bóng xuống vài phân và chỉnh đôi bàn tay lạnh giá của cậu vào đúng tư thế. “Phải giữ thẳng bóng, khuỷu gối và đẩy bóng.”

“Pippen!”

Tucker và cậu nhóc đồng thời quay ngoắt lại. Lily Darlington đứng sau lưng họ, quấn quanh mình một cái áo len màu đỏ và đi dép bông hình thỏ trắng. Nắng sớm chiếu xuống mái tóc vàng được cuốn quanh những ống cuốn tóc to vĩ đại cỡ Texas của cô. Không khí lạnh giá nghen lại trong phổi anh và khiến má cô ửng hồng. Cô thật đẹp, kể cả khi ánh mắt xanh dương lạnh lùng của cô bám vào Tucker thành từng mảnh. Cô chăm chăm nhìn anh khi nói chuyện với con trai. “Mẹ đã gọi con hai lần rồi đấy.”

“Xin lỗi mẹ.” Cậu nhóc rê bóng. “Con đang tập đánh bóng.”

“Đi ăn sáng đi. Bánh quế của con sẽ nguội mất đấy.”

“Con phải tập luyện.”

“Mùa bóng rổ năm nay kết thúc rồi mà.”

“Đó là lý do con phải tập luyện. Để giỏi lên.”

“Con phải đi ăn. Ngay lập tức.”

Pippen thở dài chịu đựng và ném bóng cho Tucker. “Chú có thể chơi nếu chú muốn.”

Anh không muốn, nhưng vẫn bắt bóng. “Cảm ơn. Gặp cháu sau nhé, Pippen.”

Khi cậu nhóc sầm sầm lao qua người mẹ cậu, cô vươn tay ra bắt lấy cậu. Cô ôm cậu vào lòng và hôn lên đỉnh đầu cậu. “Con không cần phải giỏi nhất ở tất cả mọi thứ, Pip.” Cô lùi lại và nhìn vào mắt cậu. “Tình yêu mẹ dành cho con lớn hơn cả mặt trăng và các vì sao.”

“Con biết.”

“Mãi mãi. Luôn luôn là vậy.” Cô đưa tay lên má cậu. “Con là một cậu bé ngoan” - cô mỉm cười với khuôn mặt ngược lên của cậu - “với đôi tay bẩn này. Đi rửa tay khi con vào trong nhé.”

Tucker nhìn vào đôi tay mảnh mai đang đặt trên má và thái dương cậu bé, ôm lấy hai tai cậu. Móng tay cô sơn đỏ và da cô trông thật mềm mại. Một mạch máu nhỏ xanh xanh đi dọc cổ tay cô và biến mất bên dưới ống tay áo len đỏ. Không khí lạnh trong phổi anh bốc cháy. “Đi vào trong đi, không thì con sẽ làm tai mình đông cứng lại đấy.”

“Bi của con.”

Ái chà.

“Gì cơ?”

“Con sẽ làm bi của mình đông cứng.” Cậu liếc nhìn ra sau vai và bật cười. “Chú Tucker nói ngoài này trời lạnh đến mức con sẽ làm bi của mình cứng lại.”

Mắt cô quét sang nhìn anh và một bên chân mày cô nhướn lên tận trán. “Thú vị nhỉ.” Cô rê tay qua mái tóc ngắn cũn của con trai. “Đi ăn đi trước khi bánh quế của con cũng lạnh như... tai con.” Cậu nhóc bước đi và cô khoanh tay trên ngực. Các ống uốn tóc trên đầu đáng ra phải làm Lily trông lố bịch. Nhưng không. Chúng làm anh muốn nhìn cô gỡ chúng ra. Điều đó mới ngớ ngẩn làm sao, và anh rê bóng thay vì nghĩ đến tóc cô. “Anh hẳn là hàng xóm mới.”

“Tucker Matthews.” Anh kẹp quả bóng dưới một cánh tay và chìa tay còn lại ra. Cô nhìn tay anh trong chốc lát rồi bắt lấy. Da cô cũng ấm áp và mềm mại như vẻ ngoài, anh tự hỏi nếu tay cô mà đặt lên mặt mình thì cảm giác sẽ ra sao. Rồi anh tự hỏi vì sao mình lại băn khoăn về cô cơ chứ.

“Lily Darlington.” Đôi mắt xanh dương của cô nhìn thẳng vào anh, và rõ ràng là cô không nhớ đã gặp anh tối hôm trước. Cô rút tay lại và đút vào túi áo. “Tôi chắc chắn là anh rất tử tế, nhưng tôi che chở con mình rất cẩn thận và tôi không để một người đàn ông bất kỳ nào đó quanh quẩn cạnh con trai mình.”

Anh cho rằng như thế là thông minh. “Cô đang lo tôi sẽ làm gì con trai cô sao?”

Cô lắc đầu. “Không lo. Chỉ để cho anh biết là tôi bảo vệ Pip.”

Vậy thì có lẽ cô không nên đặt tên cậu là Pip bởi vì cái tên ấy bảo đảm sẽ bị trêu chọc. Nhưng rồi, đây là Texas. Luật đặt tên ở Texas khác hẳn các vùng miền còn lại trong nước. Một gã tên Guppy không hẳn có thể đánh một gã tên Pip đến như tử được. “Tôi sẽ không làm hại con cô.” Anh khoanh tay lại và ngạc nhiên.

“Chỉ để chúng ta hiểu rõ nhau thôi nhé, chỉ cần anh dám nghĩ đến việc động đến một sợi tóc trên đầu nó thôi, thì tôi sẽ giết anh mà chẳng hề mất ngủ đâu.”

Vì vài lý do trái thói nào đó, lời đe dọa này khiến anh thích cô. “Cô thậm chí còn không biết tôi mà.”

“Tôi biết rằng anh vừa chơi bóng rổ với một cậu nhóc mười tuổi lúc chín giờ sáng,” cô nói, giọng cô đầy vẻ đe dọa. “Nhiệt độ là không độ, và anh vừa nói đến việc làm đông cứng bi với con trai tôi. Đó không hẳn là một hành vi bình thường cho lắm đối với một người đàn ông trưởng thành.”

Vì rõ ràng là cô sống một mình, anh phải tự hỏi liệu cô có biết gì về những hành vi bình thường đối với một người đàn Ông trưởng thành hay không. “Tôi chơi bóng rổ và làm bi mình đông cứng để tôi có thể ngủ được một ít. Tôi chỉ mới tan sở và quả bóng của con trai cô làm tôi không ngủ được. Tôi đã nghĩ nếu tôi chơi một ván H-O-R-S-E, cậu nhóc sẽ tạm tha cho tôi.” Lý do thật sự cũng không khác mấy.

Cô chớp mắt. “À.” Cô nghiêng đầu sang một bên và nhú mày lại như thể muốn cố nhớ xem anh là ai. “Anh làm ca đêm ở nhà máy đóng thịt hộp à? Năm năm trước tôi đã làm việc ở đó vài tuần.”

“Không.” Anh đập bóng vài lần và chờ.

“Hừm.” Lòng mày cô dãn ra và cô quay người bỏ đi. “Tôi phải đi xem Pip thế nào. Rất vui được gặp anh, anh Matthews.”

“Chúng ta vừa gặp tối qua.”

Cô quay lại và một lần nữa lại nhú mày.

“Tôi đã bắt cô dừng xe lại vì tội lái xe không tập trung.”

Môi cô hé ra. “Ra là anh à?”

“Phải.” Anh lắc đầu “Cô lái xe rất kém, Lily ạ.”

“Anh là cảnh sát trưởng sao?”

“Sĩ quan thường thôi.”

“Bảo sao quần của anh xấu thế.”

Anh nhìn xuống chiếc quần dài màu nâu sậm với hai sọc màu be bên ngoài. “Cô không nghĩ nó thật nóng bỏng à.”

Cô lắc đầu. “Tiếc là không.”

Anh ném trả bóng và cô bắt lấy. “Bảo Pippen là nếu nó tạm tha cho tôi vào sáng mai, tôi sẽ dạy nó úp rổ vào tầm bốn giờ chiều mai nhé.”

“Tôi sẽ bảo nó.”

“Cô không sợ tôi là một gã bệnh hoạn à?”

“Pippen biết là nó không được rời khỏi sân chơi mà không báo cho tôi hay bà nó biết.” Cô nhún vai. “Và anh cũng biết là tôi được phép mang vũ khí rồi đây. Tôi có một khẩu Beretta 9mm.” Cô kẹp bóng dưới một cánh tay. “Cho anh biết thôi.”

“Hay đấy.” Anh cố nhin không cười. “Nhưng cô đang khoe khoang hay đang đe dọa một người thi hành luật pháp thế?”

“Cha Pippen không có ở đây. Tôi là tất cả những gì thằng bé có. Nhiệm vụ của tôi là bảo đảm nó được an toàn và hạnh phúc.”

“Cậu nhóc may mắn khi có cô.”

“Tôi may mắn khi có nó.”

Tucker nhìn cô bỏ đi rồi quay người cất bước về nhà. Trong đời anh, chỉ có một người từng bảo đảm là anh được an toàn. Bà Betty của anh. Nếu cố gắng lục tìm trong trí nhớ, anh có thể hồi tưởng lại bàn tay mềm mại của bà vỗ về đầu và lưng mình. Nhưng sau khi Tucker lên năm ba ngày thì bà Betty qua đời.

Anh đi vào bếp và kéo áo nỉ qua đầu. Mẹ Tucker đã bỏ đi khi anh vẫn còn ẵm ngửa và anh không có ký ức gì về bà. Chỉ có ảnh. Anh không biết cha mình là ai và ngờ là mẹ anh cũng chẳng biết. Năm Tucker ba tuổi, bà đã tự kết liễu đời mình bằng một ly cocktail chứa ma túy. Khi còn bé, anh vẫn băn khoăn về bà, tự hỏi liệu cuộc đời mình sẽ thế nào nếu bà không nghiện ngập. Lớn lên, anh chỉ cảm thấy ghê tởm - ghê tởm người đàn bà quan tâm đến ma túy hơn cả con trai mình.

Trên đường vào phòng ngủ, anh tắt ti-vi và đá văng giày ra. Sau khi bà Betty mất, anh bị đưa tới chỗ những người cô không muốn và cũng không quan tâm đến anh. Đến năm lên mười, anh được chuyển cho bang Michigan và cứ thế bị đưa qua đưa lại trong hệ thống nhận nuôi.

Anh cởi quần dài ra và ném vào cái rổ mây mà anh dùng để giặt khô. Không một ai lại muốn nhận nuôi một đứa nhóc mười tuổi có lý lịch xấu và thái độ hư hỏng. Anh đã dành phần lớn những năm trong độ tuổi mười tới mười sáu ra vào các nhà nhận nuôi và tòa án cho trẻ vị thành niên, cuối cùng thì dừng chân tại một trung tâm nhận nuôi trẻ vị thành niên do một cựu chiến binh từng tham gia chiến trường Việt Nam điều hành. Elias Peirce là một người đàn ông cứng rắn không chấp nhận những trò vớ vẩn và đưa ra những quy định nghiêm khắc. Nhưng ông cũng rất công bằng. Lần đầu tiên Tucker dám hỗn láo với ông, ông đã đưa cho Tucker một chiếc ghế lưng mây cũ kỹ và một chồng giấy nhám. “Hãy làm cho nó mịn như móng em bé,” ông rống lên như thế. Anh đã mất một tuần, nhưng sau khi làm xong bài tập về nhà và việc vặt hàng ngày, Tucker mài ghế cho tới khi nó nhẵn mịn dưới tay anh. Sau cái ghế, anh đã làm một cái giá sách và một cái bàn nhỏ.

Tucker không thể khẳng định là mình và ông Elias Peirce gần gũi như cha và con trai, nhưng ông đã thay đổi cuộc đời Tucker và chưa bao giờ đối xử với anh như thể anh là một đứa trẻ bị vứt bỏ. Elias bắt anh phát tiết nỗi giận dữ và hiểu chiến đấu nén lâu ngày dưới da thịt theo cách tích cực.

Tucker không thích nhắc đến quá khứ cũng như nói rõ về cuộc đời mình. Trong những cuộc trò chuyện bình thường, bất cứ khi nào có người hỏi về vấn đề này, anh chỉ nói mình không có nhiều người thân và đối thủ đẽ.

Anh nghĩ đến Lily Darlington và cái cách cô chạm vào Pippen. Cách cô nhìn vào mắt, chạm vào má cậu và bảo cậu rằng tình yêu cô dành cho cậu còn bao la hơn cả các vì sao.

Tucker chắc chắn là bà anh yêu thương anh, nhưng anh cũng thừa hiểu là bà không bao giờ dọa đánh ai vì mình. Anh phải tự mình động tay động chân. Anh luôn phải tự chăm lo cho bản thân.

Giờ anh đã là một người đàn ông - ba mươi tuổi - và anh được như bây giờ là nhờ cuộc sống mà anh đã phải đương đầu. Anh biết rất nhiều binh lính quay trở về từ Iraq hoặc Afghanistan gặp rất nhiều khó khăn để thích ứng với cuộc sống ngoài quân ngũ. Tucker thì không. Ít nhất cũng không vất vả như họ. Từ cách đây rất lâu anh đã học được cách đối phó với những thứ tởm lợm bị ném vào mặt anh. Cách đương đầu với các cú sốc và cách bỏ qua nó. À, anh có vài ký ức vô cùng u ám, nhưng anh không sống mãi với chúng. Anh xử lý chúng và sống tiếp.

Anh cởi sạch, chỉ mặc mỗi chiếc quần lót xám và trèo lên giường. Tất cả những gì anh có đều do anh tự đạt được. Không ai tặng không cái gì cho anh và anh là một người đàn ông mẫn nguyện. Vừa đặt đầu xuống gối vài phút là anh đã an giấc. Vào một thời điểm nào đó, khi anh cảm thấy ấm áp, khoan khoái và đang chìm sâu trong giấc ngủ REM[6], Lily Darlington bước vào giấc mơ của anh. Cô mặc áo lụa đỏ, tay cô chạm vào mặt và cổ anh. Cô nhìn vào mắt anh và mỉm cười khi ôm lấy má anh. “Anh lạnh quá, Tucker,” cô nói. “Anh cần sưởi ấm.” Giấc mơ bắt đầu một cách dễ chịu và trong sáng nhưng nhanh chóng biến thành nóng bỏng và đầy kích thích. Tay cô lướt trên ngực anh khi cô hạ môi xuống cổ anh, và những điều cô thì thầm bên cổ anh chẳng hề trong sáng chút nào.

[6] Rapid Eye Movement: giai đoạn ngủ mắt chuyển động nhanh, một trong năm giai đoạn ngủ (theo nghiên cứu của Nathaniel Kleitman, Eugene Aserinsky, and Jon Birtwell vào đầu thập niên năm mươi). 95% giấc mơ diễn ra vào giai đoạn này nên còn được gọi là giai đoạn giấc ngủ mơ. Giai đoạn này sóng não hoạt động mạnh gần như khi ta tỉnh nên các giấc mơ có cảm giác như thật.

“Em muốn anh,” cô thì thầm, tay cô rê trên ngực anh, xuống lườn anh, rồi lại đi ngược lên. “Anh có muốn em không?” Cái vuốt ve của cô thật từ tốn và dịu dàng, khiến anh bức bối, cứ rê qua rê lại mãi và khiến anh phát điên.

“Có. Chúa ơi, có.” Anh cào tay trên tóc cô, nắm tóc cô trong tay mình khi cô hôn cổ anh và dịch bàn tay nóng hừng hực của mình xuống dưới - dưới nữa, qua bụng anh cho tới khi móng tay cô cào cào vào làn da ở ngay trên cặp quần lót.

Ngón tay cô lách xuống và bàn tay ấm áp mềm mại của cô ôm lấy anh. “Anh là một chàng trai ngoan với bàn tay bẩn.” Tim anh đập mạnh trong lồng ngực khi anh áp mạnh cô vào tường và đi vào trong cô. Hung hăng và đói khát như người nguyên thủy. Trong giấc mơ của anh, cô yêu mọi giây phút họ làm tình. Cô đáp lại mọi đợt tấn công mạnh mẽ tham lam vô độ của anh, đẩy hông mình vào anh, van vỉ muốn nhiều hơn nữa và rên rỉ tên anh. “Tucker!” cô gào lên trong đầu anh - và anh mở choàng mắt. Anh ngồi dậy trên giường hít thở, mạch máu đập rộn trong tai.

Một tia nắng len qua bên dưới tấm rèm đen kịt và trải dài khắp căn phòng tối om. Tiếng thở nặng nề của anh lấp đầy không gian xung quanh. Anh vừa mới có một giấc mơ điên cuồng về Lily Darlington. Rõ ràng là vì lâu nay anh không quan hệ với ai, và anh vừa mất trí. Anh không quen biết cô. Cô là một bà mẹ đơn thân. Anh cảm thấy mình như một gã bệnh hoạn.

Một gã bệnh hoạn cần được thỏa mãn nhu cầu trước khi lại trở nên mất trí.

3. Chương 3

Giữ đúng lời, tầm bốn giờ chiều Chủ nhật, sĩ quan Tucker Matthews gõ cửa nhà Lily. Cô mở cửa và đứng chờ ra đấy, như thể vừa bị giáng một đòn vào đầu.

“Pippen có đây không?” Anh kẹp một quả bóng rổ mới dưới cánh tay và một cặp kính phi công màu bạc che mắt anh - đôi mắt có màu nâu ấm áp và có nếp nhăn nơi khóe mắt khi anh thích thú, giống như khi cô dọa bắn anh sáng hôm trước.

Lily ngây người choáng váng vì anh đã giữ lời hứa, đến mức tất cả những gì cô có thể thốt ra là “À, có.” Cơn choáng của cô hẳn là chẳng hề liên quan gì đến vẻ ngoài tuyệt đẹp của anh. Cô đã gặp anh hôm qua, biết rằng anh đẹp trai. Một vết sẹo làm trán anh rúm lại từ giữa lông mày phải cho tới đường chân tóc của mái tóc nâu ngắn cũn. Nó, cùng những đường nét thô ráp, nam tính, giúp anh không trở thành một cậu bé xinh xắn, nhưng cho anh đủ vẻ kích thích để khiến con gái có những suy nghĩ hư hỏng về chủ đề khám người. Vậy vì sao hôm nay cô lại cảm thấy sững sốt thế này? Anh vẫn mặc chiếc áo nỉ quân đội màu xám góm ghiếc hôm qua, với ống tay sờn xơ xác, cổ rách bươm - và anh trông như thể vừa mới lê thân ra khỏi giường. Anh thật bờm xờm, lờn thoi, và rõ ràng là cần cạo râu. “Anh đến rồi,” cô xoay xở để thốt nên lời.

“Tôi đã bảo cô là tôi sẽ đến mà.”

Lily cao một mét sáu tám và cô nhận thấy anh chỉ cao hơn cô chục phân - có lẽ tầm một mét bảy tám. Anh bù vào thiếu sót chiều cao bằng vẻ nóng bỏng thuần khiết, không pha tạp.

Nóng bỏng đến mức nó thấp lên một ngọn lửa nhỏ trong bụng cô và đốt nóng mạch đập của cô. Cô giữ cửa mở cho anh và làm mình càng sốc hơn khi bắn khoản tự hỏi anh sẽ trông ra sao nếu cái áo nỉ rách rưới kinh khủng đó bị xé bỏ còn cổ tay anh thì bị còng vào một thứ gì đó. “Vào đi. Để tôi gọi thằng bé.”

Thay vào đó anh bước lùi lại một bước. Cô không thể nhìn thấy mắt anh nhưng từ cổ lên má anh đỏ dần, như thể anh đọc được suy nghĩ của cô. “Bảo cậu bé là tôi sẽ làm nóng người ngoài ngõ nhé,” anh nói và quay người rời đi.

Không nghi ngờ gì nữa, những suy nghĩ thiếu đúng đắn của cô đã hiện lên trên mặt và làm anh kinh hãi. Chúng cũng làm cô hốt hoảng không kém. “Pippen,” cô gọi với ra sau, “Sĩ quan Matthews đến gặp con này.”

Anh dừng lại sau vài bước và liếc mắt quay lại nhìn cô. “Cô có thể gọi tôi là Tucker.”

Không. Không, cô không thể. Có lẽ anh ta tầm hai lăm, và cô đang nghĩ đến cảnh anh ta cởi trần, bị còng vào cột giường. Nó khiến cô cảm thấy hơi bệnh hoạn. Mặc dù công bằng mà nói thì trước đây chưa từng có anh chàng nào đẹp trai đến vậy xuất hiện trên hiên nhà cô. Kể cả hồi cô hai lăm. Kể cả tên khốn Ronnie mà cô từng cưới. Và dù bây giờ Lily rất ghét phải thừa nhận, nhưng Ronnie cũng đã là bánh lăm rồi.

“Cháu đến đây,” Pippen rống lên khi chạy qua người mẹ, xỏ hai tay vào áo khoác.

Lily đóng cửa lại và tựa lưng vào cửa. Chà, đúng là kỳ cục và lúng túng. Hôm qua cô vẫn bình thường. Cô đã nhìn anh ta, thấy rằng anh ta trông giống người đóng giả cảnh sát trên tạp chí Playgirl hơn là cảnh sát thật. Cô đã thăm công nhận về ngoài điển trai của anh ta, nghĩ đến việc khám người và xoay xở để ăn nói giống một phụ nữ thông minh. Ít nhất hôm nay cô cũng không có ống uốn tóc trên đầu và chỉ trang điểm nhạt trên mặt.

Tóc cô buộc thành đuôi ngựa, và cô đang mặc áo len đan xoắn màu trắng, quần jeans và đeo một chiếc thắt lưng bện màu nâu quanh hông. Nếu biết sẽ có khách xuất hiện trên hiên nhà, hẳn cô đã làm tóc và tô ít son môi.

Cô thôi tựa người vào cửa và băng qua phòng khách đi về phía tròng kỷ. Trên mặt bàn cà phê bằng gỗ sồi và đối diện lưng ghế sofa là các túi quà nhỏ màu xanh dương có logo tiệm spa của Lily rạp nổi màu trắng ở giữa. Vài cuộn giấy bóng kính màu xanh dương xen trắng và túi mẫu thử của các sản phẩm làm đẹp nằm trên đệm ghế. Cô chuyển các cuộn giấy sang bên và ngồi xuống.

Tucker Matthews không phải khách. Anh là hàng xóm cạnh nhà, người chơi bóng rổ với Pippen vào buổi chiều để sáng anh ta có thể ngủ. Anh đã hứa với Pip và đã giữ lời, tức là còn hơn những gì cha con trai cô có thể làm, hẳn ta không hề chú ý đến những thứ tầm thường như lệnh của tòa án, thăm con, và giữ lời. Hẳn ta tuân theo giờ Ronnie, tức là thường xuyên phụ thuộc vào cô nàng mới nhất hẳn ta hẹn hò.

Hôm qua, khi đi ra ngoài và thấy một người lạ đang chơi bóng với Pip trước ngõ nhà mình, Lily đã hơi hoảng hốt. Hôm nay cô không chắc mình cảm thấy thế nào về điều đó nữa. Pip muốn cha đến tuyệt vọng. Cậu bé thích mọi sự chú ý từ cánh đàn ông và hẳn sẽ suy sụp nếu anh chàng sĩ quan chơi chán, cầm lấy bóng của mình và quay về nhà anh ta mãi mãi.

Lily nhòe dậy khỏi ghế và đi vào căn bếp trắng tinh có chạn bát màu vàng. Thường là cô sẽ lo liệu việc đó. Chúa biết là Pippen cần có chút testosterone xung quanh, dù chỉ vài tiếng đồng hồ. Cậu dành phần lớn thời gian với cô và bà ngoại. thỉnh thoảng, cậu cũng dành thời gian cùng chồng chị gái cô, anh Jack, và con trai họ, Nathan, khi cậu từ trường đại học về nhà nghỉ ngơi. Chị Daisy và anh Jack có một cô con gái sáu tuổi và một cô nhóc khác sắp sinh.

Lily đi tới bồn rửa ở bếp và rửa người xa hết mức có thể. Cô gạt cây tre, bát gốm cùng một bên rèm cửa sổ in hình hoa cúc qua và trông thấy phần nào cảnh vật ngoài ngõ với cột rổ. Quả bóng đập vào bảng và bật ra.

Cô có thể nghe thấy rõ tiếng bóng đập đều đặn và một cú ném bóng vào thẳng giữa rổ. Rõ ràng là, cú ném bóng đó không phải do con trai cô ném, người vẫn còn chưa kiểm soát nổi cơ thể mình.

Di động của cô trên kệ bếp reo lên và cô liếc nhìn xuống. Ronnie. Tuyệt. Có lẽ hẳn ta gọi điện để nói cuối tuần sau hẳn không thể trông Pippen.

“Tốt nhất là anh đừng có gọi chỉ để chọc tôi nổi điên,” cô nghe máy.

“Ha-ha-ha,” hẳn cười khẽ theo kiểu cách ngu ngốc đặc Ronnie mà hồi trước cô từng nghĩ là hết sức phong độ nhưng giờ nghe như tiếng móng tay cào bảng. “Tôi cần nói chuyện với Pip.”

“Nếu anh lại định hủy cái hẹn cuối tuần sau thì không đâu.”

“Tôi không hủy hẹn. Tôi nghĩ có lẽ thằng bé muốn gặp cha mẹ tôi ở Odessa, thế thôi.”

Pip đã không gặp ông bà nội ít nhất một năm rồi. “Nghiêm túc chứ?”

“Ừ.”

Ronnie là một người cha vô trách nhiệm khi không chịu chi trả tiền cấp dưỡng. Không nghi ngờ gì nữa. Nhưng Pippen nghĩ mặt trời mọc rồi lặn theo lời gã khốn đó. Cô có thể trồng cây chuối và tung hứng bánh nướng để làm Pippen vui, thế mà tất cả những gì cha cậu phải làm là lái chiếc xe tải khổng lồ mới nhất của gã đến và Pip đã hạnh phúc ngây ngất.

“Tôi chắc chắn nó sẽ thích thế,” cô nói khi đi ra ngoài qua cửa gara và ấn công tắc trên tường. “Tốt nhất là anh đừng có hủy hẹn đấy.”

“Tôi sẽ không hủy hẹn.”

“Lần trước hủy hẹn anh cũng nói thế.” Cửa kéo lên và cô chui xuống dưới đi ra ngõ. Con trai cô và viên sĩ quan đứng gần một đường ném tự do tưởng tượng nào đó. “Nếu anh làm vậy thì đây cũng sẽ là lần cuối cùng thấy Ronnie.”

“Nó là con trai tôi.”

“Phải rồi. Anh nên cố gắng nhớ lấy điều đó thường xuyên hơn một tí.” Không khí lạnh giá phả vào mặt và cổ cô, gót đôi boot gỗ cộp cộp trên nền xi măng. “Pip. Cha con gọi này.” Cô đưa di động cho con trai và nhìn khuôn mặt bé nhỏ của cậu sáng rực lên.

“Chú Tucker đang thắng,” Pippen phấn khích như một con khỉ lạc vào nông trại đậu phộng khi lấy di động từ tay cô. “Thêm một quả nữa là con tiêu đời.”

Cô nhìn về phía người đàn ông đang từ tốn rẽ bóng giữa đường lái xe vào nhà. Ánh nắng phản chiếu lên hai mắt kính và rọi sáng mái tóc nâu óng ả của anh. “Có mẹ bảo vệ con đây rồi,” cô bảo con trai và đi tới đứng trước mặt viên sĩ quan.

“Cô đang làm gì đấy?”

“Bảo đảm rằng anh không ghi điểm trong khi Pip nghe điện thoại.” Cô giơ tay cao quá đầu để thêm phần hiệu quả.

“Chúng tôi đang chơi H-O-R-S-E.”

Cô chỉ có chút ký ức mang máng về trò H-O-R-S-E hồi học tiểu học. Hình như là cầu thủ đầu tiên đánh vắn xong từ “H-O-R-S-E” sẽ chiến thắng. Cô chưa chơi bao giờ. Là người Texas và là con gái, cô chơi bóng chuyền. Cô từng là một cầu thủ dứt điểm vô cùng xuất sắc.

“Trò horse không đối đầu trực diện.”

Cô thả tay xuống. “Gì cơ?”

Anh lặp lại, chỉ có điều lần này cực kỳ chậm rãi. “Trò... H-O-R-S-E... không... đối... đầu... trực... diện.”

Cô vẫn không chắc câu đó có ý gì. “Anh đang ra vẻ trịch thượng với tôi phải không?”

Anh đập bóng và lại gần vài bước. Đủ gần để khiến cô phải ngửa đầu ra sau mới nhìn lên được. Đủ gần để cô ngửi thấy mùi mồ hôi và không khí Texas trong lành. “Không. Cô đã bảo tôi là tôi nói nhanh mà.”

“Thế à?” Cô nuốt nước bọt xuống và đột nhiên cảm thấy muốn lùi lại một bước. Lùi tới một khoảng cách an toàn hơn. “Khi nào?”

“Buổi tối tôi bắt cô dừng xe lại.”

Cô không nhớ mình đã nói thế, nhưng điều đó thì đúng. “Anh từ đâu đến, sĩ quan?”

“Quê tôi ở Detroit.”

“Xa quá nhỉ.”

“Trong mười một năm qua, tôi đã sống ở Fort Bliss, rồi El Paso và Houston.”

“Quân đội à?”

“Trung sĩ, tiểu đoàn hai, đội pháo binh số ba.”

Anh từng gia nhập quân ngũ và giờ hoạt động trong ngành cảnh sát sao? “Anh đã ở trong quân đội bao lâu?”

“Mười năm.” Anh từ từ đập bóng. “Nếu cô muốn chơi đối đầu trực diện một một thì chúng ta có thể chơi.” Mười năm? Anh hẳn là phải già hơn so với vẻ ngoài.

“Hay phải nói một nam một nữ.” Một bên chân mày sẫm màu của anh nhướn lên tận trán và giọng anh dường như trở nên trầm khàn. “Cô muốn chơi một trận đối đầu trực diện một nam một nữ nhỏ nhỏ không, Lily?”

Cô chớp mắt. Cô không chắc ý anh ta là gì. Anh ta đang đùa, hay thực sự có tư thế hay thể loại đó, bất kể là gì cũng được, trong môn bóng rổ? “Tôi có phải đổ mồ hôi không?” Cô không thích đổ mồ hôi trong những bộ cánh đẹp đẽ.

“Trò chơi có gì hay nếu không có ít nhất một người đổ mồ hôi?”

Được rồi, cô khá chắc chắn là anh ta không nói chuyện về bóng rổ. Cô liếc sang nhìn Pippen đang đứng ở ven đường lái xe vào nhà và nghe cha cậu nói chuyện. Cô quay lại nhìn Tucker rồi nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong kính râm. Nếu cô chỉ rướn người tới trước một chút thôi thì cô có thể vùi mặt vào hõm cổ, ngay trên cái cổ áo xơ xác của anh. Nơi mà da thịt anh mát lạnh và có mùi hương của một người đàn ông ấm áp.

“Cô đang đổ mồ hôi kìa.”

Qua chiếc kính râm, cô nhìn thấy má mình dần ửng hồng. Cảm thấy sức nóng thiêu đốt trong ngực mình. Anh trẻ trung và quyến rũ, và cô không quen được đàn ông tán tỉnh. Ít nhất cũng không phải những người mà cô chưa quen biết gần như cả đời. “Anh đang tán tỉnh tôi đây à?”

“Nếu em phải hỏi, thì tôi không giỏi như mình nghĩ rồi.”

Anh ta đang tán tỉnh cô! “Nhưng tôi lớn hơn anh rất nhiều,” cô bật ra.

“Tám năm không phải là rất nhiều.”

Tám năm. Anh ta biết tuổi cô. Không nghi ngờ gì là từ bằng lái của cô. Cô chần chừ choáng đến mức gần như không thể làm một phép tính đơn giản. Anh ba mươi tuổi. Thế là vẫn trẻ, nhưng không trẻ như cô đã nghĩ. Không trẻ đến mức việc nghĩ đến anh như một người đóng giả cảnh sát trên tờ Playgirl bị xem là bệnh hoạn. Chà, ý là cũng không quá bệnh hoạn ấy. Dẫu sao nó cũng không bất hợp pháp.

“Má em đang đỏ rực lên rồi kìa.”

“Ngoài này trời nóng mà.” Cô quay người đi vào nhà nhưng anh đưa tay cản cô lại. Cô nhìn xuống những ngón tay thật dài đang đặt trên tay áo len trắng của mình. Cô đưa mắt nhìn cổ tay áo sờn rách, qua cánh tay, bờ vai, tới các gốc râu lởm chởm trên quai hàm vuông vức của anh. Khuôn miệng anh hẳn sẽ mang lại cảm giác rất tuyệt nếu lướt trên da thịt cô.

“Em đang nghĩ gì đấy, Lily?”

Cô nhìn vào chiếc kính râm. “Những điều thuần khiết.”

Một tiếng cười khe khẽ phát ra từ môi anh. “Vây là chỉ có một trong hai ta thuần khiết.”

Chưa đầy một tiếng, lần thứ hai sĩ quan Tucker Matthews làm cô sững sờ đến chết lặng.

“Mẹ ơi!” Pippen gọi to khi đi về phía cô. “Cuối tuần sau cha và con sẽ tới Odessa để thăm ông bà nội.”

Cô rời mắt khỏi mặt Tucker. “Mẹ biết rồi, cục cưng ạ.” Cô lấy di động từ tay con trai. “Chúng ta sẽ đóng gói rất nhiều bím bím ăn đường.”

Pippen quay sang viên sĩ quan. “Đến lượt cháu phải không?”

Anh lắc đầu. “Xin lỗi. Chú phải đi tắm trước khi đi làm.” Một nụ cười nhẹ làm môi anh cong lên. “Chú đã đổ mồ hôi.”

“Cháu thì không,” Pippen bảo anh. “Cháu không đổ mồ hôi. Cháu còn bé quá. Mẹ cháu cũng không đổ mồ hôi.”

Đôi chân mày trên cặp kính râm gọng vàng của anh nhướn lên. “Thật xấu hổ làm sao. Mẹ cháu nên làm gì đó đi.”

Lily nhú mày lại và há hốc miệng. Anh ta đang tán tỉnh cô trước mặt con trai cô sao? Có phải cô ít tán tỉnh đến mức không nhận biết được nữa rồi không?

Tucker cười và nhìn xuống cậu bé đang đứng trước mặt mình. “Nhưng ngày mai và thứ Ba chú được nghỉ. Khi ấy chúng ta có thể chơi nốt.”

“Được ạ.”

Anh chuyển bóng từ cánh tay này sang cánh tay kia. “Gặp cô sau nhé, Lily.”

Không đời nào có chuyện cô sẽ gọi anh là Tucker. Có thể anh không nhỏ tuổi như ban đầu cô nghĩ, nhưng anh vẫn trẻ trung, nóng bỏng và tán tỉnh một cách mạnh bạo. Anh rất nguy hiểm với một bà mẹ đơn thân trong một thị trấn nhỏ. Một anh chàng lực lưỡng chứa đầy hiểm họa nóng bỏng với người phụ nữ mà rốt cuộc cũng đã làm cho người đời quên đi được danh tiếng phóng túng của mình. “Sĩ quan Matthews.”

Tucker duỗi thẳng hai tay lên trời và quay đầu từ bên này sang bên kia. Lúc này ở Amarillo là tám giờ sáng và anh vừa mới làm xong đồng công việc giấy tờ của tối hôm trước. Anh đã tổng giam hai trường hợp lái xe do say rượu, ba trường hợp lái xe phạm luật, và đã nhận một báo động mã 10-91b[7] ở Lovett. Con vật ồn ào gây ra báo động là một con chó Chihuahua béo núc ních tên là Hector. Người chủ già nua của con chó, bà Velma Patterson, đã gào khóc và hứa sẽ bắt con chó chuyên môn cắn cổ chân người ta đó giữ im lặng. Thế là Tucker đã thả nó ra mà chỉ cảnh cáo miệng.

[7] Đây là mã cảnh sát Mỹ dùng cho các trường hợp liên quan đến Động vật - tiếng ồn.

“Nhất định là bà già Nelma Butterstord ghé thăm đã gọi điện phải không?” Bà Patterson nức nở lau mũi vào một cái khăn giấy nhàu nhĩ. “Bà ta ghét Hector.”

“Cháu không rõ ai gọi,” anh đã trả lời như vậy.

Tucker nhồm dậy khỏi bàn. Đó là điều anh thích khi làm việc ở hạt Potter. Không có nhiều chuyện xảy ra vào tối Chủ nhật. Không giống hạt Harris. Anh thích nhịp sống chậm rãi giúp anh có thêm thời gian làm công việc giấy tờ.

Không, không có mấy chuyện xảy ra, và anh thích điều đó. Anh đã chứng kiến quá nhiều chuyện ở Iraq và Afghanistan rồi, cả khi tham gia cục cảnh sát Houston sau đó nữa. Nơi đây chỉ có vừa đủ việc để anh duy trì hứng thú và không quá nhiều để anh phải thức chong chong suốt đêm.

Ít nhất thì vẫn chưa. Nhưng rồi sẽ có. Thỉnh thoảng những chuyện không hay vẫn xảy ra và anh làm cảnh sát là để xử lý chúng. Trong ký ức của Tucker, lúc nào anh cũng phải đối phó với mấy chuyện như thế. Anh biết cách tồn tại khi những chuyện tồi tệ ập đến.

Anh đi vào phòng thay đồ và mở tủ khóa có viết tên mình trên mặt bằng dính vải. Anh cởi nút chiếc áo công vụ màu be xen nâu dài tay rồi kéo khóa dính Velcro ở vai và lườn xuống. Chiếc áo này nặng gần bốn ký rưỡi, vẫn không thể sánh với áo bảo vệ anh mặc trong quân ngũ. Anh đặt nó vào tủ và cài nút áo sơ mi mặc ngoài bộ đồ giữ ấm màu đen.

“Chào Matthews,” sĩ quan Neal Flegel gọi khi anh ta vào phòng thay đồ. “Cậu đã nghe vụ báo động 10-32[8] ở hồ Meredith chưa?”

[8] Mã lệnh báo có người chết đuối của lực lượng cảnh sát Mỹ.

Anh có nghe tin đó trên radio. “Rồi. Ngu thể nào mà lại ra hồ vào tối muộn như thế chứ?”

Flegel mở tủ đồ của mình và cởi áo sơ mi ra. “Hai gã gốc câu cá trên một con thuyền nhôm dài ba mét bị rò nước, không áo phao và một thùng lạnh đựng đầy bia Lone Star.” Qua radio anh biết là họ đã cứu được một người ở gần bờ. Một sĩ quan khác, Marty Dingus, vào phòng thay đồ và anh ta cùng Neal tán nhảm như bạn thân. Anh em. Tucker từng có rất nhiều bạn thân. Anh em trong quân ngũ. Anh ghét cay ghét đắng vài người trong số ấy nhưng sẵn sàng hy sinh vì họ. Về mặt đó thì phòng cảnh sát không khác quân đội. Họ đều hoạt động theo nguyên tắc chung. Anh là người mới ở hạt Potter. Trước đây anh đã từng đảm nhiệm vị trí này, và anh biết cách hòa mình thích ứng vì công việc. Anh rất mong được quen thân với các sĩ quan ở ngôi nhà mới này.

“Cho đến giờ cậu thích hạt Potter chứ?” Marty hỏi. “Không nóng như hạt Harris nhỉ.”

Tucker với tay lấy áo khoác trong tủ. Marty không nói về thời tiết. “Tôi thích thế này.” Anh đã ở đủ điểm “nóng” cho cả đời này rồi.

Neal cởi áo bảo vệ ra. “Cậu tìm được chỗ ở chưa?”

Tucker gật đầu và đóng tủ lại. “Tôi nghe theo lời khuyên của anh và đã tìm được một ngôi nhà ở Lovett. Trên đường Winchester. Không xa trường trung học đẳng kia.”

“Winchester à?” Neal cau mày suy nghĩ. Cả hai viên sĩ quan này đều sinh ra và lớn lên ở Lovett, cho tới giờ vẫn sống ở đó cùng gia đình. “Chúng ta có biết ai sống ở Winchester không nhỉ?” anh ta hỏi Marty.

“Bây giờ à?” Marty nhún vai và lắc đầu. “Thời chúng ta đi học thì có nhà Larkin... Cutter... và các cô con gái nhà Brook.”

“Bảo sao nghe quen thế.” Neal bỏ áo bảo vệ vào tủ. “Lily Darlington sống ở đường Winchester. Cô ấy đã mua nhà ngay cạnh nhà mẹ mình.”

Marty bật cười. “Lily hâm ấy à?”

Lily hâm sao?

“Vài giấc mơ khoái lạc đầu tiên của tôi có liên quan đến Lily hâm đấy.” Hai người đàn ông cùng cười và có thể Tucker đã tìm được sự hài hước trong đó nếu không phải gần đây anh cũng mơ mộng về Lily Darlington.

“Cô ấy là hàng xóm của tôi.” Tucker xỏ tay vào áo khoác. “Sao các anh lại bảo cô ấy hâm?” Hôm qua cô đầu có làm gì điên rồ khi ở gần anh. Mà phải nói là cô đã làm anh phát điên với cái áo len trắng đó. Mới nhìn ngực cô trong cái áo len đấy một cái thôi mà máu trong đầu anh đã kéo hết xuống phía dưới rồi.

“Tôi không cho là dạo này cô ấy còn hâm,” Neal nói. “Không giống hồi cô ấy hay nhảy múa trên bàn.”

Lily nhảy trên bàn sao? “Vũ nữ chuyên nghiệp à?”

“Không, ở các bữa tiệc trung học.” Marty cười. “Đôi chân dài miên man mặc quần short nhỏ xíu và đi đôi bốt Justin’s của cô ấy đúng là đáng nhìn lắm.”

Chúa Jesus.

“Cô ấy không còn như thế nữa,” Neal bênh cô. “Tôi nghĩ cơn chấn động não cô ấy gặp phải khi đâm xe vào phòng khách nhà Ronnie năm ’04 đã giúp cô ấy tỉnh trí.”

Chúa Jesus, Joseph và Mary. “Ronnie là ai thế?”

“Chồng cũ của cô ấy.”

“Và cô ấy đã đâm xe vào phòng khách của anh ta sao? Cố tình à?”

“Cô ấy luôn nói mình bị trượt chân do chuột rút,” Neal trả lời. Hai người đàn ông lại cười và Neal tiếp tục. “Cô ấy không bị buộc tội gì hết, nhưng ai chả biết là Lily Darlington hâm đã cố tình đâm xe vào nhà đó. Cô ấy gần như đã bị 5150[9].” Neal nhún vai. “Nhưng trước đó cô ấy đã vào viện vài ngày, nên việc bị giam giữ cũng không có nghĩa lý gì.”

[9] Giam giữ bệnh nhân tâm thần.

5150 sao? Năm ngoái Tucker đã gặp một vụ 5150 ở nam Houston. Người phụ nữ tâm thần đó đã nhốt mình trong phòng ngủ suốt ba ngày và ăn đêm.

“May là Ronnie đã đi ra ngoài với cô bồ mới,” Marty nói thêm.

Lạy Chúa. Anh đang có những giấc mơ điên rồ và khao khát một người phụ nữ điên rồ. Người rất có thể đã cố giết chồng cũ mình bằng cách lao xe vào nhà anh ta và suýt nữa bị tổng giam với lệnh 5150. Mẫu thông tin đó đáng ra phải đủ để khiến bị anh teo quắt lại, nhưng không. Anh nghĩ về cô, về Pippen, về sự hung dữ của cô. Anh nghĩ đến cảnh bàn tay cô đặt trên ngực mình, tay anh rê trên đôi chân dài miên man đó, và anh không biết ai điên hơn nữa. Anh hay là Lily Darlington hâm.

4. Chương 4

Lily đỗ chiếc Jeep vào trong gara và để mở cửa. Cô đã đưa Pippen đến trường và tới Albertson mua ít hàng tạp hóa. Cô có rất nhiều việc phải làm trước khi Pippen đi học về.

Cô ra khỏi xe và bước ra lề đường. Hôm qua, sau khi nói chuyện với Ronnie, Pippen đã vô cùng hào hứng. Ý nghĩ đi tới Odessa cùng cha làm cậu kích động đến tận đêm, và rất lâu sau cậu mới ngủ được.

Một thùng rác màu be to đùng nằm trên vỉa hè và cô nắm lấy tay nắm để kéo nó vào gara. Quai nhựa lạnh băng làm tay cô cứng lại và cô ngược lên khi chiếc Tundra bạc của Tucker đỗ vào ngõ nhà bên cạnh. Cô nhanh chóng vẫy tay đáp trả anh và cúi đầu xuống kéo chiếc thùng lớn vào gara. Pippen cũng đã nói liên tục về Tucker. Tucker sẽ dạy cậu úp rổ, ném tự do và làm động tác giả. Cô không rành về mấy trò đó.

Cô đẩy thùng rác vào sát tường, đi tới chỗ xe Jeep và mở cửa sau xe ra. Cô đã nghe Pip nói cho tới khi không thể nghe thêm một phút nào nữa. Cô đã dang rộng tay và nói, “Mẹ là ai chứ? Một gốc cây đầy nhện sao?”

Pip trợn tròn mắt. “Mẹ là mẹ con thôi.”

Phải rồi, chỉ là mẹ cậu mà thôi, còn cậu thì nghĩ mặt trời mọc và lặn theo lời của tên Ronnie vô trách nhiệm. Lily nắm lấy quai hai túi đồ tạp hóa và nghe thấy tiếng gót boots của Tucker ngay trước khi bóng anh đổ xuống bậc thềm gara.

“Để tôi cầm giúp cho,” anh nói.

Cô liếc qua vai nhìn anh khi anh dừng lại bên cạnh cô, trên người mặc áo khoác màu nâu sậm và chiếc quần dài xấu xí. Rồi cô tựa hẳn cầm lên vai và liếc ra sau lưng. Tucker chơi bóng rổ cùng Pippen trước ngõ nhà cô là một chuyện, mang đồ tạp hóa vào trong lại là một chuyện khác. Cô là một bà mẹ đơn thân trong một thị trấn nhỏ, nơi người ta sẽ không bao giờ quên hẳn được quá khứ phóng túng của cô. Hình như không có người hàng xóm nào ở nhà. “Anh có thể mang mấy túi kia,” nói rồi cô đi nhanh vào cửa sau. “Cảm ơn anh.”

“Không có gì.” Anh cầm lấy bốn túi còn lại và đóng cửa sau xe vào.

“Pip nói anh sẽ dạy nó úp rổ.” Cô ấn một chiếc nút to ở cạnh cầu thang hậu và cửa gara đóng lại.

“Tôi sẽ cố gắng.” Anh theo cô vào bếp và đặt túi lên kệ bếp cạnh cô. “Nó cần cải thiện khả năng rê bóng trước đã.”

Lily cởi nút chiếc áo khoác màu xanh mòng kết ra rồi móc áo lên cạnh cửa. Lúc sáng cô đã mặc quần tập yoga hồng, áo lót thể thao trắng và áo ba lỗ bó sát. Cô định lát nữa sẽ kéo thảm tập ra, bật đĩa DVD Rodney Yee và tập động tác cúi mình trong phòng khách. Cô quay lại nhìn khuôn mặt trông nghiêng của Tucker. Nhìn cảm, miệng cùng bờ vai rộng của anh. Trừ anh rể và cháu trai, Pippen là phái mạnh duy nhất xuất hiện trong nhà cô. Thật kỳ cục khi có Tucker ở đây. “Cảm ơn lần nữa nhé.”

“Cảm ơn tôi bằng cà phê đi.” Anh quay lại đối mặt với cô và cởi khóa áo khoác. Những ngón tay thật dài chậm rãi kéo từng tí một khóa xuống, trong khi ánh mắt anh ung dung chu du dọc cơ thể cô, công khai ngắm nhìn cô.

Cô nên nói một điều gì đó láu lỉnh, hài hước hoặc tức tối, nhưng cũng giống như những lần khác ở bên anh, cô chẳng nghĩ được gì. Rõ ràng là testosterone của anh đang làm căn nhà này mất cân bằng. Làm cô mất cân bằng. “Không phải cà-phê-in sẽ làm anh thao thức à?”

Anh ngược mắt lên nhìn mặt cô, dừng lại một lát trên môi rồi nhìn vào mắt cô. “Tôi được nghỉ hôm nay và ngày mai.”

Ôi Chúa ơi, luồng năng lượng của anh làm dạ dày cô co thắt. Cơ co thắt nguy hiểm dữ dội mà lâu lắm rồi cô không cho phép bản thân cảm nhận. Cô bước lại gần máy pha cà phê và cho bột cà phê Italia vào màng ray. Với Tucker, vấn đề không phải là chuyện cho phép hay không, mà là như một đòn tấn công dồn tập tới tấp. “Hôm nay tôi cũng nghỉ. Tôi có cả triệu việc phải làm trước sự kiện spa hôm thứ Bảy.” Đây không hẳn là ám hiệu bảo anh rời đi. Lúc này thì chưa phải. Thêm vài phút nữa cô mới đá anh ra ngoài. Từng có thời cô thích đùa với lửa, nhưng cô là một bà mẹ đứng đắn của một cậu bé mười tuổi. Cô không thể cứ sống theo ý mình nữa.

“Cô làm việc ở spa à?”

Uống xong cốc cà phê cô sẽ đá anh ta ra ngoài. Lily liếc qua vai nhìn anh khi anh đến chỗ chiếc bàn ăn nhỏ nhỏ và treo áo khoác lên lưng ghế. Hai nếp gấp giống hệt nhau chạy dọc từ vai qua lưng xuống tới tận cạp quần anh, giống như hai mũi tên mảnh chỉ xuống cặp mông căng tròn tuyệt đẹp trong cái quần xấu khủng khiếp.

“Tôi sở hữu một tiệm spa ở Amarillo.” Cô chú ý trở lại vào máy pha cà phê, đổ nước vào bình đựng rồi rót vào máy. Không phải anh chàng nào cũng khiến cái quần đó trông đẹp được. Cô ấn nút bật rồi quay sang đối mặt với anh. “Lily Belle Salon & Spa.” Anh cầm lên một thiệp mời màu xanh mòng kết xen trắng thừa ra từ chồng thiệp nhỏ đặt trên bàn. “Thứ Bảy này tôi sẽ tổ chức một sự kiện lớn. Anh nên ghé qua và giành lấy phần thưởng hấp dẫn,” cô đùa.

“Tôi còn không rõ hấp dẫn nghĩa là gì.” Anh bỏ thiệp mời xuống bàn. “Belle là tên đệm của cô à?”

“Phải. Mẹ tôi đặt tên cho tôi và chị gái theo tên các loài hoa.”

“Cái tên đó rất đẹp.”

Sau lưng cô, bình cà phê bắt đầu sôi, trong bếp tràn ngập hơi nước cùng mùi cà phê. Trước mặt cô, Tucker băng qua bếp. Hai nếp gấp đồng bộ từ hai cầu vai màu nâu sẫm trên đôi vai rộng luôn xuống dưới ngói sao vàng, băng tên và túi áo trước ngực. Mắt cô dõi theo hai đường nét thanh mảnh đó xuống cái bụng phẳng lì của anh rồi đi xuống dưới nữa. “Ồ,” - cô chỉ vào eo mình rồi chỉ sang eo anh - “cảnh sát của anh đâu rồi?”

“Thắt lưng quân phục của tôi à?”

“Ừ.” Cô nhìn vào đôi mắt nâu của anh. “Vũ khí và còng tay của anh ấy?”

“Cất kỹ trong xe rồi.” Anh không rời mắt khỏi mắt cô và thậm chí anh còn không thèm che giấu vẻ thích thú trong mắt mình. Ánh mắt nóng rực và mãnh liệt kia làm bốc lên cơn co thắt ở dạ dày cô và mang nó đi khắp cơ thể cô. “Cô sở hữu tiệm spa đấy bao lâu rồi?”

“Ba năm.” Cô đi sang trái và quay người né tránh. Thoát được sự hỗn loạn mà ánh mắt ấy gây ra, cô mở tủ bát. Bên trong là một bộ sưu tập các loại cốc khác nhau và cô cầm lấy hai chiếc cốc. “Anh thích đường hay kem?” Một cốc. Chỉ một cốc thôi. Cô quay lại và suýt nữa thì đập cái cốc hồng lấp lánh của cửa hàng Deeann’s Duds vào ngực anh.

“Cả hai.” Anh đoạt lấy cốc và đặt chúng xuống kệ bếp gần cạnh hông cô. “Nhưng không phải trong cà phê.” Anh đặt tay cô lên trên ngực mình. “Chạm vào tôi đi,” anh cất giọng làm ngực anh rung rung thấy rõ.

Cô hết nhìn đôi tay đặt trên ngực áo lại nhìn mắt anh. Bỗng nhiên cô chẳng thể nuốt nước bọt hay thở nổi. Anh thật nguy hiểm và cô rút tay về. Không khí lạnh phả vào lòng bàn tay nóng rẫy và cô nắm chặt tay lại.

“Đi mà Lily.” Sự khao khát thầm lặng trong giọng anh thì thầm với nỗi khao khát đang ngủ yên trong tâm hồn cô. Anh cúi mặt xuống và hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

“Anh đang làm gì thế?” cô thầm thì khi khuôn miệng ấm nóng của anh lướt qua quai hàm mình. “Tôi không nghĩ đây là ý hay.”

“Vậy thì đừng nghĩ.” Hơi thở ấm áp kia phả vào da thịt cô. “Tôi biết mình chẳng nghĩ ngợi được gì khi ở gần em.” Anh hôn ngay dưới hõm tai cô.

“Đừng nói thế.”

“Vì sao?”

“Anh không biết gì về tôi.”

“Vậy hãy thay đổi điều đó đi.” Anh hé miệng ra trên làn da nhạy cảm của cô. “Ở bên em, tôi chẳng làm gì được ngoài cứng lên.”

“Sớm vậy. Anh ăn nói thật lỗ mãng.” Cô nghiêng đầu sang một bên.

“Thật đấy. Em muốn tôi nói dối sao?”

Quá nhanh. Không. Thỉnh thoảng cô thích lỗ mãng nhưng biết là mình không nên. Cô biết mình không nên để anh hôn lên cổ mình. Cô nên bắt anh dừng lại, nhưng cô không thể.

“Đặt tay lên người tôi đi,” anh nói. Cô mở tay ra rồi rê tay lên ngực và vai anh. Khi cô chạm vào vùng cổ trần trụi, anh rùng mình. “Tốt đấy.” Môi anh sượt qua má rồi hướng đến môi cô.

Chuyện này cứ thế diễn ra ư? Cô sẽ để mặc nó xảy ra sao? Ngay tại căn bếp của cô? Nơi cô nấu bữa sáng cho con trai. Anh đặt tay lên gáy cô và dùng những ngón tay khỏe khoắn giữa đầu cô ra sau, dụ dỗ miệng cô, hứa hẹn một nụ hôn. Cảm giác rùng mình đầy kích động di chuyển dọc lên sống lưng cô và anh ngẩng đầu lên. Môi anh trêu chọc cô, và cô kiễng chân lên đón lấy miệng anh. Rõ ràng là cô sẽ để nó xảy ra. Ngay tại căn bếp mà cô nấu Eggos và Toaster Sticks.

Bờ môi anh khê khàng thúc bách. Từ họng cô, một ngọn lửa vừa nóng bỏng vừa dịu êm bùng lên, đi xuống ngực, tới chỗ co thắt đang chờ chờ trong dạ dày.

Anh siết tay kia lên eo cô, kéo cô lại gần. Ngực cô khê chạm ngực anh và nụ hôn thêm sâu hơn. Một cảm giác chín mọng và ngọt ngào... rạo rực như bị thiêu đốt, khiến đôi “gò bồng” áp sát vào ngực anh.

Một tiếng rên trầm trầm làm rung rung bờ ngực đang ép vào ngực cô. Bàn tay đang đặt trên eo cô siết chặt, thả lỏng, buông ra rồi đưa xuống mông. Khoái lạc làm da cô ửng đỏ và cô hôn anh sâu hơn. Cô rê tay trên vai, ngực và cổ anh. Anh thôi nín lấy tóc cô và trượt tay xuống cổ hướng đến vai cô, tới sườn cô. Anh xòe ngón cái ra trên áo và bầu ngực, di tới di lui, làm cô phát điên vì muốn anh ve vuốt. Ngực cô săn lại trong khi những nơi khác trên cơ thể như nhũn ra vì khao khát. Muốn tan vào anh, hòa quyện với anh làm một.

Tay anh trượt ra sau lưng vuốt ve làn da trần trên áo ba lỗ của cô. Phải dừng lại thôi, nhưng cô không muốn vậy. Không phải bây giờ. Lúc này, cô chỉ muốn thêm nữa. Chuyện này thật điên rồ. Cô cũng điên rồ, hết như người ta vẫn nói. Lily hâm hâm thèm muốn hàng xóm nhà cô ta và dường như chẳng buồn quan tâm đến miệng lưỡi thế gian. Anh đã khơi dậy trong cô thứ mà lâu lắm rồi cô không cảm thấy. Dục vọng điên cuồng đến ám ảnh.

Tucker lùi lại một bước và giữ lấy vai cô. Cô trượt tay xuống áo anh, ngôi sao của anh mát lạnh trong lòng bàn tay cô và hơi thở nặng nề thô ráp làm ngực anh nhấp nhô lên xuống. “Lily. Tôi muốn hơn nữa.”

Tuyệt. Cô cũng thế. Cô bước đến chỗ anh nhưng anh đã ngăn cô lại, duy trì khoảng cách một cánh tay. Cô không hiểu. Nếu anh muốn hơn nữa thì sao anh lại đẩy cô ra? “Tôi cũng vậy,” cô nói, mặc dù cô nghĩ việc ấy đã rành rành ra đấy rồi.

“Tôi muốn em.” Anh cúi xuống và ánh nhìn dữ dội của anh chiếu thẳng vào cô. “Tất cả của em.”

Cô đưa tay lên miệng chạm vào đôi môi đang râm ran cùng ướt át. Anh đang nói đến một tư thế quan hệ kỳ lạ nào đó à? Nếu vậy, có thể cô sẽ đồng ý. Có lẽ là sẽ đồng ý với hầu hết tất cả. Biết đâu cô đã từng

thử nghiệm tư thế đó rồi cũng nên. Vài lần ấy chứ. Nhưng anh còn trẻ và cô nhiều hơn anh tám năm kinh nghiệm. Có lẽ đó là điều khiến anh bị thu hút. “Chính xác thì anh muốn gì?” Dẫu vậy, trên người cô vẫn có một nơi vĩnh viễn không ai được đụng đến. Cô không phán xét những phụ nữ làm ở đó. Chỉ có điều cô không phải là một trong số họ.

“Hôm nay khi gặp em, tôi đã hiểu là mình muốn mọi thứ của em. Rằng tôi muốn biết tất tần tật về em.”

Cô buông thông tay xuống hai bên người. “Anh có nói vậy rồi.” Thật lòng cô không muốn phải nói thẳng ra nhưng... tốt nhất là nên thẳng thắn, vì các quý cô thực thụ không làm chuyện ấy ở đằng sau. “Mông tôi không phải là đường băng hạ cánh đâu nhé.”

Anh nhú mày, ánh nhìn trong đôi mắt nâu đột nhiên trở nên sắc sảo. “Gì cơ?”

“Tôi chỉ nghĩ là anh nên biết.”

“Cảm ơn vì đã nói rõ.” Anh cau mày và lùi lại một bước. “Chúa ơi, Lily. Em nghĩ tôi muốn yêu em qua đường ấy sao?”

Cô lắc đầu, thấy khó hiểu hơn bao giờ hết. Anh thường khiến cô bối rối vô cùng. Cô đặt tay lên trên đỉnh đầu và thở ra một hơi.

“Làm thế không chỉ đáng ghê tởm, mà còn thật sỉ nhục.”

“Tôi ghê tởm ư?” Cô để tay lên ngực. “Anh vừa nói muốn mọi thứ của tôi. Và nơi đó trên người tôi không được đụng tới.”

“Tôi không nói đến mông em, vì Chúa.” Anh giơ một tay lên trời. “Tôi đang nói về em. Cuộc đời em. Trái tim và linh hồn em.”

Trái tim và linh hồn cô ư?

“Tôi đâu chỉ muốn lên giường với em.”

Cô quay người cầm lấy cốc để tay đỡ trống trải. Anh muốn gì được nhỉ? Lên giường thôi chưa đủ sao? Đàn ông ai chả muốn vậy. Trái tim và linh hồn cô ư? Cô với tay lấy bình cà phê và rót ra. Nói thế là ý gì?

“Tôi đã từng có vài mối quan hệ mà tình dục là chính yếu. Tôi không muốn những mối quan hệ như thế nữa. Tôi muốn có mối quan hệ hoàn toàn khác với em.”

“Mối quan hệ?” Cà phê trào ra qua thành chiếc cốc in dòng chữ ở Texas Thứ Gì Cũng Lớn Hơn và cô quay lại đối mặt với anh.

“Đẩy em ra là việc khó khăn nhất tôi từng làm.” Anh dụi mắt rồi buông thông tay xuống. “Tôi vẫn không tin mình đã làm được, nhưng tôi không muốn khởi đầu như thế.”

“Khởi đầu gì? Chúng ta không thể khởi đầu cái gì hết. Giữa tôi với anh không thể phát sinh mối quan hệ nào được.”

“Vì sao?”

“Vì thế đấy.”

“Đó không phải là một lý do đâu.”

“Được rồi.” Cô giơ một tay về phía anh. “Anh ba mươi còn tôi ba tám.”

“Vậy nên.”

“Tôi có một cậu con trai nhỏ.” Cô thả tay xuống. “Tôi không thể cứ... cứ đi khắp nơi... với anh được.”

“Bởi vì tôi ba mươi?”

Cô đã khiến người ta quên đi rất nhiều tiếng xấu của bản thân. “Người ta sẽ bàn tán.” Và được đi vào phòng mà không phải nghe người ta xì xầm sau lưng bạn đúng là rất tuyệt.

“Vậy thì sao?”

Nếu anh nói thế thì tức là người ta chưa bao giờ bàn tán về anh. “Họ sẽ nói tôi là máy bay bà già, và hẳn là anh muốn có người chăm bẵm mình.”

“Vớ vẩn.” Anh băng qua bếp lấy áo khoác. “Em không đủ già để đóng vai đó đâu.” Anh xỏ áo vào. “Tôi có nhà, có xe, có tiền riêng. Tôi không cần một người phụ nữ chăm bẵm mình. Tôi có thể tự chăm sóc bản thân và bất kỳ ai khác trong đời mình.” Anh lao xông xộc qua bếp và dừng lại ở ngưỡng cửa vừa đủ để nói, “Hôm nay tôi đã cố cư xử đứng đắn, nhưng lần tới tôi đặt tay trên người em, chúng ta sẽ không dừng lại đâu.” Cô nghe tiếng anh đi qua phòng khách và mở cửa trước. Rồi, “Xin chào bác Brooks.”

Khỉ gió! Mẹ cô.

“Sĩ quan Matthews?” Lily đưa một tay lên họng, miệng cô há hốc. Xin Chúa, làm ơn để mẹ cô đi một mạch vào trong mà không lải nhải. “Mèo của cháu thế nào?” Rõ ràng là Chúa không lắng nghe Lily Darlington. Có lẽ là đang trừng phạt cô vì đã dám đặt tay lên người anh chàng hàng xóm trẻ trung. “Pinky khỏe ạ. Cảm ơn bác đã hỏi thăm.”

“Marylyle Jeffers cũng nuôi một con mèo mun giống cháu đấy. Cô ta bị bệnh tiểu đường và phải cắt bàn chân.” Chả trách thỉnh thoảng Lily lại hành xử có phần khinh suất. Thần kinh mẹ cô đúng là không bình thường. “Cả chân nữa.”

“Ôi cháu rất tiếc...”

“Sau đó cô ta bị viêm màng phổi rồi qua đời. Bác không nói là do con mèo của cô ta đâu nhé, nhưng cô ta đúng là đen đủi kinh khủng. Kể cả trước khi cô ta bị đâm...”

“Mẹ ơi, mẹ đang để không khí mua bằng tiền thoát ra ngoài đấy,” Lily xen ngang và thò đầu vào phòng khách. Cô không dám nhìn Tucker mà chỉ dán mắt vào búi tóc bạc của mẹ mình. Cô chắc chắn là mặt mình đỏ lừ và không biết điều gì đáng xấu hổ hơn nữa - việc cô vừa làm với Tucker hay trăng lải nhải vô nghĩa của mẹ cô. “Sĩ quan Matthews, một lần nữa cảm ơn anh đã mang đồ vào hộ tôi.”

“Không có gì. Hẹn gặp bác và cô sau nhé.”

Bà Louella Brooks nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng lại rồi quay sang nhìn cô con gái út. “Chà.”

Một từ giàu ý nghĩa. Lily trốn vào trong bếp, nhìn hai cốc cà phê và đưa cái cốc ở Texas Thứ Gì Cũng Lớn Hơn lên miệng, cố nốc hết một nửa. Cà phê nóng làm lưỡi và họng cô bỏng rát. Cô đặt cốc xuống khi mẹ cô vào phòng.

“Cậu ta rõ là một cậu nhóc điển trai đấy.”

Lily nuốt hết số cà phê qua những đầu dây thần kinh vị giác và cổ họng vừa bị bỏng. Cô với tay lấy chiếc cốc hồng mua ở Deeann’s Duds và quay lại với một nụ cười mỉm trên mặt. “Cũng tốt bụng nữa. Anh ta đã mang đồ tạp hóa vào hộ con.” Về cau có hẳn lên giữa các nếp nhăn trên mặt mẹ cô. “Con là một phụ nữ độc thân đấy Lily. Con phải cẩn thận khi cho người khác vào nhà.”

“Anh ta là cảnh sát. Mẹ nghĩ anh ta sẽ làm gì chứ? Giết con chắc?” Chạm vào con? Hôn con? Khiến con trở nên mất trí như người ta vẫn hay nói sao?

“Mẹ không nói đến an toàn thân thể.”

Lily hiểu ý mẹ. “Anh ta chỉ giúp con mang đồ vào và uống nửa cốc cà phê thôi.” Bàn tay còn rỗi của cô chỉ vào chiếc cốc trên kệ bếp. “Rồi anh ta ra về.” Và tạ ơn Chúa. Nếu lúc ấy anh không dừng lại, mẹ cô hẳn sẽ dùng chìa khóa của bà xộc thẳng vào trong. Nội nghĩ đến việc bà bắt gặp cô và Tucker thôi cũng đã là quá khủng khiếp rồi.

“Những cô nàng độc thân thì càng phải cẩn trọng với vụ danh tiếng. Mới hôm trước thôi, người sửa cáp đã ở trong nhà Doreen Jaworski những ba tiếng đồng hồ.” Bà nhìn Lily với ánh mắt ngăm hiểm. “Sửa cáp đâu có tổn tới ba tiếng cơ chứ”

“Mẹ à, bà Doreen đã bảy mươi rồi.”

“Thì bởi. Lúc nào bà ta cũng lả lơi. Tất nhiên đó là trước khi bà ta cưới Lynn Jaworski... điều ấy cho thấy mọi người thường nhớ rất dai.”

Lily nhắm mắt lại và thổi vào cốc cà phê.

“Cô con gái Dorylynn của bà ta cũng chả khác gì. Cô ta...” Lily không thêm ngăn mẹ mình nữa. Bà Louella sẽ nói mãi nói mãi cho tới khi chẳng còn gì để nói, tức là có thể mất thêm một lúc. Từ khi nghỉ hưu ở quán Wild Coyote, chứng lải nhải của bà ngày càng trầm trọng thêm. Ngoài việc ngăn bà lại và rút vào cũi riêng trong đầu mình thì không có cách nào khả dĩ hơn. Rủi thay, trong đầu Lily đang tràn ngập hình bóng Tucker. Anh vừa nói mình muốn một mối quan hệ tình cảm, nhưng họ không quen nhau. Anh không biết đến quá khứ của cô và những gì người ta bàn tán. Ít nhất bây giờ vẫn chưa biết. Nếu được nghe kể lại vụ tai nạn năm ‘04, chắc chắn là anh sẽ đổi ý.

Lily hít một ngụm cà phê, nhắm mắt khi cà phê tiếp xúc với đầu lưỡi đang bị bỏng. Nhưng quá khứ không phải là lý do quan trọng nhất khiến cho mọi thể loại quan hệ tình cảm đều bất khả thi. Cô rất bận. Cô không có thời gian. Cô không thể dính vào anh.

Anh ba mươi. Vào tuổi ấy, thậm chí cô còn chẳng biết là mình muốn gì.

Có lẽ với anh khác biệt tuổi tác chẳng nhằm nhò gì, nhưng với cô thì có. Mọi người sẽ gọi cô là máy bay bà già. Lily Darlington, một ả hâm thích phi công trẻ. Nếu chỉ có một mình, có thể cô sẽ mạo hiểm. Có thể giơ ngón giữa ra với cả thế giới. Nhưng Lily không thể. Hồi còn đi học, cô có một bà mẹ không hoàn hảo cho lắm. Trẻ con có thể trở nên cực kỳ cay nghiệt, và cô không thể làm vậy với Pip.

5. Chương 5

Ánh sáng từ hàng đèn trong tiệm Lily Belle's Salon & Day Spa lấp la lấp lánh như ngọn lửa trên chiếc váy sequin óng ánh của chủ tiệm. Bộ váy dài tay che kín người Lily từ xương đòn tới giữa đùi, và hẳn cũng được xem là kín đáo nếu không phải đang bó lấy mọi đường cong trên cơ thể cô. Một vóc dáng mảnh mai mà cô đã giữ được nhờ một cuộc sống bận rộn, Rodney Yee và phòng tập thể hình Pilates Power trong căn phòng phía sau tiệm spa. Đầu chỉ cắt tóc, cô còn là chủ và là bộ mặt của cửa tiệm, nên việc cho thấy một hình ảnh tích cực, khỏe khoắn là rất quan trọng.

Mái tóc vàng của Lily được búi lơi sang trái trông thật gợi cảm. Cô đứng giữa spa trò chuyện và nhấp ly champagne đầu tiên trong tối. Bữa tiệc sẽ chính thức kết thúc sau nửa tiếng nữa và cô đang mong đến lúc được bỏ chân ra khỏi đôi giày cao gót ánh vàng lấp lánh. Tiệm spa đã tặng hơn mười nghìn đô bao gồm cả tiền sản phẩm lẫn dịch vụ và đã ký hợp đồng bán các gói spa cho rất nhiều khách hàng. Xét đến chi phí tiêu tốn cho bữa tiệc và quà cáp, Lily đoán là mình hòa vốn, với cô thế cũng ổn. Mục tiêu của cô là mang về nhiều khách hàng mới, làm họ hài lòng để họ còn quay lại. Và với mỗi lần ghé lại như thế, các khách hàng hài lòng thường sẽ muốn thử phương pháp chăm sóc da mặt hoặc bơm mặt mới nhất.

“Chị phải về đây,” chị gái cô, Daisy, nói khi đi về phía Lily. Cô xỏ tay vào chiếc áo khoác dài màu nâu nhạt và kéo tóc ra khỏi cổ áo. Daisy đang có bầu sáu tháng và chiếc váy bầu màu đỏ ôm lấy bụng cô. Tuy là chị lớn nhưng cô thấp hơn Lily. Giữa hai người cũng có vài nét khác biệt nhỏ nữa, dù vậy, trông họ vẫn giống nhau đến mức không thể phủ nhận họ là chị em.

“Em sẽ tiễn chị ra ngoài.”

“Không cần đâu.”

“Em muốn thế mà.” Lily đặt ly rượu xuống bàn, băng qua phòng hướng ra cửa trước. “Em rất vui vì tối nay chị đã đến.”

“Nhưng chị có thắng được thứ gì đâu.”

Lily mỉm cười mở cửa. “Đừng lo. Em quen biết chủ tiệm và em sẽ đi cửa sau hộ chị.”

“Tốt, vì một khi đứa trẻ này chào đời, chị sẽ cần nhuộm tóc và tiêm Botox vào trán.”

Lily khoanh tay trên ngực, rúm mình lại trước không khí buổi tối giá lạnh. “Em đang cố dụ dỗ mẹ tiêm Dysport vì bà không muốn có ‘chất độc’ trên mặt.”

Daisy bật cười. “Cuộc hẹn hôm qua với Ronnie thế nào?” Lily nhún vai khi hai chị em trên đường đi ra bãi đỗ xe. Gót giày họ gõ lộc cộc xuống vỉa hè. Họ đi tới chỗ chiếc xe mới của Daisy. “Đương nhiên là Ronnie đến muộn một tiếng. Nhưng anh ta vẫn có mặt.”

“Chúng ta có nên cho đó là một tiến bộ không nhỉ?”

Lily lắc đầu, một chiếc khuyên vàng chạm nhẹ vào cổ cô. “Chúng ta hãy cứ cho là do may mắn. Anh ta còn ngu hơn một con bò và đã thú nhận với em là cô bạn gái mới nhất của anh ta vừa bỏ đi, mang theo chiếc ti-vi màn ảnh rộng và cái máy chơi điện tử Xbox. Khi nào tìm được một cô ả mới thì anh ta sẽ lại quên hết về Pippen thôi.”

“Ôi trời,” Daisy chán ghét nhỏ giọng mắng. “Anh ta vẫn chơi Xbox sao? Ở tuổi đó? Đúng là một kẻ thất bại.”

“Em biết. Đúng thế nhỉ?” Lily bật cười. “Một ‘game thủ’ ba tám tuổi. Chắc là anh ta hay ngồi chơi với một tay đặt trên bộ điều khiển và tay còn lại trên đũng quần.”

“Eo ơi.”

“Thật đáng xấu hổ vì em từng cười anh ta.”

“Chà, ít nhất Pippen cũng giống em.” Một khoảng lặng ngượng nghịu kéo dài giữa họ trước khi Daisy nói, “Em từng có một khoảng thời gian khó khăn, nhưng em đã vượt qua tất cả. Và nhìn em bây giờ mà xem.” Họ dừng lại cạnh xe ô-tô và mở cửa xe. “Chị tự hào về em, Lily.”

Lòng cô mềm hẳn đi. “Cảm ơn chị.”

“Và chị muốn hỏi ý em về việc bọn chị định đặt tên em bé theo tên em.”

Trái tim mềm yếu của cô trở nên râm ran xúc động và mống mắt cô cay xè. “Chị chắc chứ?”

“Dĩ nhiên.”

“Còn anh Jack?” Quá khứ của cô có lẽ sẽ là thứ mà đứa bé phải làm người ta quên đi.

“Đây vốn là ý của Jack, nhưng ngay khi anh ấy đề cập đến, chị đã biết mình muốn đặt tên con bé là Lily. Chị thấy đây là điều nên làm, nhưng chị muốn chắc chắn rằng sau này em không định đặt tên con mình là ‘Lily’.”

Lily bật cười. “Em thậm chí còn chẳng có bạn trai.” Vì lý do kỳ cục nào đó mà khuôn mặt Tucker hiện lên trong đầu cô. “Sau này chắc cũng thế. Em nghĩ là mình có mắt nhìn đàn ông không được tốt cho lắm.”

“Gã khốn đó không tính. Anh ta đời nào xứng với em, và em xứng đáng có được một người cũng tuyệt vời như em vậy, Lily ạ. Một người nhìn em và biết rằng mình may mắn.” Một người giống anh Jack. Anh sẽ cô nhìn chị Daisy như vậy. Cô ôm chị gái. “Chị sẽ làm lớp trang điểm trên mặt em trôi mất.” Cô lùi lại và phẩy tay.

Daisy chui vào xe. “Đi vào trong đi trước khi bị cảm.”

“Lái xe cẩn thận và chăm sóc Lily bé con thật tốt nhé.” Cô lùi lại một bước khi chị Daisy khởi động xe, rồi vẫy tay chào khi chị gái cô quành xe khỏi bãi đỗ. Cô lại khoanh tay trước ngực và mỉm cười khi đi về phía cửa spa. Lily bé con. Nhiều năm trước, cô đã từ bỏ giấc mơ tìm được nửa kia của mình và sinh em cho Pip. Cô luôn muốn có một gia đình hạnh phúc, hy vọng có hai đứa con và một con chó, nhưng có lẽ đơn giản là giấc mơ ấy không dành cho cô. Cũng ổn thôi. Gia đình cô không hoàn hảo, nhưng họ hạnh phúc.

Bước chân vào cửa tiệm làm đẹp, một nụ cười rạng rỡ nở ra trên mặt cô. Từng có lúc cô và chị Daisy không mấy gần gũi, vậy mà giờ chị ấy lại đặt tên con gái theo tên cô. Lily bé con.

Trong khi cô ra ngoài với chị Daisy, số khách hàng còn lại đã về và chỉ còn vài người làm ở lại. Có tiếng phụ nữ cười vang ở tiền sảnh khi người cung cấp thực phẩm bắt đầu thu dọn và gấp bàn lại - giọng cười ngọt ngào hòa lẫn với tiếng cười khe khẽ trầm hơn. Lily bước tới rồi dừng phắt lại. Một mái tóc đen quen

thuộc, đôi vai rộng, vòng eo săn chắc cùng cặp mông ngon nghẻ đập vào mắt cô. Lily không cần phải nhìn thấy đồng phục hay một cái áo nhàu nhĩ mới nhận ra được đây là Tucker Matthews.

“Sĩ quan Matthews.”

“Chào Lily.” Anh quay lại, đôi mắt nâu quét nhanh qua cô. “Em đã bảo tôi ghé qua chăm sóc mắt.”

Còn có những khuôn mặt khác đang ngoái nhìn cô dò hỏi. Từ trợ lý giám đốc, hai chuyên gia chăm sóc sắc đẹp đến thợ cắt tóc. “Sĩ quan Matthews là hàng xóm của chị. Chị đã bảo anh ấy nên ghé qua và giành lấy phần thưởng chăm sóc mắt.” Cô quay sang phía anh. “Tôi không nghĩ là anh lại nhận lời đâu đấy.”

“Ừ. Tôi nhận thấy là tối nay không có mấy đàn ông ở đây.”

Có vài phụ nữ kéo chồng hoặc bạn trai theo, nhưng họ đã ra về ngay khi giải thưởng cuối cùng được công bố. Cô liếc nhìn đồng hồ treo tường bên trên tủ đựng đồ chăm sóc móng. “Bữa tiệc sẽ kết thúc sau mười lăm phút nữa. Nếu muốn giành phần thưởng chăm sóc mắt thì anh đến quá muộn rồi.”

Nụ cười toe toét trên môi anh cho thấy anh cũng biết điều đó. “Em nên dẫn tôi đi tham quan salon của em. Phòng trường hợp tôi cần” - anh liếc nhìn xung quanh - “cắt tóc hay làm gì đó.”

Không, cô không nên. Người cung cấp thực phẩm thu hút sự chú ý của Lily và gật đầu với cô. “Tôi phải ký vài tấm séc,” cô nói. “Có lẽ ai đó sẽ dẫn anh đi.”

“Để em,” Melinda Hartley trẻ trung nhí nhảnh tình nguyện.

Tucker nhướn một bên mày lên và làm vết sẹo trên trán nhẵn lại.

“Thứ lỗi nhé.” Lily băng qua salon đi về văn phòng. Người cung cấp thực phẩm theo sau cô. Cô ngồi xuống chiếc bàn lớn bày đầy giấy tờ cùng một quyển sổ lớn lật dở ghi chép lịch hẹn; máy tính của cô nằm ở đầu bàn và đằng sau nó là chiếc gương khổng lồ lộng lẫy từng dùng để trang trí cho một nhà thổ ở Tascosa. Người cung cấp thực phẩm ngồi đối diện, đoạn đẩy cái ghế nhưng đổ về phía bàn Lily, và rồi họ xem xét hóa đơn. Trong khi họ đếm số lượng rượu vang và champagne đã tiêu thụ, tính tiền lượng khăn lạnh mà Lily gọi thêm vào phút chót, tâm trí cô lang thang ở một nơi khác trong tiệm. Melinda Hartley tầm hai mươi tuổi. Cô ta xinh đẹp và là một thợ nhuộm tóc giỏi. Cô ta cũng hơi kiêu ngạo và ồn ào. Melinda có trong phòng hay không thì mọi người biết ngay. Hệt như việc dù có không muốn đi chẳng nữa, ai ai cũng biết tất tần tât về đời sống chăn gối của Melinda. Cô ta thích mông đàn ông, và Lily đã phải nhắc nhở cô ta những chuyện nào là thích hợp nói ra tại chốn công sở. Nếu không vì tìm một thợ nhuộm tóc giỏi ở khu vực cán xoong Texas này quá khó, hẳn cô đã sa thải Melinda từ một tháng trước rồi.

Và cô ta đang ở ngoài đó. Trong salon. Đâu đó với Tucker. Có lẽ đang kể cho anh nghe về đời sống chăn gối của mình. Tucker là đàn ông. Có lẽ anh ta đang thích mê.

Lily viết ra số tiền mình nợ người cung cấp và xé séc khỏi sổ séc kinh doanh. Cô đưa tờ séc qua bàn và nhìn người cung cấp bước ra ngoài. Melinda xấp xỉ tuổi của Tucker, không có con cái cũng như những gánh nặng của Lily. Cô sắp xếp đồng giấy tờ trên bàn, phân loại bản điều tra khách hàng và các kế hoạch trị liệu. Kể từ buổi sáng trong bếp năm ngày trước, cô không hề gặp lại Tucker. Cô nghe Pippen kể là hai chú cháu đã chơi bóng rổ khi Pippen đi học về và trước khi Tucker chuẩn bị đi làm. Đến lúc Lily về đến nhà thì Tucker đã đi mất, một điều thật đáng mừng. Rõ ràng là anh không tốt cho những dự định tốt đẹp của cô.

“Này, làm thế gây méch lòng lắm đấy nhé.”

Lily ngược lên nhìn Tucker đang dựa vai vào cửa văn phòng. Anh mặc áo len cổ tròn màu xám và quần Levi’s khóa khuy. Anh khoanh tay lại trên ngực và trông có vẻ bực mình - bực mình nhưng vẫn đẹp trai đến mức có thể gặm cắn từ trên xuống dưới. “Gì cơ?”

“Melinda.”

Cô nhòm người đứng dậy và đi ra trước bàn. “Anh không thích cô ấy à?”

Anh nhún một bên vai. “Không hẳn thế. Cô ta ồm ồm và nói quá nhiều.” Anh thôi dựa vào ngưỡng cửa và đóng cửa lại. “Melinda muốn tôi xử cô ta trên một cái bàn massage.”

Nói thế có phần thô lỗ và cô sẽ phê phán cách dùng từ của anh ngay lập tức thôi. Cả việc đóng cửa không đứng đắn nữa, nhưng trước tiên cô muốn biết... “Cô ấy đã nói thế sao?”

“Không hẳn, mà là miêu tả về nơi cô ta muốn được xử đầy tính tượng hình hơn thế.”

“À.” Lily đi qua chiếc ghế đỏ tới giữa bàn làm việc và ngồi lên mép bàn. “Cô ấy đúng là có thể nói ra những câu không đứng đắn và khá tởm. Một trong những người chẳng biết tốt xấu, nhưng tôi không biết cô ấy lại đi xa đến mức đấy.”

Anh nhún vai. “Tôi không thấy tởm gì hết. Trong mười năm quân ngũ, tôi đã nghe nhiều câu còn gớm hơn.”

Cô hít vào một hơi và thở ra. “Cảm ơn anh vì đã không nhận lời đề nghị trong phòng massage của cô ấy.”

Anh đi về phía Lily. “Cô ấy không phải là người phụ nữ tôi muốn đặt trên bàn.” Anh dừng lại trước mặt cô và cô đứng dậy để không phải trở mắt lên nhìn. Khoảng cách giữa ngực anh với ngực cô chỉ là vài hạt sequin. “Không phải là người tôi muốn thấy quần lót mắc vào cổ chân.” Anh nắm lấy tay cô rê lên ngực mình. “Em là người phụ nữ mà tôi muốn làm vậy.”

“Tucker! Đừng có ăn nói kiểu đó.”

“Sao lại không?” Anh vùi tay vào búi tóc lệch trên đầu cô. “Sự thật là thế. Tôi đã nói với em cảm giác tôi dành cho em rồi. Tôi muốn em. Tôi muốn tất cả ở em. Cởi đồ em ra là một trong số ấy.” Cô đang đi giày cao mười phân nên họ đứng xấp xỉ nhau, và anh tì trán mình vào trán cô. “Tôi biết em cũng muốn.”

Sau buổi sáng hôm nọ cô không cách nào chối bỏ ý muốn kia, và cô chẳng còn trẻ trung gì để chơi trò bên lên nữa. “Ai cũng có thể vào đây.” Ngọn lửa mà anh khơi lên trong huyết quản Lily vài hôm trước bùng cháy trong ngực cô. Thứ dục vọng đốt người điên rồ mà tuyệt đối không thể xảy ra tại đây.

Anh lắc đầu, mắt anh tối lại. “Khi tôi vào thì họ đã khoác áo và đang đi ra ngoài.”

“Họ có thể quay lại.”

“Tôi khóa cửa rồi.”

“Chúng ta không thể làm chuyện ấy trong này.” Cô định nói vậy một cách đồng dạng hơn, nhưng dục vọng đã thiêu đốt hòng cô và nướng sạch chút kháng cự nhỏ nhoi còn lại.

“Đó cũng là những gì tôi nghĩ khi em đứng dậy và đi về phía tôi. Đáng ra em không nên mặc cái váy đó.”

“Anh đang đổ lỗi cho váy của tôi à?” Nhưng đây là Amarillo chứ không phải Lovett, cô tự dỗ mình. Trong một thị trấn cỡ Lovett, tin anh xuất hiện ở đây tới nay tới giờ hẳn là đã được truyền đi bằng điện thoại tới nửa số dân thị trấn, ở Amarillo, cô chỉ là một chủ tiệm salon giữa vô vàn người khác và chẳng ai thêm quan tâm.

“Phải, cả bộ đồ bó sát em mặc hôm thứ Hai. Cái cách em ở lì trong đầu tôi suốt năm ngày qua và cơn khát trong tôi không chịu dịu xuống bất kể tôi có tự ngược đãi mình bao nhiêu lần đi nữa. Tôi vốn không nghĩ chúng ta sẽ làm chuyện ấy ở đây, nhưng giờ tôi nghĩ chúng ta phải làm ngay thôi.”

“Thế nếu có ai đó...” Miệng anh bịt kín lời kháng cự của cô. Sáng hôm nọ, anh bắt đầu chậm rãi hơn khi hôn cổ, hòng và má cô. Dụ dỗ cô. Tối nay anh gấp gấp hôn cô với dục vọng nóng bỏng và khoái lạc. Nụ hôn dữ dội đầy khao khát làm cô phải kiễng chân lên và ép người vào ngực anh, gần gũi đến mức cô có thể cảm nhận nhịp đập thành thịch từ tim anh. Cô chạm vào cánh tay, bờ vai và đầu anh. Giống sáng hôm ấy, một tiếng rên rùng mình thật trầm làm ngực anh rung động như thể anh không bao giờ có đủ những ve vuốt của cô. Cô thích được biết rằng mình đã khiến anh như thế. Một người đàn ông đẹp trai mạnh mẽ luôn khao khát Lily Darlington.

Cô hôn đáp lại anh, lưỡi cô trơn mượt với những môi mọng cảm dỗ. Anh ép sát vào cô và cô phải khóa hai đầu gối lại để khỏi ngã. Cô trượt tay lên xuống trên ngực anh, cảm nhận từng múi cơ săn chắc và chiều dài còn rắn chắc hơn của anh.

Anh kéo cao chân váy đính sequin đến eo cô, sau đó chạm vào cặp mông trần rồi nghịch lớp ren quần lót khe mông. Anh mơn trớn mông cô và dụi khóa quần vào lớp ren hình tam giác nhỏ xíu.

Ngẩng mặt lên, anh hỏn hển hít thở. “Lily,” anh thở dốc.

Cô nhìn vào đôi mắt tối lại mơ màng và cất chứa đầy dự vọng trước mặt mình. Cô nắm lấy vạt áo len, kéo áo qua đầu anh và ném xuống sàn gỗ. Cô cúi nhìn lớp lông nâu trên bờ ngực vạm vỡ như tạc tượng của anh. Vì một lý do nào đó, cô cứ tưởng ngực anh sẽ trơn láng. Nhưng không. Anh là một người đàn ông sở hữu khuôn ngực vô cùng nam tính cùng một đường lông mỏng chạy dọc phần bụng phẳng lì, bao quanh rốn và phóng xuống dưới cặp quần Levi’s. Trên bắp vai anh là hình xăm một con chó bull đang nhe răng, dưới đó là dòng chữ QUÂN ĐỘI MỸ. Cụm từ KHÔNG NGỪNG NGHỈ xăm bằng mực đen đậm bên trong bắp tay là một từ miêu tả bắp tay anh, khuôn miệng anh, và cả dự vọng như những đợt sóng dữ dội đang không ngừng thoát ra từ anh vô cùng chính xác.

Cô cúi xuống hôn vai anh, rê tay trên cơ ngực rồi lần tới chỗ quần jeans miết nhẹ, ve vuốt anh qua làn vải. Dự vọng nóng bỏng cấp thiết thít chặt lấy ngực cô, bụng cô và giằng giật lan tỏa khắp người cô.

“Chờ đã.” Anh giữ lấy vai Lily, xoay người cô lại áp lưng cô vào ngực mình, đoạn kéo móc khóa sau váy xuống. Qua tấm gương cổ, cô nhìn anh cởi váy khỏi vai mình. Ngay trước khi chiếc váy tuột đến hai cánh tay, cô đề tay lên lớp sequin trên ngực.

“Em có túi độn,” cô bảo anh. Cô không mặc áo lót bởi dây áo sẽ lộ ra dưới chiếc váy bó, và lát nữa thôi anh sẽ nhìn thấy vết sẹo mỏng do phẫu thuật.

Anh nhúu mày bối rối. “Gì cơ?”

“Em độn ngực. Anh không mất hứng chứ?”

“Đó là một câu hỏi mẹo à?”

Cô lắc đầu khi anh nắm lấy hai cổ tay cô. “Vài quý ông không thích ngực độn.”

Trong gương, anh ngược nhìn từ tay đến mặt cô. “Có gã nào nói vậy với em sao?”

Cô lắc đầu. “Vài khách nữ trong mấy năm qua của em có đề cập đến.”

“Đàn ông sẽ không bao giờ nói vậy trừ phi anh ta nghĩ câu đó sẽ giúp anh ta lên giường.” Anh đẩy cổ tay cô sang hai bên. Váy cô kẹt lại trên hai bầu ngực cứng ngắc trong giây lát rồi trượt xuống. “Lily.” Hơi thở của anh phả lên một bên đầu cô. “Em thật đẹp.”

Chiếc váy rơi xuống sàn bị Lily đá sang một bên. Cô đứng trước gương mà chẳng mặc gì ngoài chiếc quần lót trắng - sở hữu một tiệm salon & spa giúp cô làm vùng kín của mình trở nên hoàn hảo. Cô ngắm nghía hình xăm hoa lily màu vàng cam to trên hông mà sáu năm trước cô từng nghĩ là một sáng kiến tuyệt vời. “Anh đang nói dối để được lên giường hả?” Cô cố quay lại nhìn anh, tránh xa bóng mình trong gương, nhưng anh đã đặt tay lên bụng cô và kéo cô áp sát vào. Lông ngực anh cù lên tấm lưng trần của cô. Cô cảm thấy được bao bọc trọn vẹn, được vây kín giữa niềm đam mê không dứt của anh.

“Anh sẽ không bao giờ nói dối em, Lily.” Lòng bàn tay ấm áp của anh khiến bầu ngực và hơi thở cô nghẹt lại. “Em đẹp lắm. Anh muốn ở bên em đến phát điên.”

Cảm giác đó xâm chiếm lòng cô, sau dần lan đi khắp người. Rồi anh luồn tay xuống dưới, chạm vào nơi cô khát khao anh mãnh liệt nhất.

“Em đã sẵn sàng,” anh thì thầm bên tai cô. Anh vuốt ve ngón cái trên bầu ngực cô và một lần nữa cô phải khóa đầu gối lại để khỏi ngã xuống sàn. Cô làm theo lời anh hướng dẫn rồi nhìn đôi bàn tay to của anh - một đặt trên ngực, một phủ bên dưới cô. Khi anh trượt tay vào sâu hơn, cô với tay ra sau, luồn tay mình vào cặp quần jeans của anh, nắm lấy anh và siết nhẹ. Trao cho anh một nụ hôn ướt át dài dặc, tim cô đập thình thịch trong ngực. Cô yêu cái cách anh chạm vào cô. Cô muốn anh cũng nhiều hệt như anh muốn cô.

Tucker rời miệng Lily và nhìn vào đôi mắt xanh thăm thẳm đang sụp xuống. Anh quay sang tấm gương và quan sát tay mình trên người cô. Bàn tay đang nắm chặt lấy anh khiến anh gần đạt đỉnh. Cô kéo khuy quần Levi’s của anh, và anh lấy bao cao su ra khỏi túi quần sau đúng một giây trước khi quần anh tuột xuống.

“Em giữ lấy bàn đi.”

Cô cúi người xuống và ngoái qua vai nhìn anh. “Anh nhớ vùng đất cắm dùi ông chứ?”

“Anh sẽ không bao giờ làm điều gì mà em thấy khó chịu.” Anh không muốn làm đau cô. Anh muốn chuyện này tuyệt vời đến mức cô phải muốn thêm. Khi đã chuẩn bị xong, anh mang đồ bảo vệ vào.

Cô đã sẵn sàng, và anh tách cô ra. Lưng cô ưỡn lên khi anh điều chỉnh vị trí và đi vào vùng khoái lạc nóng bỏng của cơ thể cô. Cô chặt đến không tin nổi. Kéo anh vào mỗi lúc một sâu hơn, cho tới khi anh không thể dấn thêm chút nào nữa.

Cô thì thầm tên anh. Anh nhìn vào gương, thấy mình đang trần truồng đằng sau cô, khuôn mặt xinh đẹp của cô quay lại, nhìn anh. Cửa anh, anh nghĩ vậy khi thoát ra và tiến vào cô lần nữa. Cô ấy mông vào người anh. Căng ra, muốn thêm. Anh trao cho cô điều cô muốn trong những cú xâm nhập mạnh mẽ. Anh lao vào cô hết lần này đến lần khác, tìm anh đập thình-thình-thình. Cửa anh. Cửa anh. Cửa anh. Giữa tiếng gầm rú vang vọng trong đầu và tai mình, anh nghe cô gọi tên anh. Bảo anh rằng cô muốn anh. Muốn thêm. Muốn mạnh hơn.

Cơn co giật đầu tiên từ cực khoái của cô ập đến. “Tucker “ cô rên to đến mức cả hạt bên cạnh cũng nghe thấy. Tốt, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Tucker là thế. Anh chắc chắn chỉ còn có hai bọn họ trong salon, nhưng anh cũng không quan tâm. Nếu có ai đó ở đây, họ sẽ biết anh và cô đang làm gì. Biết rằng hai người họ thuộc về nhau. Rằng giờ cô đã thuộc về anh. Anh chưa bao giờ có tính chiếm hữu, nhưng khi cực khoái của cô kéo theo cảm giác được giải thoát từ sâu trong bụng anh, anh biết mình muốn chuyện này kéo dài mãi mãi.

Cảm giác hưng phấn mãnh liệt nhất trong đời lan truyền râm ran khắp cơ thể và ập thẳng vào trong tim anh, thấp lên ngọn lửa khắp da thịt anh, giữ chặt lấy linh hồn và cướp mất hơi thở của anh. Anh cúi gập người xuống, chống tay lên bàn cạnh tay Lily. Anh vùi mặt vào hõm cổ cô và nhắm mắt lại.

Và, cũng điên rồ như thế... điên rồ như những xúc cảm đang liên tục ồa đến... điên rồ như sự việc đang diễn ra hiện tại - anh đã yêu cô trước cả khi anh đi vào salon. Anh đã yêu Lily ngay ngày đầu tiên bước vào ngõ nhà cô.

“Chúa ơi,” anh thì thầm. Anh chưa bao giờ yêu ai nhanh chóng và si mê đến thế này. Cảm xúc choáng ngợp làm anh hãi hùng. Hãi hùng hơn cả khi đạn của quân Taliban bay sượt qua mũi và lao thẳng vào núi đá granite cạnh tai trái anh. Anh đã được quân đội huấn luyện những gì phải làm khi ra trận. Được cục cảnh sát huấn luyện cách hạ đo ván một phạm nhân quyết tâm bỏ trốn. Nhưng điều này thì sao? Đây là một phạm trù mới. Chẳng có bài huấn luyện nào. Không ẩn nấp. Không đánh trả. Chỉ có Lily và cảm giác cô mang đến cho anh.

6. Chương 6

Sáng thứ Hai, Lily đỗ chiếc Jeep vào bãi đậu xe của trường tiểu học Crockett và với tay ra sau lưng ghế. “Cuộc hẹn cuối cùng của mẹ là lúc bốn giờ. Chỉ hẹn cắt và tạo kiểu tóc nên tầm sáu giờ mẹ sẽ về đến nhà.” Cô dừng cỗ SUV cạnh vỉa hè và đưa cho Pippen chiếc ba lô Angry Birds. “Tối nay con muốn ăn gì nào?”

Cậu mặc chiếc áo khoác đỏ được kéo khóa tới tận cằm và nói vào cổ áo, “Pizza ạ.”

Tất nhiên rồi. Cô cúi người về phía cậu. “Hôn mẹ cái nào, cục cưng.”

Cậu cời dây an toàn. “Tối nay nhé,” cậu nói. Cậu đã ngừng hôn cô khi đến trường từ năm ngoái, nhưng bà mẹ nào chả được phép cố gắng chứ. “Hôm nay chú Tucker sẽ tới chơi bóng rổ chứ ạ?”

Cô nhún vai. “Chú ấy đang làm việc nên mẹ không biết. Mẹ chưa nói chuyện với chú ấy.” Kể từ lúc anh rời nhà cô vào tầm trưa hôm qua. Chỉ nửa tiếng trước khi Ronnie đưa Pippen về nhà. Sớm bốn tiếng, đúng y boong tác phong xưa nay của Ronnie. Cô cũng chẳng mấy ngạc nhiên, chỉ thấy mừng vì còn mỗi mình mình và đã tắm xong.

Pippen mở cửa xe và trượt ra ngoài. “Có lẽ chú ấy sẽ ghé qua.”

“Ừ.” Cô vẫy tay chào cậu. “Mẹ yêu con, Pip.”

“Con cũng yêu mẹ.” Cậu đóng cửa lại và cô nhìn cậu chạy đến chỗ một nhóm bạn đang chơi cạnh sân chơi, sau đó bỏ chân ra khỏi phanh rồi lái xe rời đi. Phải đến trưa cô mới có cuộc hẹn đầu tiên. Trợ lý của cô chắc chắn có đủ khả năng điều hành salon trong khi Lily vắng mặt.

Đèn giao thông chuyển đỏ. Cô dừng xe lại và nghĩ đến lần mình làm tình với Tucker trong văn phòng. Chuyện đó tuyệt vời đến mức có thể cô đã rên tên Tucker có phần quá to. Cô hy vọng là không phải như thế và mọi người đều đã rời khỏi cửa tiệm như anh nói. Đến khi họ mặc lại đồ và rời văn phòng, cả salon đã trống không. Tạ ơn Chúa.

Tối hôm đó, sau khi rời khỏi salon, Tucker đã lái xe theo cô về nhà và họ đã ở trên giường cả đêm còn lại - làm tình và nói chuyện. Ít nhất thì là cô nói. Có vẻ như mỗi lần cô hỏi anh một câu gì đó riêng tư, anh lại xoay chủ đề sang cô hoặc hôn cô cho tới khi cô không còn thấy thích nói chuyện nữa.

Cô đỗ chiếc Jeep vào gara và đóng cửa lại. Cô chẳng thể nổi giận khi anh không tiết lộ nhiều về bản thân. Cũng có những việc trong quá khứ mà Lily không định đả động đến.

Di động trong túi reo lên trước cả khi Lily kịp đi qua cửa sau. Tưởng là một người nào đó ở salon, cô nghe máy mà không nhìn số. “Lily đây.”

“Hàng xóm của cô đây. Qua đây để tôi có thể hôn cô nào.”

Lily mỉm cười. “Mẹ ạ?”

Tucker cười khê và cô có thể thấy hình ảnh anh cười trong đầu mình. Một nụ cười làm môi anh cong lên và đôi mắt nâu của anh rực sáng. “Qua đây đi, không thì anh sẽ qua đây và tóm lấy em.”

Cô không thể để chuyện ấy xảy ra. Mẹ cô sẽ bắt gặp mất. “Cho em vài phút.” Cô gác máy và cởi bộ đồ tập yoga đã mặc để đi tập ra. Giờ cô có một bài tập khác hẳn trong tâm trí và thay sang cái váy ngủ chấm bi màu hồng xen xanh dương, quần lót khe hồng và đi đôi bốt cao bồi cùng màu. Cô thắt áo măng-tô quanh eo và kiểm tra lại màu son hồng trong gương.

Hàng rào ngăn sân nhà cô với nhà Tucker có ba thanh rào bị mất. Griffin, con chó giống Newfoundland của chủ trước, lúc nào cũng thích sân nhà cô hơn sân nhà nó; và bất kể Lily sửa lại hàng rào bao nhiêu lần đi nữa, Griffin vẫn xô đổ chúng khi nghe tiếng Pippen chơi bên ngoài. Griffin là một con chó to dễ thương, nhưng là một con chó dễ thương thật sự yêu quý Pip. Sau lần thứ năm Griffin xô ngã hàng rào, Lily đã đầu hàng và chất chúng gọn thành đống trên mặt đất.

Trên đường ra khỏi nhà, Lily cầm lấy bình cà phê.

Tucker đã nói đi nói lại vài lần là anh muốn cô. Anh muốn tất cả của cô, nhưng anh không biết hết mọi chuyện về cô. Anh không biết quá khứ của cô. Anh không biết mọi người nghĩ cô hâm hấp. Ít nhất, cô cũng cho là nếu biết thì anh hẳn sẽ đề cập đến ngay trước khi bỏ chạy thực mạng. Nhưng người kể cho anh nghe sẽ không phải là cô.

Cô băng qua sân nhà mình, lách qua hàng rào và gõ cửa sau nhà anh. “Cà phê Italia không?” cô hỏi và giờ bình lên khi anh mở cửa.

Anh nhúu mày và vết sẹo của anh nhăn lại. “Làm sao em vào được lối này?” Anh mặc một cái áo lót chống lạnh ôm sát ngực và cánh tay như một lớp da thứ hai. Tất nhiên, mặc cả quần đồng phục và bốt nữa.

“Hàng rào bị mất vài thanh chắn.”

Anh giữ cửa mở và cô bước vào trong. “Tiện đây.”

Căn bếp không khác mấy so với những gì cô nhớ kể từ lần cuối cô vào trong này, khi nhà thầu dọn dẹp nhà để mở cửa rao bán. Tủ gỗ sồi, tường trắng, kệ bếp mới và lót sàn bằng nhựa giả đá. Một con mèo đen nhỏ ngồi cạnh cửa gara, liếm láp sữa từ một trong hai chiếc bát tím in hoa quanh vành đặt trên tấm thảm trắng nhỏ có dòng chữ PINKY trắng ở mép.

Lily để bình cà phê lên kệ bếp và cởi thắt lưng. “Mẹ em đã kể với em là anh có nuôi mèo.”

“Hôm anh gặp mẹ em, Pinky đã chạy ra ngoài và anh phải đuổi theo nó,” Tucker thò tay vào tủ bát và lấy ra hai cái cốc trơn. “Pinky chẳng có kỹ năng sinh tồn nào hết.”

Lily cắn thành môi để khỏi bật cười. “Làm sao anh lại nuôi một con mèo không có tí kỹ năng sinh tồn nào thế?”

“Nó là của một cô bạn gái cũ.”

“Cô ta đưa luôn con mèo cho anh sao?” Lily nghiêng vai cởi áo rồi vắt lên ghế, sau đó cúi xuống cạnh con mèo con.

“Không hẳn vậy. Cô ta đã chuyển ra ngoài và bỏ lại con mèo.”

Chân váy ngủ trượt xuống đùi cô khi cô nhẹ nhàng vuốt ve con mèo từ đầu tới đuôi. “Cô ta đã bỏ mặc thú nuôi của mình sao?” Lily không thể nào tưởng tượng nổi điều đó. Cô thích mèo nhưng không nuôi vì cô vắng nhà nhiều đến mức chẳng chăm sóc được chúng. Giờ đây, khi không còn chú chó Griffin, Pippen cũng đang la quấy đòi có chó.

Khi thấy Tucker không trả lời câu hỏi, cô ngẩng lên, ngoái qua vai nhìn anh. Anh đang đứng giữa phòng - tay cầm hai cốc cà phê, như thể chân anh bị đóng băng tại chỗ. “Gì thế?”

“Em đang mặc gì đấy?”

Cô đứng dậy. “Một cái váy ngủ thoải mái và đi bốt cao bồi.”

“Còn quần lót?” Anh đưa cốc về phía Lily, mắt anh chu du khắp người cô.

“Không một quý cô phương Bắc có lòng tự trọng nào lại ra khỏi nhà mà không chải tóc cẩn thận, trang điểm chần chu và mặc quần lót.” Cô nhận lấy cốc cà phê, thổi thổi. “Những hành vi như thế có thể dẫn tới tiếng xấu. Em từng học phổ thông cùng Francie Holcomb, và cô ta đã ra khỏi nhà mà chẳng mặc quần lót không chỉ một hai lần. Danh tiếng của cô ta chẳng bao giờ được như trước nữa. Tất nhiên, ai chẳng biết Francie vô cùng lẳng lơ, tội nghiệp cô ta.” Lily uống một ngụm. Cô đang lo lắng và phải dừng lại trước khi nói chuyện giống hệt mẹ mình. “Ngày hôm nay của anh thế nào?”

Anh đưa mắt lên nhìn cô. “Đang tốt lên.”

Từ lúc bước vào bếp nhà anh đến giờ, cô mới để ý thấy nếp hằn một mối trên hai khóe mắt nâu của anh. “Trông anh đuối quá. Ở sở có chuyện gì à?”

Anh nhún một bên vai và tựa hông vào mặt kệ. “Tầm một giờ sáng anh nhận được một cuộc gọi báo động của cửa hàng trang sức Rodale ở đường bảy gần cao tốc. Khi anh tới đó, một gã đang cố đá vào cửa sau cửa hàng. Hắn ta nhìn thấy anh và bỏ chạy.” Anh uống một ngụm cà phê. “Anh đã đuổi theo hắn nửa dặm rồi bắt được hắn đang trèo vào trong một thùng rác Dumpster sau cửa hàng Mũi & Móc câu của Rick.”

Lily nhăn mũi. “Anh có phải trèo vào cái thùng rác đó không?”

“Anh đã tóm được thắt lưng hắn ngay lúc hắn đang lao vào trong và kéo hắn ra ngoài. Thùng rác bốc mùi ghê lắm. Như là Rick vừa vứt đi vài mối câu hết hạn vậy. Nếu phải nhảy vào đó rồi bị dính đầy trứng cá và dế chết lên người thì anh sẽ bực mình lắm đấy.”

Cô không tưởng tượng ra nổi cảnh chạy đua mà đi bốt và mặc áo bảo vệ. Cô vẫn còn sung sức lắm, nhưng có lẽ sẽ bất tỉnh sau khoảng ba mươi mét. “Hắn ta là người vùng này à?”

“Odessa.” Tucker nhìn các vết xước trên mu bàn tay. “Hắn hơi hiếu chiến so với thân hình còm nhom của mình.”

Lily bước đến nắm lấy tay anh. “Sao lại có những vết xước này?”

“Hắn không muốn bị còng tay, và anh bị quệt vào nền xi măng khi đang cố lôi tay hắn lên.”

Cô đưa tay anh lên miệng và hôn nhẹ. “Khá hơn chứ?”

“Có.” Anh nhìn vào mắt cô, gật đầu. “Hắn cũng đã cố đá vào bi anh.”

“Em sẽ không hôn bi anh đâu, Tucker.”

Anh cười khê như thể anh nghĩ mình rất hài hước. “Đề cập suông thôi thì cũng có hại gì đâu.”

Cô thả tay anh xuống và nghĩ ngợi một lúc. “Chà, có lẽ được nếu anh cạo lông đi.”

Anh hít mạnh một hơi qua kẽ răng. “Đàn ông có làm vậy à?”

“Vài người.” Anh có vẻ kinh hoàng tới mức đến lượt cô phải cười. “Họ tẩy lông toàn thân. Đó gọi là tẩy lông nam.” Anh đặt cốc xuống kệ bếp. “Không một ai được quét sáp nóng ở bất kỳ đâu gần bi anh hết.” Anh rê tay trên cánh tay cô và kéo cô lại gần.

“Đừng nhát gan thế.” Cô đặt cốc xuống cạnh cốc của anh. “Em cũng tẩy mà.”

“Anh thấy rồi.” Anh cười toe toét. “Thú vị lắm. Việc đó giúp anh yêu em ngon lành và gọn gàng. Anh có thể thấy việc mình đang làm.”

Cô mở to mắt và cảm thấy má mình đỏ bừng. “Anh đã nhìn... vào đó.”

“Tất nhiên. Anh không biết vì sao em lại xấu hổ. Em... rất đẹp...” Anh dừng lại như thể đang tìm cho đúng từ nhưng rồi bỏ cuộc. “Anh không thích từ bẹn. Anh cũng có nơi đó vậy. Em thật thơm ngon, chặt khít và đẹp đẽ. Giống một quả đào chín mọng.” Chân mày anh nhíu lại. “Hay đó cũng là một trong những điều anh không nên nói?”

Cô không biết nữa. Cô cho rằng đó là lời khen, nhưng lâu lắm rồi cô không dính dáng gì tới đàn ông. Cô không thể nhớ là liệu họ có nói năng tự do và thoải mái như thế này khi mới yêu không hay họ giữ lại những suy nghĩ thật lòng cho sau này - sau khi họ đạt tới giai đoạn thoải mái. Hay chỉ có Tucker mới thế? “Anh luôn nói chuyện thế này với phụ nữ à?” Hoặc có lẽ đàn ông ở tuổi Tucker thẳng thắn hơn.

Anh ngẩng lên nhìn trần nhà và nghĩ ngợi một lát. “Không.” Anh quay mắt lại nhìn cô. “Hồi trước anh nói bậy lắm. Khi ở trong quân ngũ anh ăn nói còn tục tĩu hơn nhiều. Anh đã phải hết sức cố gắng để bỏ những từ chữ bậy ra khỏi tất cả các câu anh nói. Anh thậm chí còn không thể xin sót cả chua mà không chữ bậy ít nhất hai lần. Ở trong quân ngũ, chữ bậy không chỉ là lỗi sống, mà còn là một hình thức nghệ thuật.” Anh lướt tay từ vai tới cổ cô, ngón cái anh ve vuốt cảm và quai hàm cô. “Nhiều tháng trời sống cùng một lũ đàn ông trong boong-ke ở một tiền đồn tại Afghanistan sẽ biến tất cả mọi người thành động vật hết. Hôm nào em cũng bị bắn, sống trong bùn đất và ăn đồ ăn dở ẹc. Chữ thể một cách sáng tạo chỉ là việc làm giết thời gian và gây ấn tượng với đồng đội.”

“Anh hẳn là phải thích việc đó lắm. Anh đã ở trong quân ngũ mười năm cơ mà.”

“Anh đã yêu quân ngũ cho tới tận giây phút anh không còn yêu nữa.”

“Điều gì đã khiến anh quyết định như thế?” Cô đặt tay lên phần bụng phẳng lì của anh và vuốt ve trên vải áo. Cô biết anh rất thích những lúc cô dạo tay khắp người anh. Sự động chạm của cô dường như có tác dụng xoa dịu và cùng lúc ấy cũng làm anh phấn khích. Và cô yêu cảm giác mà những cơ bắp rắn rỏi lẫn làn da săn chắc của anh mang lại dưới tay và miệng cô.

“Lần cuối cùng đi tuần tra, anh đã bị bắn năm lần. Bốn viên bị khiên chống đạn của anh chặn lại.” Cô dùng tay lại và ngược mắt lên nhìn anh chỉ vào vết sẹo trên trán. “Viên thứ năm bắn vào đây và anh quyết định mình không muốn chết như thế. Anh đã cố gắng hiến cho quân đội đủ rồi. Đã đến lúc làm việc khác. Khi hết hạn tòng quân, anh rời ngũ.”

Cô nhìn chăm chăm vào trán anh, kinh hãi. “Anh có thể đã mất mạng, Tucker. Em cá là gia đình anh lo lắng lắm.”

“Anh không sao và anh đang ở đây với em mà.” Anh hôn cái miệng vĩnh viễn lên của cô. “Anh thích có em ở đây khi anh về nhà. Em nên ghé qua đây hàng sáng.”

Cô tựa hẳn vào ngực anh. “Em không thể sáng nào cũng ghé qua được. Em còn công việc.”

“Hôm nay mấy giờ em phải làm việc?”

“Em phải có mặt ở đó vào buổi trưa.”

Anh nâng chiếc đồng hồ lớn trên cổ tay lên. “Thế vì sao chúng ta còn ở ngoài này lãng phí thời gian?” Anh nắm lấy tay cô, dẫn cô ra khỏi bếp và đi qua phòng khách. Cô thoáng thấy đồ đạc bằng gỗ, bằng da và các bức tranh nghệ thuật trên tường - không có tranh khỏa thân hay chớ chơi bài poker vẽ trên thảm nhung. Anh sở hữu một chiếc ti-vi màn hình lớn và khá nhiều sách. Họ tiếp tục đi trên hành lang và cô nhìn vào phòng tắm trông sạch sẽ một cách đáng ngạc nhiên. Cô không biết mình mong đợi gì, nhưng không phải thế này. Không phải căn nhà thuộc về một người trưởng thành với đồ đạc nam tính. Không khớp với hình ảnh cô mừng tượng về anh. “Anh có chơi Xbox không?”

“Anh ba mươi chứ có phải mười ba đâu.” Anh dừng lại cạnh chiếc giường có ván đầu giường. “Anh chỉ cực kỳ vui mừng được cho em thấy rằng anh là một người đàn ông trưởng thành. Mặc dù, sau ba lần làm tình tới hôm nọ, anh ngạc nhiên vì vẫn còn phải hoài nghi điều đó.”

Trong những tuần tiếp theo, Lily lên qua hàng rào sau nhà thêm vài lần nữa sau khi cô đưa Phippen đi học. Có vài phụ nữ, cô cho là thế, hẳn sẽ thấy dần vất vì lén lút tư tình. Họ sẽ cảm thấy bất an, tội lỗi hay nghĩ rằng mình đang làm điều gì đó sai trái. Lily không phải một trong số họ. Cô thích Tucker. Cô thích ở bên anh. Cô bị anh hấp dẫn một cách mãnh liệt và anh khiến cô cười. Dường như anh luôn giữ được vẻ bình tĩnh và anh đối xử rất tốt với con trai cô. Anh cũng rất giỏi chuyện chăn gối, và cô không muốn dừng lén lút chui qua rào để ở cạnh anh.

Càng dành nhiều thời gian bên anh thì cô càng khám phá ra nhiều điều ở anh hơn. Như là việc Tucker tái chế gỗ cũ. Từ cửa cũ, anh chế ra một cái bàn cà phê, từ đồng gỗ thu nhặt ở một trang trại xập xệ gần Houston, anh làm ra một cái ghế, giá đựng bộ loa và đầu đĩa. Cô cũng biết thêm rằng anh chạy năm dặm trên máy chạy bộ và tập tạ, như thế là rất tốt bởi vì mỗi sáng anh thích ăn một bữa sáng đầy ụ trước khi đi ngủ.

Trong khi anh dùng bữa, cô nhấp nháp cà phê và trả lời những câu hỏi của anh về cuộc đời cô. Dù vậy, anh lại hé lộ rất ít về bản thân mình. Anh trò chuyện về công việc, những người anh tổng giam và tội mà họ phạm phải, chuyện anh chơi bóng rổ với Phippen trong khi cô đi làm. Anh không thường kể về những đồng đội trong quân ngũ, khoảng thời gian đồn trú ở Iraq và Afghanistan. Anh nói rằng sau khi rời ngũ, anh thu mình lại nhưng bây giờ không còn thế nữa. Đối với một người đàn ông chẳng thấy mình “thu mình”, anh lại không kể sâu mấy về cuộc đời mình, và khi cô hỏi về gia đình anh, anh bảo họ đều đã chết cả rồi. Thế thôi. Câu chuyện đến đó là khép lại.

Ngược lại, anh hỏi rất nhiều về gia đình cô, và giống anh, cô không kể chi tiết. Cô kể cho anh nghe quá trình mình trưởng thành ở một thị trấn nhỏ, chuyện cô yêu tên khốn Ronnie Darlington vì Ronnie có xe bán tải và trông thật ngon mắt với quần jeans cùng áo phông. Cô nói về kỳ vọng ít ỏi và lòng tự trọng còn ít ỏi hơn của mình. Cô kể chuyện Ronnie bỏ mặc cô với một cậu bé hai tuổi và tài khoản ngân hàng bị rút cạn, nhưng không nhắc đến chuyện cô đâm xe vào nhà anh ta.

Vào ngày đầu tuần thứ ba mà họ cùng được nghỉ, cô kể cho anh việc chị gái Daisy của cô đã từng cố đá vào háng Ronnie bên ngoài siêu thị Minute. Tất nhiên, cô không nhắc đến việc cùng lúc ấy mình dính vào một vụ giật tóc với Kelly Tầm Lợn. Cứ để anh nghĩ chị Daisy, con người có trách nhiệm, mới là người điên rồ.

Họ dành vài giờ tiếp đó trên giường. Khi cô đứng dậy mặc đồ, anh lỏng tay vào nhau sau đầu và quan sát cô.

“Khi nào thì em định đi bằng cửa trước nhà anh?” anh hỏi.

Cô ngoái qua vai nhìn anh, tay móc áo ngực sau lưng. “Em không thể làm thế.” Gần như cả đời cô đã là chủ đề của các câu chuyện đồn thổi và những ánh mắt suy đoán, nhưng lâu lắm rồi cư dân Lovett không có cơ hội nào bàn tán về cô hết. Cô định sẽ tiếp tục như vậy. “Người ta sẽ xì xầm.”

“Ai quan tâm chứ?”

Cô lấy áo blouse của mình và xỏ tay vào. “Em. Em là một bà mẹ đơn thân.” Cô rút tóc ra khỏi cổ áo. “Em phải cẩn thận.” Thế thì nếu và vào lúc mối quan hệ của họ kết thúc, sẽ không một ai hay biết. Có lẽ cô sẽ thấy buồn. Chuyện này sẽ không dễ chịu, nhưng cả thị trấn sẽ không biết rằng cô lại vừa bị đá - lần này là bởi một người đàn ông trẻ hơn. Cô có thể ngẩng cao đầu, và Phippen sẽ không phải vất vả tìm cách vượt qua tin đồn.

Tucker ngồi dậy vắt chân qua thành giường. Mắt nhìn cô cài nút áo, anh đứng dậy xỏ chân vào quần jeans. Anh cũng thích những lúc mở cửa sau nhà mình và thấy có cô đứng đó, nhưng anh muốn nhiều hơn. “Có sự khác biệt giữa việc tỏ ra cẩn thận và nghĩ rằng chúng ta cần phải giữ kín một bí mật dơ bẩn đấy.”

Cô rời mắt khỏi tay mình. “Em không nghĩ chuyện của chúng ta là một bí mật dơ bẩn.” Bí mật thì đúng. Dơ bẩn thì không.

“Em đã kể cho chị em về anh chưa?” Anh chỉnh lại quần đùi rồi kéo khóa quần dài. “Mẹ em? Bất kỳ một ai?”

Mái tóc vàng lướt nhẹ trên má Lily khi cô lắc đầu. “Sao lại phải có người khác dính vào?”

“Bởi vì anh với em đang lén lút như thể chúng ta đang làm một việc sai trái, nhưng thực ra đâu phải vậy.” Anh với lấy áo phông và kéo nó qua đầu. “Anh đã nói thẳng với em ngay từ đầu là anh muốn tất cả của em rồi. Anh sẽ không đối xử với em như thể em chỉ là một cô nàng qua đường.”

“Em trân trọng điều đó, Tucker.” Cô xỏ chân vào chiếc quần dài đen. “Nhưng em có một cậu con trai mười tuổi và em phải hết sức cẩn thận.”

“Anh quý Pippin. Anh sẽ chơi bóng với cậu bé kể cả không có em đi nữa. Nó là một cậu nhóc hài hước, và anh nghĩ nó quý anh.”

“Đúng là vậy.”

“Anh sẽ không bao giờ làm bất kỳ chuyện gì tổn thương nó.”

Cô ngược lên nhìn anh, tay cài khuy quần. “Trẻ con rất tàn nhẫn. Em không muốn mối quan hệ của chúng ta trở thành một chủ đề mà Pippin phải nghe ở trường.”

Hơn ai hết, anh biết trẻ con có thể xấu tính đến mức nào. “Em nói cũng đúng.” Nhưng cô giữ bí mật không phải chỉ vì Pippin. Có thể Tucker trẻ hơn Lily đấy, nhưng điều đó không có nghĩa là anh mới sinh hôm qua. Vì lẽ nào đó, Lily muốn giữ kín mối quan hệ của họ, chứ không chỉ là do con trai cô. Tucker thì muốn dùng loa thông báo cho cả thị trấn biết. Cảm xúc này thật mới mẻ với anh. Trước đây anh đã từng yêu, nhưng chưa hề giống thế này. Chưa từng yêu sâu đậm thế này - sâu đậm đến mức anh vừa muốn đặt tay lên vai cô rồi lắc cô, vừa muốn ôm cô vào lòng và duy trì tư thế ấy mãi mãi.

Tình huống hiện tại thật lạ lẫm với anh. Cô có một cậu con trai. Anh phải cẩn thận với cảm xúc của Pippin, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ giấu giếm như thể mình đang làm một việc sai trái. Như thể Lily phải sống giống nữ tu và họ phải lén lút như những tội đồ. Anh sẽ tôn trọng cô, nhưng anh chẳng là bí mật của ai cả, và lén lút không phải phong cách của Tucker.

7. Chương 7

“Mẹ tôi đã làm việc ở quán Wild Coyote cho tới khi bà nghỉ hưu năm ngoái,” Lily quét thuốc nhuộm màu kem vanilla và kẹo bơ lên tóc vị khách hẹn lúc mười một giờ ba mươi. Để tăng thêm độ bám, cứ hết ba lá thiếc cô lại quét thêm màu caramel sậm. Lily tách ra một đường tóc mỏng, lách đuôi chổi qua các sợi tóc, rồi trượt một lá thiếc vào da đầu khách. “Và anh rể tôi sở hữu công ty xe Mỹ cổ Parrish.”

“Hồi trước tôi toàn ăn ở quán Wild Coyote thôi. Bánh sandwich và bánh hấp hồ đào.” Quần áo choàng màu đen của salon quanh người, khách của cô, Sadie Hollowell, nhìn cô qua tấm gương. “Mẹ cô tên là gì?”

“Louella Brooks.”

“Tất nhiên là tôi biết bà ấy,” Sadie nói. Và Lily cũng biết Sadie Hollowell. Sadie nhỏ hơn Lily vài tuổi nhưng ai ai chẳng biết đến nhà Hollowell. Họ sở hữu trang trại JH và đã nuôi gia súc ở vùng cán xoong này nhiều thế hệ nay. Và nếu có một người mà cư dân thị trấn thích bàn tán nhiều hơn cả Lily, thì đó là bất kỳ người nào mang họ Hollowell. Sadie đã rời Lovett nhiều năm rồi, nhưng giờ cô ấy quay về để chăm sóc người cha

đầu ồm. Là người nhà Hollowell cuối cùng, Sadie là đề tài đồn thổi số một của Lovett. Cứ quơ đại một nhúm người nào đó, kiểu gì cũng có người đang nói về Sadie.

Mới hôm qua thôi, Lily đã cắt tóc cho Winnie Stokes và nghe tin là Sadie đã rời khỏi lễ hội kỷ niệm ngày thành lập thị trấn thứ Bảy tuần trước với cháu trai bà Luraleen Jink, Vince Haven. Theo lời Winnie, Vince là chủ mới của cửa hàng Gas & Go và là cựu lính đặc nhiệm SEAL. Có vẻ như là anh ta còn nóng bỏng hơn cả bánh hạt tiêu và người ta đã thấy xe anh ta đỗ tại trang trại Hollowell vào sáng sớm. Rõ ràng Sadie chẳng thèm quan tâm liệu người ta có bàn tán về mình hay không, nếu không thì cô ấy đã bắt Vince giấu xe trong kho thóc. Lily ghen tị với Sadie vì cái thái độ kệ-xác-các-người ấy. Có lẽ nếu từng đi xa như Sadie, cô cũng sẽ hành xử như thế.

Một chiếc chuông trên cửa reo lên, và qua gương, một bó hoa hồng đỏ thật lớn tiến vào salon, lớn đến mức nó che khuất cả người mang hoa. “Ồi không.” Anh ta đặt hoa lên kệ tiếp tân và một nhân viên nữ của cô ký nhận.

“Hoa cho cô à?” Sadie hỏi.

“Tôi sợ là thế.” Hôm qua Tucker đã gửi hoa lily. Cách anh cho cô biết là anh sẽ không lén lút. Anh sẽ không giấu giếm.

“Ngọt ngào quá.”

“Không đâu. Anh ấy quá trẻ với tôi,” cô cảm thấy cổ mình ửng hồng. Tất cả mọi người trong salon đều biết về Tucker. Sau khi anh xuất hiện ở tiệm spa và khóa cửa văn phòng cô lại, chẳng còn mấy ai nghi ngờ chuyện Lily Darlington đang làm cùng sĩ quan Matthews trẻ tuổi nữa. Thêm vào vụ tăng tị và những tin đồn ấy là việc thỉnh thoảng cô đến salon muộn. Trước khi Tucker xuất hiện, cô luôn là người đến đầu tiên.

Cô quét thuốc nhuộm lên vài sợi tóc rồi cuốn lá thiếc. Salon có đầy nhân viên nữ đương nhiên là môi trường thuận lợi cho tin đồn, và salon của Lily ồn ào hơn hẳn thường lệ. Cô phải làm gì đó. Một việc để ngăn tin đồn lại trước khi nó lan đến Lovett. Nhưng trừ việc đá Tucker ra khỏi cuộc sống của mình, cô chẳng biết phải làm gì nữa. Bảo mọi người ngậm mồm lại chẳng khác nào là thừa nhận chuyện đó.

“Anh ta bao nhiêu tuổi?”

Cô tách một lớp tóc khác ra. “Ba mươi.”

“Thế là chỉ cách có tám năm đúng không?”

“Phải rồi, nhưng tôi không muốn làm máy bay bà già.” Chúa ơi, chỉ nghĩ đến cái từ đấy thôi cũng đã khiến cô thấy ghét rồi. Cho đến giờ tin đồn mới chỉ nằm gọn trong tiệm salon ở Amarillo này, nhưng việc truyền đến Lovett chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Đáng ra cô không nên làm tình với Tucker trong văn phòng. Đối với một người phụ nữ quan tâm đến tin đồn mà nói, điều đó rõ ràng là một sai lầm. Một sai lầm mà có lẽ cô nên thấy hối hận hơn nữa.

“Trông cô đâu có giống máy bay bà già.”

Lily cũng không cảm thấy mình như vậy. “Cảm ơn.” Cô đẩy nhẹ một lá thiếc vào sát da đầu Sadie. “Trông anh ấy chỉ như hai mươi.”

“Tôi nghĩ anh ta phải trẻ đến mức đủ sức làm con trai cô thì mối quan hệ của hai người mới được coi là quan hệ máy bay bà già - phi công trẻ chứ.”

“Chà, tôi không muốn hẹn hò với một anh chàng trẻ hơn mình tám tuổi.” Cô quét hết thuốc khỏi bát và tiếp tục nhuộm tóc Sadie. Không, cô không muốn hẹn hò với một người trẻ hơn tám tuổi, nhưng cô cũng không muốn ngừng gặp gỡ Tucker. Chỉ nghĩ đến anh thôi cũng khiến dạ dày cô có cảm giác kỳ lạ, hải hùng và khiến tim cô đau đốn trong lồng ngực. Tình cảm cô dành cho anh làm cô sợ hãi. Sợ hãi theo một cách mà lâu lắm rồi cô không cảm thấy. “Nhưng Chúa ơi, anh ấy thật nóng bỏng.” Và thông minh, hải hước, tốt bụng. Chúa ạ, anh thậm chí còn xây nhà cho Pinky.

“Vậy hãy dùng cơ thể của anh ta thôi.”

“Tôi đã thử làm thế rồi.” Cô thở dài, nghĩ đến những bó hoa và gợi ý đưa Phippen tới quán Showtime Pizza hoặc đi chơi bowling của anh ngày hôm qua. Anh muốn nhiều hơn nữa từ cô nhưng điều đó cũng chẳng phải chuyện gì đáng ngạc nhiên. Anh đã nói với cô điều mình muốn ngay từ đầu. Tất cả của em, anh nói thế, nhưng cô không rõ câu nói đó nghĩa là gì. Tất cả của cô vào lúc này? Cho tới khi cô sang tuổi bốn mươi? “Tôi có một cậu con trai mười tuổi, và tôi đang cố điều hành cơ sở kinh doanh của mình. Tôi chỉ muốn có một cuộc sống yên bình, tĩnh lặng và Tucker thì rất phức tạp.” Nhưng Tucker có phức tạp không? Có lẽ, nhưng nói cho đúng thì phải là mối quan hệ của họ rất phức tạp. Một từ khác miêu tả Tucker chính xác hơn là không ngừng nghỉ.

“Sao lại thế?”

“Tucker từng ở trong quân đội và đã chứng kiến rất nhiều chuyện. Anh ấy nói hồi xưa anh ấy từng thu mình lại nhưng giờ không còn thế nữa.” Anh vẫn giữ lại những bí mật cho riêng mình. Cô chẳng hề biết bí mật đó là gì. Những chuyện có khả năng liên quan tới trải nghiệm trong quân đội hoặc thời thơ ấu của anh, hoặc chỉ có Chúa mới biết. “Nhưng đối với một người đàn ông nói rằng mình không còn thu mình lại nữa mà nói, anh ấy không chia sẻ nhiều về bản thân mình cho lắm.” Cả cô cũng vậy.

Trong một tiếng tiếp theo, cô nhuộm tóc cho Sadie. Họ trò chuyện về quá trình trưởng thành ở Lovett và cha của Sadie, người vừa bị một cơn ngửa đá và hiện giờ đang nằm tại một bệnh viện phục hồi chức năng cách salon của Lily vài khu phố.

Nhuộm tóc xong, cô đưa Sadie ngồi xuống dưới một cái máy sấy trong hai mươi phút và đi vào văn phòng. Cô đi ra sau bàn và cầm lấy điện thoại. “Cảm ơn bó hoa của anh,” cô nói khi tiếng máy trả lời tự động của Tucker cất lên. “Hoa tuyệt đẹp, nhưng anh đừng có tiêu tiền vì em nữa.”

Cô có một chồng giấy tờ khổng lồ trước mặt, hóa đơn và sổ sách kinh doanh cần tính toán. Bồn gội đầu trong phòng làm tóc cần sửa chữa, nên cô gọi một thợ sửa ống nước và đặt lịch hẹn. Cô làm nốt tóc cho Sadie Hollowell bằng cách tỉa và sấy khô mái tóc thẳng của cô ấy, làm cho nó hơi phồng lên đúng kiểu Texas.

Sau Sadie, khách hàng kế tiếp của cô muốn cắt tỉa tóc thành nhiều lớp, một kiểu tóc được đa số phụ nữ Texas và cả chính Lily ưa thích. Mái tóc tỉa lớp có thể buộc lại thành đuôi ngựa, uốn xoắn gọn, hoặc đánh phồng và búi cao chót vót. Khi Lily xong việc là ba giờ chiều, và cô quyết định cầm hết giấy tờ làm việc đi về nhà. Chẳng mấy khi cô được đón Phippen tan học, và cô dặn dò trợ lý trước khi ra khỏi cửa sau. Nhiệt độ tầm mười lăm độ và cô nhét hết giấy tờ vào lưng ghế lái xe. Khi vòng xe ra khỏi bãi đỗ, Lily gọi cho mẹ mình.

“Con tan làm sớm nên con sẽ đón Phippen,” cô nói khi đi ra đường cao tốc.

“Được rồi. Thằng bé sẽ thích lắm.” Mẹ cô im lặng một lúc rồi nói, “Dạo này nó rất hay chơi bóng rổ với sĩ quan Matthews.”

“Vâng, con biết.”

“Chà, mẹ không biết liệu đó có phải là chuyện tốt hay không,” bà Louella nói.

“Anh ấy là người tốt.” Mắt nhìn đường, cô lục lọi trong hộp điều khiển tìm kính râm.

“Chúng ta không biết điều đó. Chúng ta không biết gì về cậu ta hết.”

Giá mà bà biết Lily hiểu rõ anh chàng sĩ quan đó đến mức nào nhỉ. Rằng tay anh thật thuần thục và anh thích được cười như Buster, con ngựa máy bên ngoài hiệu thuốc của Petterson. “Anh ấy chơi bóng rổ với Phippen ở nơi mà tất cả mọi người xung quanh đều nhìn rõ, mẹ ạ. Phippen thích anh ấy và hãy đối diện với thực tế đi mẹ, Pip thân thiết với phụ nữ quá nhiều. Chơi đùa cùng một người đàn ông sẽ tốt cho nó.”

“Hừ.” Lại thêm một khoảng lặng nữa. Lily chờ đợi tràng cười nhạo về ai đó và con trai của một người nào đó đã bị người bán hàng của hãng Tastee Freeze gạ gẫm và khi trưởng thành đã trở thành một kẻ sát nhân hàng loạt. “Được rồi,” bà nói.

“Được?” Không kể chuyện? Không nói liên miên về những điều bất hạnh bịa đặt?

“Được. Nếu cậu ta đối tốt với cháu trai mẹ thì thế là mẹ thấy tốt rồi.”

Lily đeo kính râm lên mặt. Chà, nhất định đã đến ngày tận thế rồi. Mẹ cô không hẳn là đã tán thành, nhưng ít nhất bà cũng không cáo buộc anh bất thường.

“Hôm qua, mẹ em đã bảo em là cho anh chơi cùng Pippen cũng không sao.”

Tucker nhú mày lại, anh đưa Lily một chiếc đĩa mà mình vừa tráng nước. “Em kể cho mẹ về chúng ta à?”

Lily lấy đĩa bỏ vào máy rửa bát. “Không hẳn thế, nhưng bà biết là thỉnh thoảng anh chơi bóng cùng Pippen khi nó đi học về.”

Anh với lấy khăn lau bếp và lau khô tay. “‘Không hẳn thế’ là sao?”

Lily đóng cửa máy rửa bát lại. “Nghĩa là em sẽ kể cho bà. Nhưng không phải ngay bây giờ.”

“Vì sao?”

“Bởi vì bà sẽ lại muốn biết tất tần tật về anh,” đó cũng là một lý do, nhưng không phải lý do quan trọng nhất. “Và anh vẫn giữ bí mật về mình. Việc đó khiến em phải tự hỏi anh đang giấu em điều gì.” Có những điều mà Lily phải khám phá ra, chẳng hạn như tình cảm cô dành cho anh, liệu cô có thể tin vào tình cảm của anh đối với cô không. Và nếu mọi chuyện xấu đi, liệu cô có thể đương đầu nổi không? “Anh đang giữ bí mật kinh khủng gì với em vậy? Có chuyện gì đã xảy ra trong quân ngũ sao?”

Anh lắc đầu. “Gia nhập quân ngũ cứu rỗi cuộc đời của anh.”

“Tucker!” Cô đẩy vai anh nhưng anh không xô dịch. “Anh đã bị bắn năm lần.”

“Anh đã bị bắn nhiều lần hơn thế.” Anh mỉm cười như thể đó chẳng phải là chuyện gì lớn. “Năm lần chỉ là gần đây mà thôi. Nếu không nhờ quân đội, anh hẳn đã chết hoặc đang ngồi tù.”

Tù sao? Cô lấy khăn trên tay anh và từ từ lau khô tay mình. Cô nhìn kỹ nụ cười của anh, cảm thấy cõi lòng mình mờ mịt ảm đạm. “Sao anh lại nói thế?”

Anh quay người đi, thò tay vào tủ lạnh. “Trước khi nhập ngũ, anh chẳng có định hướng gì và cũng chẳng có của cải gì. Anh đã bị nhốt vài năm ở trại cải tạo và khi ấy anh đang sống ở trung tâm nhận nuôi trẻ vị thành niên.” Anh lấy ra một hộp sữa và đi về phía cửa sau. “Họ tống em ra ngoài khi em mười tám tuổi, nhưng đảng nào anh cũng sẵn sàng bỏ đi rồi.” Anh quỳ xuống rót sữa vào cái đĩa cho mèo. Anh không nhìn cô nên cô đi tới quỳ bên cạnh anh. “Mẹ anh đâu?”

“Đã chết,” giọng anh không chút cảm xúc, nhưng anh vẫn không nhìn cô. “Chết vì dùng ma túy quá liều khi anh còn ẵm ngửa.”

“Tucker.” Cô đặt tay lên vai anh, nhưng anh đứng dậy và đi về phía tủ lạnh.

“Cha anh đâu?” Cô nhòe dụi đi theo anh.

“Anh chưa bao giờ biết ông ta là ai. Có lẽ mẹ anh cũng chẳng biết. Anh tin chắc ông ta cũng nghiện ngập như bà ấy.”

“Ai chăm sóc anh khi ấy?”

“Bà ngoại anh, nhưng bà đã mất năm anh năm tuổi.” Anh cho sữa vào trong và đóng cửa tủ lại. “Rồi sau đó là các bà cô khác nhau, nhưng chủ yếu là bang Michigan nuôi anh.”

Cô nghĩ đến Pippen, tim cô chùng xuống trong lồng ngực. “Tucker.” Cô nắm lấy cánh tay anh và bắt anh nhìn mình. “Bất kỳ đứa bé nào cũng nên được sinh ra trong một gia đình đầm ấm. Em rất tiếc vì anh không thể. Điều đó thật là khủng khiếp.”

“Chắc chắn là rất khó chịu.” Anh nhìn sàn nhà. “Anh đã sống ở mười một nhà nhận nuôi khác nhau, nhưng họ đều cùng một giuộc: những con người chỉ nhận trẻ con vào nhà để lấy tiền từ chính quyền bang. Họ chỉ là một trạm dừng chân đi tới một chỗ khác.”

Thật lòng cô không biết phải nói gì. Cô cứ nghĩ các bí mật của anh liên quan đến... Chà, cô không biết nữa, nhưng không phải thế này. Dù nó cũng giải thích một ít về những mặt gai góc của anh và lý do anh lại có thể cố gắng không ngừng. “Sao anh không kể cho em?”

“Người ta nhìn em khác đi khi họ biết rằng hồi em bé không một ai muốn có em hết. Họ nhìn em như thể em có gì đó không ổn. Như thể đó là lỗi của em.”

Cô muốn khóc hộ người đàn ông to lớn, mạnh mẽ này, người đã từng là một cậu bé mồ côi, nhưng cảm thấy mình nên mạnh mẽ như anh. Mống mắt cô cay xè và cô chớp chớp mắt để giữ lại những giọt nước mắt của mình.

“Anh đặc biệt không muốn em biết.”

“Vì sao?”

“Khi người ta phát hiện ra em từng ở trong trại cải tạo trẻ vị thành niên, họ sẽ nhìn em như thể em sẽ ăn cắp đồ gia truyền nhà họ vậy. Bất kể em đã làm được những việc gì khác trong đời đi nữa.”

Cô khum tay giữ lấy mặt anh và nhìn vào mắt anh. “Em sẽ không bao giờ nghĩ như thế. Em tự hào về anh, Tucker. Anh nên tự hào về bản thân mình. Nhìn anh xem. Anh đã vượt qua quá nhiều thứ. Thật dễ dàng và dễ hiểu nếu anh trở nên xấu xa, nhưng anh đã không như vậy.”

“Trong một khoảng thời gian anh đã từng như vậy. Anh đã ăn cắp tất cả mọi thứ mình lấy được.”

“Chà, em không có đồ gia truyền.” Cô rê tay trên vai anh, an ủi anh. “Nhưng có lẽ lần tới anh rời nhà em, em nên khám người anh.”

Anh đỏ mặt và quay mắt đi. “Anh sẽ không bao giờ ăn cắp...”

“Em sẽ thích khám người anh lắm. Có lẽ em sẽ khám khi anh vào, cho đầy đủ. Có lẽ em nên làm thế ngay bây giờ.” Anh quay lại nhìn cô, đầy nhẹ nhõm. “Nhưng đây là nhà anh.”

Cô nhún vai. “Em nghĩ mình không nên bỏ qua một cơ hội tuyệt vời để khám người anh. Chẳng bao giờ biết em có thể tìm được thứ gì đâu.”

“Anh biết em sẽ tìm được gì đấy.” Anh kéo cô áp vào ngực.

“Bắt đầu với túi trước bên phải.”

Cô lần tìm và thấy anh sẵn sàng.

“Em có uống thuốc tránh thai chứ?” anh hỏi, giọng anh khàn đi.

Cô nghĩ đó là một câu hỏi thật kỳ cục khi họ ở giai đoạn này. “Em đã đặt vòng tránh thai được tám bảy năm nay rồi.” Kể từ khi cô suýt thì mang thai năm Pip ba tuổi.

“Em có tin anh không?”

“Để làm gì?”

“Anh đã phải kiểm tra sức khỏe toàn diện trước khi gia nhập sở cảnh sát hạt Potter. Từ đầu tới chân. Anh sạch sẽ. Em tin anh chứ?”

Anh đang đề nghị cô làm tình mà không có đồ bảo vệ. Để đưa mối quan hệ của họ tới giai đoạn kế tiếp, và Lily muốn như thế nhiều đến mức cô thấy sợ. Nếu họ cứ từ tốn chậm rãi, có lẽ mọi thứ rồi sẽ ổn thỏa. “Có. Anh tin em chứ?”

“Ừ.” Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô vào phòng ngủ. Anh hôn, ve vuốt và cởi đồ cho cô. Anh làm tình với cả cơ thể cô, và khi anh đi vào trong cô, nóng bỏng, rộn rã, da thịt ép sát vào da thịt, cô rên rỉ và ưỡn lưng lên. Anh nâng niu khuôn mặt cô và nhìn vào mắt cô khi ra vào. “Lily,” anh thì thầm. “Anh yêu em.”

Sự phấn khích tột độ lao đi trong máu cô và đốt nóng toàn bộ cơ thể. Anh nói anh yêu cô và cô cảm nhận được tình yêu ấy khắp mọi nơi trên người mình. Cảm giác phấn khích ấy lưu lại rất lâu sau khi cô rời khỏi nhà anh sáng hôm đó. Rất lâu sau khi cô đi làm và về nhà. Cô tỉnh dậy cùng nó, nhưng đến lúc đưa Pippen đến trường rồi quay xe trở về, bong bóng phấn khích hạnh phúc của cô nổ tan tành.

Cô đổ xe vào gara ngay khi Tucker đi làm về. Hôm nay là ngày đổ rác và cô đi ra vỉa hè để kéo cái thùng rác trống không vào trong.

Tucker đứng là Tucker, anh đến bên cô trước ngõ và kéo thùng rác vào trong hộ cô. Cô nhanh chóng đóng cửa gara và anh theo cô vào bếp.

Một nụ cười nở ra nơi khóe miệng Lily. “Muốn uống cà phê không?”

“Tối mai em làm gì? Anh được nghỉ. Anh nghĩ chúng ta có thể tới quán Ruby. Vài đồng nghiệp của anh nói quán Ruby có món thịt bò nướng rất ngon nhưng nên tránh xa đồ biển.”

Quán Ruby sao? Nụ cười của cô tắt ngóm. Một nhà hàng ở trung tâm thị trấn Lovett - nơi mà đến lúc họ ăn tráng miệng thì tin cô đang hẹn hò với sĩ quan Matthews sẽ truyền tới tai tất cả mọi người. Như thế đâu phải là chậm rãi từ tốn chút. Những gì cô đang cảm thấy còn quá mới mẻ, cô chưa sẵn sàng để làm vậy. “Em còn Pip.”

“Cậu nhóc không thể ở cùng mẹ hoặc chị gái em vài tiếng sao?”

“Anh thông báo gấp khủng khiếp mà, Tucker.”

Anh khoanh tay trên chiếc áo đồng phục màu be. “Thế còn Chủ nhật thì sao?”

“Em không biết.” Anh đang thúc ép cô. Cô hiểu ý anh, nhưng có quá nhiều chuyện phải nghĩ đến. Mọi thứ đang diễn ra quá nhanh. Anh nói anh yêu cô, nhưng cô có thể yêu anh nhiều như những gì anh xứng đáng được nhận hay không? Thứ tình yêu điên rồ đầy khát khao và rực cháy? Cô quá già và có quá nhiều thứ để mất nếu lại yêu như vậy. “Em bận nhiều việc.”

“Thứ Hai.”

“Thế còn một quán nào đó ở Amarillo thì sao?” Đó là một Sự thỏa hiệp. “Nhà hàng ở Amarillo ngon hơn đấy.”

“Không. Quán Ruby không được à?”

“Vì sao chứ?”

“Vì anh mệt mỏi với việc giấu giếm lắm rồi. Anh muốn có một cuộc sống trọn vẹn với em. Em và Pip.”

“Anh còn trẻ. Làm sao anh biết mình muốn gì cơ chứ? Khi em ba mươi tuổi, em nghĩ mình muốn những thứ khác hẳn những gì em muốn bây giờ.”

“Đừng có đối xử với anh như trẻ con nữa. Có thể anh trẻ hơn em tám tuổi thật đấy, nhưng anh đã trải qua rất nhiều chuyện - đủ để biết mình muốn gì và không muốn gì. Anh yêu em, Lily. Anh đã nói với em điều đó rồi và anh nói thật lòng đấy. Anh muốn ở bên em. Anh muốn em một trăm phần trăm, nhưng nếu em không thể, em cần phải nói cho anh biết. Anh chẳng phải là bí mật của ai hết. Hoặc em hết mình với anh, hoặc anh sẽ rút lui.”

Rút lui? Cảm giác chấp chới hoảng loạn làm dạ dày cô rối loạn. “Chúng ta mới chỉ quen nhau hơn một tháng!”

“Đã gần hai tháng kể từ khi anh yêu em ngay buổi sáng đầu tiên anh nhìn thấy em với những ống uốn tóc xoắn trên đầu và mang dép thỏ dưới chân. Biết em có yêu một ai đó hay không đâu có tốn thời gian. Chẳng mất đến mười năm hay mười tháng để khám phá ra điều đó. Mà chỉ cần nhìn sang bên kia ngõ và cảm thấy như thể em vừa bị đánh vào lồng ngực vậy - như thể em không thở nổi.”

Rút lui sao? Đầu Lily xoay mòng mòng và cảm giác chấp chới hoảng loạn lớn dần lên trong bụng cô. Tình yêu khiến cô bốc đồng, thất thường và mất trí. Nó khiến cô hoảng loạn và điên rồ, và cô thì đã cố gắng hết sức để lý trí và tỉnh táo. Cô không muốn làm gì quá khích, cũng không muốn để anh đi.

Cô mâu thuẫn đến mức không nghĩ ngợi nổi, và cô ghét thứ cảm xúc đó. Nó gọi lại tất cả những cảm xúc và ký ức khác... về sự đau đớn, phản bội, những trận đòn giạt tóc nhau. “Em cần thêm một ít thời gian.”

Anh lắc đầu. “Anh sẽ không ngồi yên chờ đợi em e dè đặt lòng tin vào anh đâu. Cả tuổi thơ anh đã như vậy rồi. Một kẻ ngoài cuộc nhìn vào trong. Chờ đợi. Chờ đợi những thứ sẽ chẳng bao giờ là của anh. Anh không thể tiếp tục như thế nữa, Lily à.” Anh khoanh tay trên ngực. “Em có đồng ý hay không? Rất đơn giản thôi.”

Có quá nhiều thứ phải nghĩ đến. Cô. Pip. Nếu anh bỏ cô sau vài tháng hay vài năm thì sao? Lần này cô sẽ sống sót chứ? Cô có lại mất trí hay không? “Sao anh cứ phải cứng đầu về chuyện này thế?”

“Anh không cứng đầu, Lily. Chỉ là anh biết mình muốn gì. Nếu em không muốn cùng một thứ mà anh muốn, nếu em không muốn ở bên anh, em cần phải cho anh biết ngay lập tức. Trước khi anh lún vào sâu hơn và bắt đầu nghĩ rằng mình có thể có những thứ mà thực ra anh không thể.”

“Chuyện đâu có đơn giản như vậy, Tucker. Anh không thể mong em đưa ra quyết định ngay lúc này được.”

“Em vừa có quyết định rồi đây.”

8. Chương 8

“Con vẫn chơi bóng rổ với sĩ quan Matthews à?” Ba ngày rồi cô không gặp Tucker. Anh thậm chí còn không thêm liên lạc với cô. Cô đã gọi cho anh hai lần, nhưng anh không hề nghe máy hay gọi lại.

Pippen gật đầu khi cậu lắp hai mẫu Lego lại. “Hôm nay con suýt đã thắng chú ấy ở trận H-O-R-S-E đấy.”

Cô cảm thấy trống rỗng và ghen tị - ghen tị với con trai mình vì cậu được gặp Tucker. Hôm nay là tối thứ Bảy. Đáng ra cô phải thấy thư giãn và hạnh phúc. Salon của cô làm ăn phát đạt, con trai cô khỏe mạnh, và hai hôm tới cô được nghỉ. Thay vì thư giãn, cô cảm thấy bức bối và bồn chồn. “Con có thích chú ấy không?”

“Có ạ, và cả Pinky nữa.”

Anh muốn sống cùng cô. Anh muốn cô quyết định mau chóng hoặc không gì cả. “Con đã vào nhà chú ấy à?”

Pippen lắc đầu. “Pinky ra ngoài và chạy vào sân sau nhà chúng ta như Griffin hồi trước. Con đã mang nó về vì nó còn bé và chẳng có chút kỹ năng sinh tồn nào.”

Cô hồi tưởng lại cảnh Tucker rót sữa vào cái bát con con cho mèo. Phần lớn đàn ông cô quen nói rằng họ ghét mèo. Chỉ một người đàn ông hết sức tự tin mới đặt tên con mèo của mình là Pinky. “Con nghĩ sao nếu thỉnh thoảng chú Tucker sang ăn tối cùng mẹ con mình?” Sự tự tin là một trong những điều cô thích ở anh.

“Chúng ta ăn pizza được không?”

“Chắc chắn rồi.”

“Và có lẽ chú ấy có thể đi chơi bowling cùng chúng ta,” con trai cô gợi ý và lắp cánh vào mô hình Lego. “Dù vậy chắc chú ấy cũng thắng thôi.”

Chắc thế. Cả cô và Pip đều chơi kém. Hồi xưa, Pippen toàn đòi cô rủ Ronnie đi chơi bowling cùng họ. “Thế cha con thì sao?”

Pippen nhún vai. “Cha có bạn gái mới. Nên chắc là một thời gian nữa con sẽ không gặp cha đâu.”

Một nụ cười rầu rĩ nở trên môi Lily khi tìm cô đầu đón vì con trai. Mới có mười tuổi mà cậu đã hiểu rõ Ronnie Darlington rồi. “Thế nếu mẹ ra ngoài hẹn hò với chú Tucker thì sao? Nếu chú ấy đưa mẹ đi ăn tối hoặc đâu đó. Chỉ có mẹ và chú ấy thôi. Con có thấy bức mình không?” cô hỏi, dù cho cô khá chắc chắn là Tucker sẽ chẳng bao giờ nói chuyện lại với cô nữa. Cô vẫn nhớ ánh mắt của anh lần cuối cùng họ gặp nhau. Buồn bã. Đặt dấu chấm hết.

Pippen lại lắp thêm vài mẫu Lego nữa vào với nhau. “Không. Mẹ sẽ hôn chú ấy à?”

Cô sẽ thích được hôn anh lắm. “Có lẽ thế.”

Cậu nhăn mặt. “Người lớn làm toàn chuyện kinh khủng. Con không muốn học phở thông đâu.”

Phở thông à? “Vì sao?”

“Đó là lúc người ta bắt đầu hôn hít. T.J.Briscoe kể cho con là anh trai cậu ấy lặn lội và hôn bạn gái cho tới khi bố mẹ họ đi làm về.”

Rồi một ngày suy nghĩ của Pip sẽ thay đổi triệt để. Tạ ơn Chúa là cô còn vài năm nữa trước khi điều đó xảy ra. “Chà, con không phải hôn ai nếu con không muốn.” Lily cắn khế miệng để khỏi mỉm cười. “Trừ mẹ.”

Cô nhồm dậy khỏi tràng kỷ và đi vào bếp. Cô nhìn nhà Tucker qua cửa sổ. Đèn đêm tối om và không nghi ngờ gì là anh đang làm việc. Trốn trong một chỗ ưa thích nào đó, chờ những người lái xe vượt tốc độ.

Mấy ngày qua anh đã trốn tránh cô. Anh đã thành thật về cuộc đời mình. Anh đã kể cho cô tất cả vì anh yêu cô. Cô không thành thật được như vậy. Cô không kể hết cho anh vì... cô không muốn anh rời bỏ cô.

Cô nhắm mắt lại, day day chân mày. Cô không cởi mở và thành thật bởi vì cô không muốn anh rời đi, nhưng anh vẫn sẽ làm thế. Cô không muốn hẹn hò với anh vì lý do tuổi tác. Cô e ngại những gì mọi người sẽ bàn tán. Anh không quan tâm. Anh gan góc và dũng cảm. Cô cũng từng gan góc và dũng cảm. Cô từng yêu bằng cả trái tim, giống Tucker.

Cô bỏ tay xuống và nhìn căn nhà vắng bóng anh. Tim cô nhức nhối và đau đớn. Cô có yêu anh. Cô đã đấu tranh với tình yêu đó, nhưng cô yêu anh bằng cả trái tim nhức nhối, đau đớn của mình. Yêu anh nhiều đến mức cơn đau lan tỏa khắp da thịt và khiến mắt cô rơi lệ. Tâm trí cô mông lung và lo lắng. Cô không thể kiểm soát cảm xúc của mình. Chúng quá lớn lao - quá nhiều - nhưng không giống như năm ba mươi tuổi, cô vẫn giữ được lý trí. Cô không thể kiểm soát tình yêu dành cho Tucker, nhưng cô không mất kiểm soát với bản thân mình. Cô biết chính xác mình đang làm gì khi lấy áo và túi xách.

“Pippy, mẹ cần đi ra ngoài.”

“Đi đâu ạ?”

Cô không chắc, nhưng cô có một ý tưởng khá hay ho. “Chỉ ra ngoài hít thở không khí thôi.”

Cô gọi cho mẹ, nói dối là quên đồ ở salon. Khi bà Louella đi vào, Lily xỏ áo và đi ra ngoài.

Cô nhảy vào chiếc Jeep và hướng đến đường cao tốc 152.

Cô không điên, cô đang theo đuổi thứ mình muốn. Thứ cô đã sợ hãi không dám ước ao từ lâu lắm rồi.

Tucker từng nói anh thích trốn sau biển báo Chào Mừng tới Lovett, chờ những người lái xe quá tốc độ. Cô lái xe đi ngang đó - và đúng là có một xe cảnh sát hạt Potter nằm sau biển báo. Cô quành chữ U, nhấn ga và đạt tới vận tốc tám mươi dặm một giờ khi vọt xe qua. Cô vẫn hoàn toàn kiểm soát tình hình. Không hề cảm thấy điên rồ tí nào. Cô liếc vào gương chiếu hậu và chẳng thấy gì trừ màn đêm mịt mù.

“Được rồi,” cô nói, vẫn tuyệt đối bình tĩnh và không điên. Cô quành chữ U một lần nữa và lần này lên đến chín sáu dặm. Cô lại nhìn vào gương chiếu hậu và mỉm cười khi ánh đèn đỏ, trắng, xanh rọi sáng màn đêm Texas. Cô dừng lại, chờ đợi. Cô khoanh tay lại và nhìn thẳng về phía trước, chờ đợi. Tim cô đập thình thịch và ngực cô nhức nhối. Nếu không Cẩn thận, cô sẽ lên cơn kích động mất. Một cây đèn pin Maglite gõ vào cửa sổ xe và cô ấn nút mở.

“Lily.”

“Neal?” Cô thò đầu ra ngoài cửa xe và nhìn dọc đường cao tốc. “Anh đang làm gì ở đây?”

“Làm việc. Cô làm gì ngoài này mà lái xe như bị cháy đít thế?”

“Tôi đang tìm người.” Nếu Tucker không có ở đường cao tốc 152 thì anh đang ở đâu?

“Tôi cần bằng lái, giấy đăng ký xe và giấy tờ bảo hiểm của cô.”

Lily há hốc. “Anh sẽ không phạt tôi đấy chứ?”

“Có đấy thưa quý cô. Cô vừa lái đến chín mươi tám dặm một giờ.”

Chín sáu, nhưng ai thèm tính chứ. “Tôi không có thời gian đâu, Neal,” cô nói khi lục lợi hộp đựng đồ lật vạt của mình. “Anh gửi thư cho tôi được không?” Cô tìm thấy giấy đăng ký xe và đưa cho anh ta cùng bằng lái xe và thẻ bảo hiểm.

“Không. Tôi sẽ quay lại ngay.”

“Nhưng...” Cô không có thời gian ngồi yên tại chỗ. Cô liếc vào gương chiếu hậu và quan sát anh ta đi về phía ô-tô của mình. Cô gọi cho Tucker qua hệ thống UConnect nhưng gác máy khi hộp thư thoại trả lời. Anh có thể đang ở đâu chứ? Cô không muốn đá vào cửa sau một tiệm trang sức nào đó với hy vọng mong manh là anh sẽ nhận báo động. Cô không điên đến thế. Chưa.

Sau vài phút, Neal quay lại. “Ký vào đây,” anh ta nói và chiếu đèn vào tấm vé phạt được kẹp vào một cái bảng nhỏ.

“Tôi vẫn không thể tin là anh đang phạt tôi.”

“Tôi không thể tin là cô phóng vượt tốc độ qua mặt tôi hai lần. Cô làm sao thế?”

“Tôi cứ tưởng anh là người khác.” Cô ký vào vé phạt và trả bút cho anh ta.

“Ai chứ?”

Dẫu sao anh ta cũng sẽ khám phá ra thôi. “Sĩ quan Matthews.”

Neal ngạc nhiên và cười. “Tucker á?”

Lily chẳng biết có gì mà hài hước đến vậy. “Chúng tôi đang hẹn hò.” Cô giơ một tay lên và đặt xuống vô-lăng. “Gần như thế.”

“Anh chàng tội nghiệp. Cô có đâm chiếc Jeep này vào nhà anh ta không?”

“Chuyện đó không vui chút nào đâu, và tôi cũng không thể tin là anh lại lôi nó ra cơ đấy.” Thực ra thì có. Neal là một trong những người đầu tiên đến hiện trường trong cái đêm khủng khiếp đó. Và đây là Lovett. Không một ai có thể quên đi bất cứ chuyện gì.

“Tucker đang ở quán Road Kill với vài người trong sở. Hôm nay là sinh nhật Marty và có người tặng cậu ta một điệu vũ thoát y. Nếu cô tới đó thì đừng có phát điên lên nhé.”

Cô cau mày. “Tôi không còn phát điên nữa rồi.”

“Thế sao cô lại ra đây phóng vượt tốc độ trên đường cao tốc?”

Có thể nhìn bề ngoài thì như vậy, nhưng cô vẫn giữ được lý trí. “Tôi không điên.”

Anh ta xé vé phạt và đưa cho cô.

“Tôi cứ tưởng anh là bạn tôi, Neal.”

“Có đấy. Đó là lý do tôi viết cho cô vé phạt trị giá một trăm hai mươi đô chứ không phải là một trăm tám lăm như đúng tội của cô.”

Lily lại há hốc miệng. “Một trăm hai mươi đô sao?” Cô nhét vé phạt vào túi áo khoác.

“Rất mừng được gặp cô, Lily.”

“Ước gì tôi cũng nói thể được.” Đúng là một tên khốn, nhưng vì đã được nuôi dạy tử tế nên cô miễn cưỡng nói thêm, “Cho tôi hỏi thăm Suzanne và lũ nhóc nhé.”

“Ừ, và đi chậm lại đấy.” Neal lùi lại và Lily đưa xe quay ra đường cao tốc. Quán Road Kill cách đây khoảng hai mươi phút và cô cẩn thận lái đúng tốc độ. Thậm chí cô còn lái dưới tốc độ giới hạn vài dặm, nhưng tâm trí cô thì không thể - quay cuồng và đảo lộn, và tim cô có cảm giác như thể đang tan vỡ. Cô yêu Tucker. Cô hít một hơi thật sâu và thở ra, kiểm tra lại mình. Cô cảm thấy ổn. Vẫn chưa thấy điên. Được rồi, có lẽ là hơi điên, nhưng không đủ để đâm xe vào nhà ai đó. Thế mới là điên. Điên theo một cách phá hoại, nhưng cô không còn là Lily lúc trước nữa.

Bãi đỗ xe rải sỏi của Road Kill chật kín, nhưng cô vẫn tìm được một chỗ gần cửa trước. Cô sẽ đi vào, bảo Tucker rằng cô yêu anh, và tất cả rồi sẽ ổn. Nhất định phải thế... bởi vì cô không muốn nghĩ đến cuộc sống mà không có anh.

Tiếng nhạc đồng quê lọt ra ngoài qua các khe nứt của quán bar và vang vọng âm ỉ hơn khi cô vào trong. Tất cả mọi người đều biết các phòng phía sau là để cho thuê, và cô đi hết quán bar. Vài người gọi tên cô nên cô vừa giơ tay vẫy chào vừa luồn lách qua đám đông. Đi vào một trong các phòng ở đằng sau, cô lách qua một cánh cửa khi một vũ nữ thoát y mặc quần áo cảnh sát còng tay Marty Dingus vào ghế. Từ máy MP3 vang lên ca khúc Kid Rock hát mời một “cô nàng bé nhỏ xấu tính” ở Baton Rouge[10] đi chơi. Lily nhìn lướt qua khắp phòng cho tới khi thấy Tucker đang đứng ở ngoài rìa. Anh mặc áo phông đen, quần jeans và nghiêng đầu sang một bên như thể anh đang chăm chú ngắm nhìn cô nàng vũ nữ thoát y.

[10] Thủ phủ của bang Louisiana.

Tim đập thình thịch trong lồng ngực, Lily cứ thế đi qua những ánh mắt sững sờ của các sĩ quan khác. Tucker đang dán mắt vào cô nàng vũ công và đưa một chai Lone Star lên môi.

“Nghiêm túc đấy à, Tucker?” Cô dừng lại bên anh. “Cadillac Pussy?” Cô chỉ vào máy MP3 và tiếng nhạc vọng ra từ bộ loa nhỏ. “Anh biết em nghĩ sao về thứ ngôn ngữ tục tĩu rồi đấy.”

Anh quay ngoắt lại và hạ chai bia xuống. “Em đang làm gì ở đây, Lily?” Anh trông có vẻ ngỡ ngàng nhưng không mấy may mắn.

“Hiển nhiên là em đang săn tìm anh.” Cô chỉ vào cô nàng bán khóa thân đang uốn éo. “Và anh đang xem vũ công thoát y múa mông trên người Marty.”

Tucker lắc đầu. “Chưa đến đoạn múa mông đâu. Sẽ không bao giờ tới cảnh đó cho đến khi cô ta còn mặc mỗi quần lót khe.” Anh nói như thể không thấy xấu hổ vì mình biết cái thể loại thông tin đó.

Trong khi cô phải nhận vé phạt và hành động có chút bốc đồng, anh lại đang uống bia và ngắm một cô gái bán khóa thân. Giờ đây... Giờ đây cô đang bắt đầu cảm thấy hơi điên lên rồi đấy. “Nếu anh có thể rời mắt khỏi mông cô vũ nữ đó, em muốn nói vài lời với anh. Ở ngoài?”

“Chắc chắn rồi.” Anh bắt đầu len qua nhóm đàn ông và cô luồn tay vào tay anh. Anh ngoái lại nhìn cô và trao cho cô một cái siết nhẹ mà đến tận sâu trong tim cô cũng cảm nhận được. Họ đi ra một hành lang ngắn rồi ra khỏi cửa sau. Một ban công gỗ đã được xây đằng sau quán bar, nhưng vào thời gian này trong năm thì ở đây chẳng có ai.

Lily dừng bước cạnh một chiếc bàn nằm nghiêng. Cô hít vào một hơi thật sâu, qua cục nghẹn to tướng trong họng. Ánh đèn trên đầu chiếu sáng bọn họ, nhưng mặt anh chẳng biểu lộ chút cảm xúc nào.

Cô phải thổ lộ hết với anh ngay bây giờ. “Em yêu anh, Tucker. Em yêu anh và em muốn ở bên anh.” Cô nuốt nước bọt thật mạnh và hạ mắt xuống nhìn vết lõm ở cổ anh. “Anh đã rất thành thật với em và kể cho em về quá khứ của anh, về con người anh, nhưng em vẫn chưa kể cho anh về em.” Cô lắc đầu và kể tắt tạt một cách gấp gáp. “Mọi người đều nghĩ em hâm. Em thừa nhận là mình đã làm vài việc hâm hấp trong quá khứ. Những việc mà em phải mất rất nhiều thời gian mới khiến mọi người quên đi được, và em sợ một khi anh biết, anh sẽ rời đi.”

“Anh sẽ không đi đâu hết.” Anh nâng cằm Lily lên để cô nhìn mình. “Anh biết em là ai, Lily. Anh biết tất cả về em. Anh biết suýt nữa em bị bắt theo lệnh 5150 vì đâm xe vào nhà chồng cũ của em. Anh biết rằng em từng suy sụp hoàn toàn vì hắn ta, nhưng em đã tự gượng dậy và thành công. Em nên tự hào vì điều đó.”

“Anh biết em yêu con trai mình và lần đầu tiên thấy em ở cạnh Pippen, anh đã hiểu em yêu cậu bé nhiều đến mức nào. Em đã nói em sẽ giết người vì cậu bé, và anh biết mình muốn yêu và được yêu như vậy.”

Cô chớp mắt. “Anh biết mọi người bảo em bị hâm sao? Sao anh không nói gì?”

“Bởi vì điều đó không phải là sự thật. Em nồng nhiệt, em yêu bằng cả trái tim và linh hồn mình, và anh muốn tình yêu ấy.”

“Thế nếu mọi người nói đúng thì sao? Em đã hết sức cố gắng để không hành xử điên rồ, nhưng em thú nhận là bây giờ em đang cảm thấy hơi nổi điên đấy. Tối nay em đã phải nhận một vé phạt tốc độ vì cứ tưởng anh đang núp sau biển báo Chào mừng tới Lovett.”

“Ái chà.” Anh quay đầu sang hai bên. “Gì...”

“Anh cứ lờ em đi và em muốn thu hút sự chú ý của anh. Nên em đã phóng xe trên đường cao tốc.” Cô rút vé phạt ra khỏi túi. “Nhưng đó là Neal.”

Anh ngửa đầu ra sau và cười. Cười ngật nghẻo, rồi anh ôm cô vào lòng. “Em đã làm đến vậy để thu hút sự chú ý của anh sao?”

“Có điên lắm đâu. Chỉ hơi hơi thôi.”

“Vui đấy.”

“Không hẳn. Giờ thì Neal tưởng em lại phát điên rồi và chắc là anh ta sẽ kể cho các đồng nghiệp của anh.”

“Anh là một cậu bé dũng cảm. Anh có thể xử lý tất cả mọi chuyện, miễn là anh có em.”

“Anh có em, Tucker, nhưng em không chỉ có một mình.”

“Anh biết, và anh cũng biết mình không phải là cha của Pippen. Anh không bao giờ có thể là cha cậu bé. Khỉ thật, anh còn không biết làm cha thế nào nữa, nhưng anh biết mình sẽ không đời nào cư xử tàn tệ, phớt lờ hay bỏ mặc cậu bé. Anh sẽ không bao giờ để Pippen nghĩ rằng mình không quan trọng hay làm cậu bé thất vọng.” Nếu có thể thì tìm Lily đã vỡ ra vì xúc động và cô ôm lấy anh. Anh lùi lại và nhìn vào mắt cô. “Anh sẽ làm tất cả vì em, Lily, nhưng anh không thể thay đổi tuổi của mình.”

“Em biết.” Cô kiễng chân lên hôn cổ anh. “Em không quan tâm.”

Anh rung mình. “Mấy ngày trước em rất quan tâm mà.”

“Mấy ngày trước em sợ hãi. Em sợ những gì người ta sẽ xì xào. Em đã lo sợ rất nhiều chuyện, nhưng anh thì không. Anh gan góc và dũng cảm.”

“Em đang đùa anh đấy à? Suốt từ đầu đến giờ anh đã sợ đến phát điên là em sẽ chẳng bao giờ yêu lại anh.”

Anh chưa bao giờ tỏ ra sợ hãi - dù đến phát điên hay gì khác. “Hai ngày trước anh đã bảo em phải đưa ra quyết định.” Cô cắn nhẹ tay anh. “Em muốn yêu anh, Tucker. Muốn tất cả của anh. Thật trọn vẹn.” Cô hạ gót xuống và nhìn lên khuôn mặt không còn vô cảm của anh. Nụ cười trên môi anh cũng rạng rỡ như của cô.

“Anh muốn tất cả của em, Lily Darlington.”

“Mọi người sẽ nói anh bị điên đấy.”

“Anh không quan tâm người ta nói gì.” Anh ấn một nụ hôn lên môi cô. “Miễn là anh phát điên vì em.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-cuong-si>